Din întuneric, un rău străvechi se apropie!

Stăpânul Umbrelor

G.P. TAYLOR

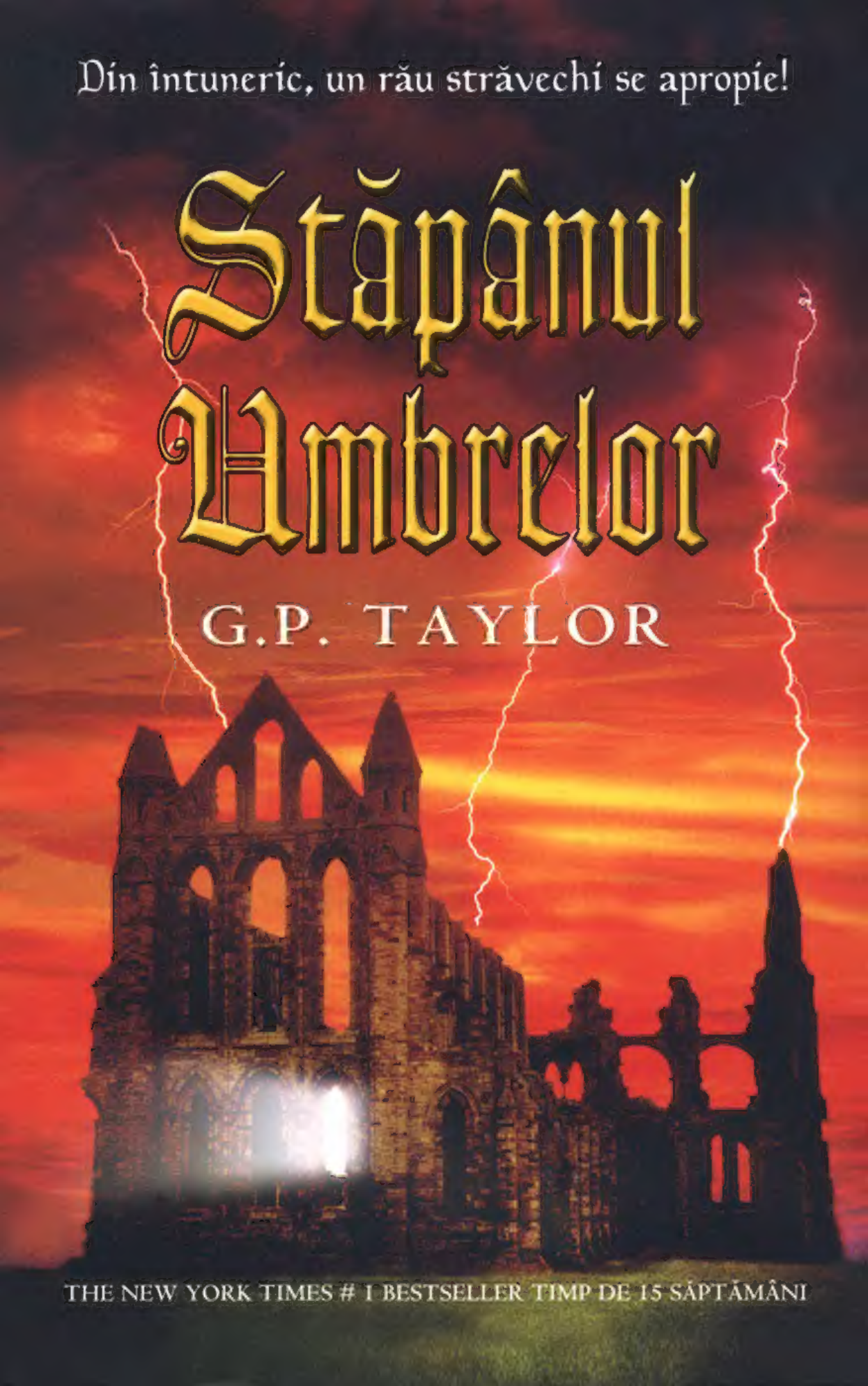

THE NEW YORK TIMES # 1 BESTSELLER TIMP DE 15 SĂPTĂMÂNI

Un nou C.S. Lewis.

BBC Heaven and Earth Show

Cel mai mare eveniment petrecut în literatura pentru copii de la apariția lui Harry Potter încoace.

The Times

Cartea a fost tradusă în peste 40 de limbi și a fost vândută în mai multe milioane de exemplare în întreaga lume.

Drepturile de ecranizare ale acestei cărți au fost achiziționate de către Universal Pictures.

Titluri în lucru:

Wormwood
Tersias
Blestemul de pe Strada Salamandrei

biblioteca rao

G.P. Taylor

STĂPÂNUL UMBRELOR

Traducere din limba engleză

EMILIAN CRISTIAN GHIŢĂ

Cuprins

1. Furtuna întunecată 7
2. Îngerul otrăvit. 17
3. Tripticul 25
4. Stejarul-Rege 38
5. Altarul de Aur 47
6. Mora strigoiului 57
7. Dagda Sarapuk. 69
8. Pucioasă şi varza rece. 79
9. Spânzuratul 88
10. Dunamez 95
11. Clopotul, cartea şi lumânarea 104
12. Azimutul. 112
13. *Tempora mutantur*. 119
14. Omul-torţă 131
15. Miracolul 140
16. Vrăjitoarea din Mlaştina Albă. 151
17. Keruvimul 162
18. *Latet Anguis in Herba*. 168
19. Corbul de Aur. 176
20. Pyratheon 187
21. Stejarul rasucit 198
22. Seirizzim 206
23. Toba lui Lubbock 217
24. *Vitae Veritas* 229
25. Sabia din Mainz 240

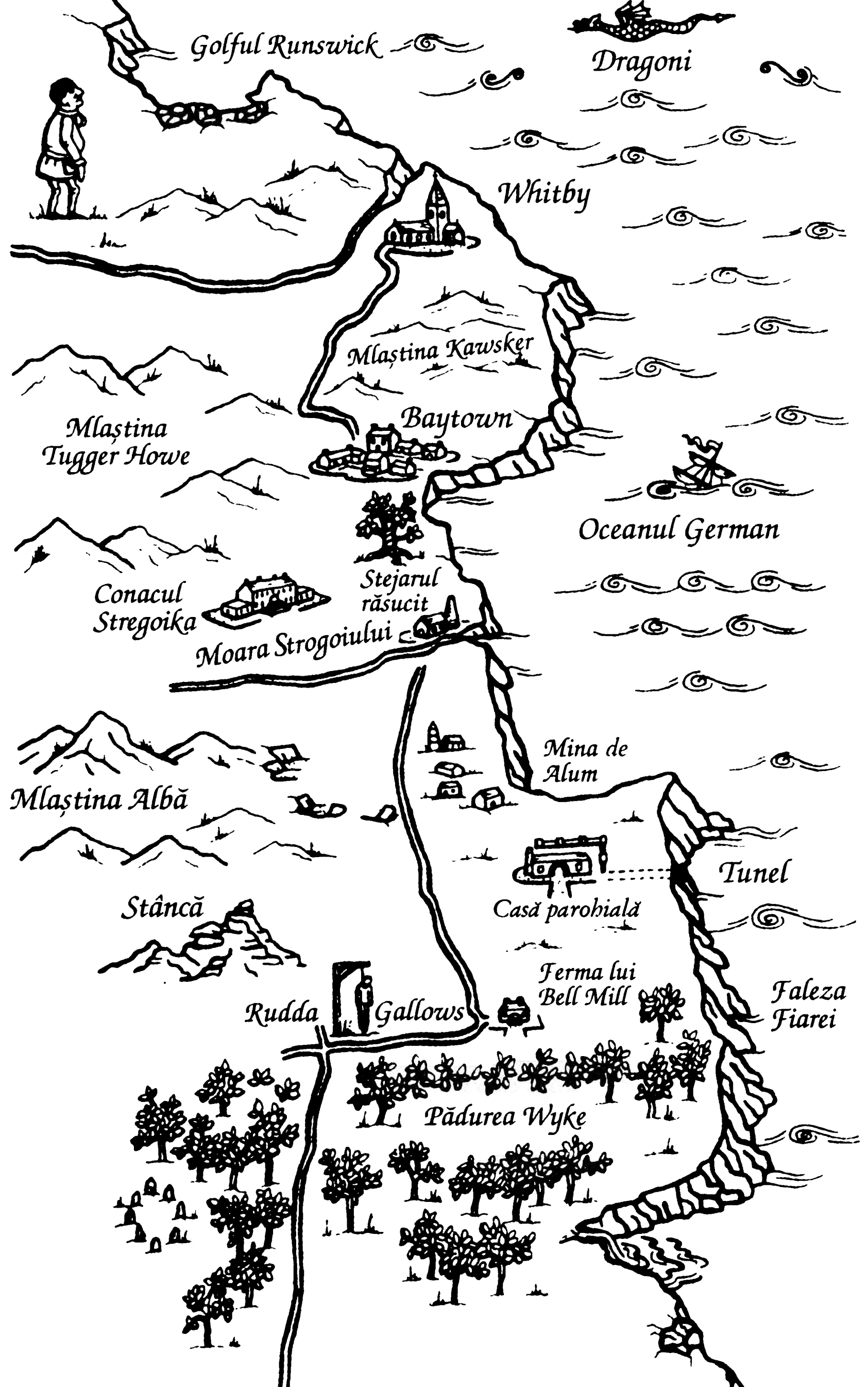
Golful Runswick
Dragoni
Whitby
Mlaștina Kawsker
Baytown
Mlaștina
Tugger Howe
Oceanul German
Stejarul
răsucit
Conacul
Stregoika
Moara Strogoiului
Mina de
Alum
Mlaștina Albă
Tunel
Casă parohială
Stâncă
Ferma lui
Bell Mill
Faleza
Fiarei
Rudda
Gallows
Pădurea Wyke

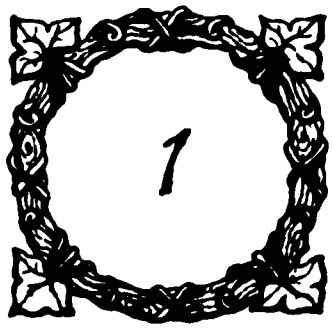

Furtuna întunecată

Era o noapte încremenită de octombrie. Recolta fusese strânsă pe culmea dealului stâncos, iar snopii de grâu formau colibe ciudate din paie. Luna argintie scânteia peste marea liniştită. În depărtare, silueta bricului *Prietenia* putea fi deslușită printre valuri. Pânzele vasului păreau steagurile unei mici armate pregătite de război.

Strălucirea lunii ajungea până în cele mai întunecate cotloane ale pădurii ce pusese stăpânire pe culmile falezei. Silueta micuță a unui om îmbrăcat în haine închise la culoare, purtând frac şi cizme până la genunchi, se mişca cu greutate, cărând un imens cufăr negru îmbrăcat în piele, şi se ţinea timid după un bărbat înalt, cu păr lung şi alb, ce păşea încrezător.

În apropiere, o vulpe stătea ascunsă în ierburi visând la iepuri fragezi, când fu trezită pe neaşteptate de o căprioară speriata, ce sări dintr-un tufiş de laur şi se pierdu în desişul pădurii Wyke.

– Ce a fost asta?

Insul cel scund era înspăimântat, iar vocea îi tremura. De teamă, scăpă cufărul şi se agăţă de pelerina bărbatului pe care îl urmase îndeaproape prin noaptea de toamnă.

– E acolo, se plânse el. Îl văd, e între copaci.

Însoţitorul său îl prinse de ureche.

– Tacă-ţi fleanca, Beadle! Nimeni pe lumea asta nu are nevoie să îţi audă vocea.

Bărbatul scund miji ochii, încercând în acelaşi timp să scruteze întunericul şi să se ascundă în spatele însoţitorului său. Lui Beadle nu îi plăcea întunericul. Cât despre noapte – o ura din tot sufletul. Curajul era pentru alţii, iar noaptea trebuia petrecută la han, lângă foc, ascultând poveşti despre tărâmuri îndepărtate, istorisiri despre războaiele purtate de alte ţări şi despre contrabandă, sorbind între timp bere caldă şi spumoasă.

Hăţişul pădurii de pe culmea falezei era pentru Beadle o altă lume, o lume în care nu îşi putea găsi locul. Pădurea le aparţinea nălucilor, vrăjitoarelor, spiriduşilor şi thulakilor. De aceştia se temea Beadle mai mult decât de orice altceva. Erau creaturi bizare, invizibile, făpturi ale întunericului. Se puteau strecura lângă tine în timpul nopţii, învăluindu-te în ceaţa beznei şi îţi puteau răpi pofta de viaţă. Se auzeau poveşti despre cum se furişaseră prin vreo fereastră lăsată deschisă, intrând în casă şi acoperindu-şi, precum un covor întunecat, victima adormita fără griji. Cel prins în plasa lor nu se mai putea mişca. Îl sleiau de puteri şi îi umpleau mintea cu gânduri hidoase, înspăimântătoare. Acestea erau visele thulakice care aveau să îl bântuie tot restul vieţii. După plecarea lor, victimele rămâneau apatice, cu trupuri greoaie şi cu ochii scufundaţi în orbite din cauza nopţilor lipsite de somn, petrecute cu groaza că se vor întoarce.

Beadle se lipi şi mai strâns de pelerina însoţitorului său atunci când frunzele îngalbenite foşniră în briza uşoară.

– E un om sau... sunt *ei?*

Abia putea rosti cuvintele. Piciorul drept îi tremura, pleoapele i se zbăteau, gura i se uscase, iar limba i se lipise de cerul gurii.

– *Ei?* îi şuieră în faţă tovarăşul de drum. Cine sunt *ei?* Nu poţi să le spui pe nume? De ce ţi-e teamă?

Beadle se chirci şi îşi înfundă faţa în pelerina neagră şi umedă a însoţitorului sau înalt şi furios.

– Thulakii, şopti el fără vlagă, încercând să îşi ascundă vocea, pentru ca ei să nu audă.

Celălalt bărbat îşi făcu mâinile pâlnie la gură; inspiră adânc şi, cu o voce care izvora din străfundurile sufletului său, mugi:

– Thulak! Thulak! Thulak!

Ecoul îi purtă vocea de-a lungul şi de-a latul pădurii, iar vulpea o luă la goană, căutându-şi adăpost în desiş.

Un stol de ciori negre precum tăciunele se ridicară de pe crengi, iar croncănitul lor umplu cerul nopţii, în timp ce ele dansau în lumina lunii, dând ocol pădurii.

– Nu!... şopti Beadle îngrozit. Te rog, părinte paroh Demurral, nu mai spune cuvântul acela, că o să vină şi-o să ne ia, mi-a zis mie mama...

Fu întrerupt fără întârziere.

– Pe *noi*, Beadle? Ai zis cumva că o să ne ia pe *noi?* Demurral se înalţă precum un zid deasupra siluetei chircite de spaimă a slujitorului său. Eu nu mă tem de nimeni şi de nimic, iar ei au toate motivele din lume să se teamă de mine. În noaptea aceasta, micuţul meu prieten, vei vedea cine sunt cu adevărat şi nu vei spune nimănui nimic. Stăpânesc creaturi mult mai înfricoşătoare decât un thulak. Dacă îţi scapă vreo vorbă despre ce vei vedea în seara aceasta, nu vei mai îndrăzni să închizi ochii în veci şi nu vei mai voi ca soarele să apună la sfârşitul zilei. Haide, acum, avem treabă. O corabie îşi aşteaptă soarta, iar eu mi-o aştept pe a mea.

Demurral îl săltă pe Beadle de guler, trăgându-l după el pe cărarea ce ducea spre mare. Beadle nu se putea împotrivi. Îl slujise pe parohul din Thorpe vreme de douăzeci de ani. Când împlinise unsprezece ani fusese trimis la muncă, pentru a câştiga un bănuţ pe săptămână, un pat în staul, paie proaspete şi o zi de odihnă în Sabbath o dată pe lună. Oamenii spuneau despre el că ar fi norocos. Piperniciţ şi cu un picior uscat, nu prea era de folos nimănui. Demurral era un stăpân aspru – aspră îi era gura şi încă şi mai aspră mâna. Câteodată Beadle se strecura pe uşa din spatele bisericii pentru a-l asculta cum vorbeşte cu emfază din amvon. Focul iadului, chinurile veşnice, cazane încinse cu sânge clocotind, şerpi şi toate grozăviile îl aşteptau pe cel lipsit de credinţă.

Beadle mormăi pentru sine:

– La naiba, asta nu e viaţă! Prea întuneric, prea frig, prea multe...

Demurral îl întrerupse cu brutalitate:

– Termină cu bombănitul! Avem de făcut ceva. Târăşte-ţi mai repede piciorul ăla! Poate aşa reuşim să ajungem la stâncă înainte să treacă nava.

Slujitorul alunecă în noroi, încercând să dea ascultare stăpânului.

– Ai grijă la cufăr, am pierdut mult timp şi mulţi bani ca să găsesc ce căutam. Acum, fii atent – trebuie să coborâm pe la cascadă ca să ajungem la stâncă.

Beadle ştia că nu cu banii lui Demurral fusese cumpărat cufărul. Duminică de duminică, acesta fura de la ţărani prin biruri şi dijme.

Îşi aminti de noaptea când cufărul fusese adus la casa parohială. Beadle trăsese cu ochiul prin uşa camerei de lucru, care era întredeschisă. Pentru prima oară în viaţă văzuse un om cu pielea atât de neagră, încât strălucea. Niciodată nu mai fuseseră vizitaţi de un astfel de negustor. Hangiul de la *Hanul Inimii* spunea că sosise cu o caleaşcă de la Whitby, după ce fusese singurul pasager pe bricul *Whitehall*, care acostase cu o zi în urmă, venind din Spania.

Beadle urmărise cu atenţie cum bărbatul acela deschide cufărul şi scoate la lumina tremurândă a lumânării o tijă metalică lungă şi strălucitoare, înaltă de un stat de om, apoi o piatra neagră precum cărbunele, sculptată în forma unui pumn. În strânsoarea acestui pumn, bărbatul cel negru aşează un pumnal de argint încrustat cu două pietre, negre şi ele precum cel mai negru cărbune.

După aceea, Beadle văzu un lucru atât de frumos, încât imaginea sa i se întipări în suflet pentru totdeauna. Bărbatul scoase de sub pelerină un săculeţ de catifea neagră pe care îl aşează cu mare grijă pe masă. Când desfăcu săculeţul, Beadle putu să deslueasca două aripi din aur pe spatele unei statuete. Nu putu să vadă mai mult, căci Demurral se ridică iute de la masă şi trânti uşa. El şi oaspetele său vorbiră după aceea în şoaptă. Beadle îşi lipi urechea de uşă şi ascultă.

Străinul vorbi într-o engleză fluentă:

– Am înfruntat multe primejdii şi am străbătut o cale lungă pentru a ţi-l aduce. Are puteri magice uriaşe. Nu se vor da înapoi de la nimic pentru a-l recupera. Eşti un om curajos, Demurral. Sau doar un nebun putred de bogat.

Beadle auzi cum stăpânul său izbucneşte în râs.

– Sunt ceea ce sunt. Acum ia banii şi pleacă. Să nu sufli nici o vorbă despre toate astea. Nu trebuie să te temi de cele ce nimicesc trupul, ci de cele ce distrug sufletul. Demurral se opri o clipă, apoi continuă: Când soseşte şi celălalt Keruvim?

Oaspetele parohului spuse încet:

– Nu peste multă vreme. Cei doi nu pot fi separaţi. Keruvimul te va găsi.

Beadle auzi paşi apropiindu-se de uşă şi se ascunse în spatele draperiei voluminoase din apropiere.

Acum, multe nopţi după acest episod, Beadle şi Demurral ieşiră din pădurea ce părea că înghite cărarea de pe faleză. Zgomotul cascadei şi mirosul mării îl umplură pe Beadle de nerăbdare, dar şi de îngrijorare. Demurral coborî pe scara din funii de la marginea cascadei până pe ţărmul acoperit cu pietriş. Beadle legă cufărul cu o sfoară groasă din cânepă şi îl lăsă grijuliu în jos până la stăpânul lui.

– Aha! strigă Demurral. Aproape că a sosit clipa aşteptată. Grăbeşte-te, îi văd deja pânzele!

Beadle aproape că se aruncă de pe faleza înaltă de şase metri, căci nu voia în ruptul capului să fie lăsat în urmă la marginea pădurii. Simţi că-l trec fiori pe spinare şi că i se face părul măciucă. Thulakii puteau fi oriunde.

Demurral se îndreptă către o stâncă mare şi netedă aflată la doar câţiva paşi de locul unde valurile se spărgeau. Scăldat în lumina lunii, peisajul se colorase în tonuri de albastru-închis şi argintiu, ceea ce-l făcea să pară de o răceală înfiorătoare.

Îşi dădu seama că stânca avea forma unei mâini deschise pentru a primi marea. În mijlocul ei se putea vedea o scobitură. Pe margine fuseseră tăiate în piatră trei trepte. Cum acestea erau prea mici pentru picioarele lui, Beadle se căţără cum putu până sus.

– Haide, omule! strigă Demurral. Mai avem doar câteva minute, după care va fi prea târziu, spuse şi, pentru prima oară, îi permise lui Beadle să vadă tot ce se afla în cufăr. Dă-te la o parte, acum începe o muncă sfântă...

Demurral scoase tija aurie, pe care o aşeză în scobitura din mijlocul stâncii. Era făcută din cel mai bun lemn de acacia şi acoperită cu

foiţe de aur. Înşurubă cu iuţeală mâna din piatră neagră, în care aşează pumnalul de argint. Îngenunche şi deschise un capac lunguieţ, ascuns cu meşteşug în interiorul cufărului. Dădu la o parte postavul şi scoase la iveală o statuetă înaripată din aur masiv. Beadle începu să râdă, emoţionat. În lumina lunii, statueta strălucea fantomatic.

Demurral se uită la Beadle şi îi spuse:

– Acesta e un Keruvim. Nu sunt decât doi pe lume. Am deja unul şi în noaptea aceasta îl voi avea şi pe al doilea.

Beadle nu îşi putea dezlipi privirea de minunata statuetă pe care stăpânul lui o ţinea în mână. Nu era mai mare decât o bufniţă, avea aripi de aur strânse pe spate şi un cap de copil cu ochi din două minunate perle.

– La o parte, Beadle, începe truda mea! spuse Demurral.

Apucă toiagul, ţinându-şi mâna stângă pe pumnul din piatră. Cu dreapta, ridică Keruvimul, îndreptându-l către corabia ce tăia voinicește valurile în noapte. Beadle văzu cum felinarul roşu şi cel verde, care indicau babordul şi tribordul, se ridicau şi coborau pe măsură ce vasul înainta printre valurile domoale.

Demurral strigă, sfâşiind noaptea:

– Valuri şi vânt, foc şi apă. Tunet, fulger şi furtună, ascultaţi-mi dorinţa, ascultaţi-mi vorbele. Veniţi! Veniţi dinspre nord, veniţi din adâncuri. Furtună, vijelie şi vânt sălbatic, zdrobiţi corabia aceasta de ţărm, aduceţi-mi Keruvimul!

Un fulger nemaivăzut de strălucitor şi de alb ţâşni din gura Keruvimului, lovi marea, fu reflectat în sus, până la cer, bubuind precum un trăsnet ce loveşte pământul.

Beadle tresări de spaimă, îşi pierdu echilibrul şi căzu pe spate cu zgomot de pe stâncă pe ţărmul acoperit cu pietriş. Pentru o clipă, rămase nemişcat.

– Ce faci, Beadle? Crezi că avem timp de odihnă? Hai, hai, ridică-te! se răsti Demurral la el.

Beadle, întins pe spate, gemu înfundat. Duse mâna la buzunarul fracului şi simţi asprimea cojilor şi moliciunea albuşului oului fiert pe care avea de gând să îl mănânce la cină.

Tot universul era învăluit în linişte. La început, nu se întâmplă nimic. Nici o mişcare, doar calmul de dinainte. Corabia înainta maiestuos peste valuri, îndreptându-se neabătut către nord.

Apoi se dezlănțui urgia. Un cântec ascuțit și sfâșietor se auzi din străfundurile mării, la început înfundat, apoi din ce în ce mai tare. Dacă în primele momente era aproape imperceptibil, precum o șoaptă, după aceea deveni din ce în ce mai puternic, auzit nu cu urechile, ci cu sufletul. Din adâncul mării negre precum păcura ieși un cor de selothe, creaturi feminine grațioase, ce pluteau prin aer, cântând și jucând împrejurul corabiei, trezite din somn de incantația preotului.

Alunecau de jur împrejur, printre pânze și parâme, cântând din ce în ce mai tare. Părul lung și verde precum marea li se unduia pe umeri, iar ochii lor morți scrutau întunericul nopții.

Din spatele stâncii, Beadle le auzea cântând din ce în ce mai puternic și din ce în ce mai înfricoșător. Fiindu-i prea frică să își ridice ochii și să părăsească ascunzătoarea, își acoperi urechile, încercând din răsputeri să nu se lase înnebunit de cântarea selothelor.

– Ce cântă? Îmi străpung mintea ca un cuțit încins. Zi-le să se oprească!

Beadle își înfundă fața într-un morman de alge, sperând să își găsească scăparea în mijlocul lor.

– E cântarea adâncurilor. Îi cheamă pe cei morți să se alăture ospățului. Selothele nu se vor opri până nu vor zdrobi corabia de stânci. Nu vor avea milă, vor un sacrificiu! strigă Demurral, înălțându-și vocea peste mugetul valurilor și al vânturilor, devorând din ochi spectacolul din fața sa.

Pe măsură ce selothele cântau, marea se umfla din ce în ce mai amenințător. Valurile se zdrobeau de faleza de la Baytown, aflat la cinci kilometri spre miazănoapte. Nori negri și grei înghițeau cerul nopții, cu pântecele luminat ici și acolo de fulgere. Furtuna se înteța, iar bărcile pescărești erau luate pe sus și sparte ca niște vreascuri de stâncile ce se iteau deasupra apei la piciorul falezei. Debarcaderul era sub ape, iar talazurile se izbeau de ușile caselor precum pumnii neîndurători ai sergenților veniți să ia cu arcanul noii recruți pe care să îi tragă în adâncuri.

Cum marea se spărgea neîncetat de faleza abruptă, aceasta cedă și dintr-odată tone de noroi și stâncă se prăbușiră în apa învolburată. Loviturile de berbec ale valurilor năruiră și casele și prăvăliile de pe Strada Regelui, care fură înghițite hulpav de adâncuri. În timp ce

clădirile se năruiau, bărbaţi, femei şi copii erau smulşi din mrejele somnului. Strigătele lor implorând ajutor sfâşiau bezna, dar erau acoperite de mugetul teribil al Oceanului German[1].

Scântei azurii şi de culoarea oţelului se iviră la suprafaţă. Siluete fantomatice de armăsari gigantici se năpustiră dintre valurile ce se spărgeau pe ţărm. Cerul devenea tot mai întunecat, iar luna fu acoperită de nori groşi din care ţâşneau fulgere ce loveau cu sălbăticie apa. Unul dintre acestea lovi corabia precum o spadă. Pânza principală fu sfâşiată şi se prăbuşi cu zgomot pe punte, aruncându-i pe mateloţi din hamacele lor.

Pe când aceştia se îndreptau spre punte, o altă pânză fu doborâtă, rupând coverta în două şi împroşcând aşchii de jur împrejur. Corabia sălta şi se prăbuşea cu fiecare val. Câte un marinar era aruncat în aer şi mai apoi înghiţit de valuri, pentru a nu mai fi văzut niciodată.

– A lovit-o în plin! strigă Demurral, râzând şi frecându-şi mâinile cu drăcească bucurie. Încă una şi Keruvimul va fi al meu!

Ridică statueta în aer şi intonă alte câteva formule magice:

– Vânt, grindină, fulger, tunet şi val!

Marea se umflă la porunca lui, crescând cu fiecare val. Talazuri fioroase loveau ca nişte berbeci vasul, ameninţând să îl înghită.

Pe corabie, căpitanul răcni pentru a se face auzit de echipaj:

– Legaţi tot, legaţi tot! Ne ducem spre plajă. E singura scăpare!

Trase viguros de cârmă, iar vasul începu să se apropie chinuitor de lent de plajă. Secundul se lupta cu valurile pentru a rămâne pe punte. Se agăţă de o parâmă, se târî spre tambuchiul de la pupa şi îl deschise. Privi în jos, încercând să desluşească ceva prin întuneric. De acolo îl privea un tânăr cu pielea închisă la culoare şi cu ochii scânteietori.

– Ia nişte butoaie goale şi leagă-te de ele. Ne ducem la fund!

Vocea abia i se auzea din pricina vuietului valurilor şi a ţipetelor selothelor. Nu apucă să termine ce avea de spus, căci un talaz imens lovi corabia la pupa, azvârlindu-l pe secund în cală. Capul i se izbi de podea, iar o traversă îl lovi în cădere, ţintuindu-l de un cufăr. Pierzându-şi

[1] O veche denumire a Mării Nordului (n. tr.)

cunoştinţa, faţa i se scufundă în apă. Tânărul apucă butoaiele şi, folosindu-se de frânghiile găsite în cufărul celui ce repara pânzele, le legă de trupul secundului. Apa sărată de mare i se prelingea pe picioare, aruncată prin tambuchi de valurile uriaşe.

– Toată lumea e bine acolo jos? răcni căpitanul, apoi se întoarse şi văzu înălţându-se deasupra sa un val uriaş, ce creştea din ce în ce mai mult, precum un munte, apropiindu-se ameninţător.

Cel mai mare val pe care îl văzuse vreodată ridică vasul dinspre pupa şi îl azvârli, ca pe o jucărie, cu susul în jos, înspre ţărm. Îl sfărâmă de stânci ca pe o cutie de chibrituri. Când chila plesni, vasul se frânse în două. Pârâitul lemnului se înălţă deasupra mugetului valurilor, auzindu-se până în inima pădurii.

Văzând nenorocirea ce lovise corabia, Demurral ţopăia pe stânca în formă de mână.

– E al meu! Al meu! O să îl am la noapte. La noapte, Beadle! În noaptea asta o să am Keruvimul!

Beadle se uită la paroh şi văzu cum chipul i se preschimbă. Ochii îi scânteiau, iar împrejurul capului îi apăruse un halo de ceaţă verzuie.

– Voi avea ambii Keruvimi. Vor fi ai mei! repeta întruna Demurral.

Mâna cea neagră de pe bastonul de acacia devenea din ce în ce mai strălucitoare. O îndreptă spre Beadle:

– Vezi? Mâna îmi spune că se apropie Keruvimul. Când o să fie al meu, voi avea puterile lui Dumnezeu. Gata cu rugăciunile ca să obţin vreo favoare, gata cu cotcodăcitul la altarul lui! Când voi avea Keruvimul, El va trebui să mă asculte pe mine! Demurral răcni spre cer şi sări de pe stâncă pe ţărmul pietros, ţinând în mână bastonul din acacia. Haide, Beadle, să aşteptăm sosirea Keruvimului!

Zicând acestea, îl apucă pe Beadle de ureche şi îl trase după el.

În depărtare, *Prietenia* zăcea frântă pe stânci. Catargele se rupseseră. Pânzele erau sfâşiate, atârnând precum funia unei spânzurători peste apele care începeau a se linişti. Cala era spartă, expunându-şi fiecare ungher sălbăticiei mării.

Căpitanul era purtat uşor de ape cu capul în jos. Era mort, împreună cu tot echipajul său. Mort era şi secundul, deşi butoaiele îl ţinuseră la suprafaţă. Cadavrele zdrobite săltau pe valurile fluxului în timp ce selothele cu părul verde le adunau sufletele, târându-le în adâncuri.

Furtuna se împrăştia în noapte, norii se risipeau, iar luna posomorâtă se ascunse în spatele colinelor dinspre apus.

În golf, bucăţi din *Prietenia* erau aduse la ţărm de valurile îmblânzite. Demurral se plimba de colo-colo pe plajă, devenind mai furios cu fiecare pas. Dintr-odată, urlă înspre mare:

– Vino la mine, frumosule, vino!

În mâini ţinea bastonul din lemn de acacia. Strălucirea mâinii începea să se stingă.

Beadle îl urma neobosit.

– Dar de unde ştii că era pe vas? De unde ştii că o să vină aici?

– Trebuie să fie. Trebuie să vină în noaptea asta. În tot Universul nu sunt decât doi şi trebuie să fie împreună. Întotdeauna se găsesc unul pe celălalt, aşa e Legea!

Demurral privi corabia.

– Dar dacă s-a scufundat? Aurul nu pluteşte... zise Beadle.

– În cazul acesta, dragul meu, va trebui să înveţi să înoţi. Dacă nu, te vei lua şi tu după ceilalţi, iar selothele se vor ospăta şi cu sufletul tău, răspunse Demurral, arătând cu degetul său osos înspre corabia ce zăcea hăcuită pe stânci.

– Unde eşti? Vino la mine! strigă preotul înspre valuri.

Marea nu răspunse. Vântul amuţise, iar undele spălau leneşe pietrişul de pe ţărm. Beadle îl urmă pe Demurral pe plajă, căutând împreună Keruvimul. Acesta nu putu fi găsit nicăieri.

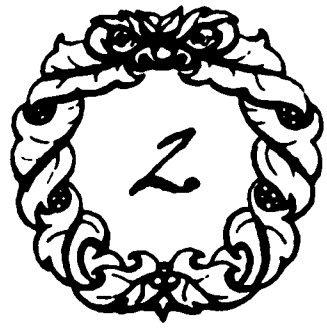

Îngerul otrăvit

De dimineaţă, pe când valurile se rostogoleau spargându-se pe ţarm, un bulgare de chihlimbar aparu la orizont, înspre miazănoapte. Norii păreau pictaţi în verde, iar soarele proaspat al zorilor stralucea, roşu precum sângele. Cerul părea sa fi fost zugravit de o mână stângace.

Sătenii din Thorpe umplusera plaja în locul unde eşuase corabia şi luau de acolo tot ce li se parea folositor. Obadiah Demurral, preotul paroh din Thorpe şi al tuturor ţinuturilor dinspre miazăzi, paşi grabit în mijlocul lor şi sări pe o piatra, înalţându-se deasupra mulţimii ocupate să adune cutii, bucăţi de pânză şi butoaie sparte ce fusesera împrăştiate peste tot. Beadle, slujitorul său, îl urma îndeaproape, chinuit de durerea pricinuita de căderea din noaptea care tocmai se încheiase. *Prietenia* zăcea zdrobita la vreo suta de metri în larg, ca un tumul.

– Oameni buni, iata-ne martori la o groaznică tragedie. Mulţi barbaţi straşnici au pierit pe această corabie, iar morţii din Baytown îşi aşteaptă încă îngropăciunea. Haideţi sa nu ne transformam în profanatori de morminte! Era limpede că vorbea cu prefăcuta preocupare. Mulţimea se adună împrejurul lui, bombanind şi bodogănind. Demurral ridică vocea. Ca preot paroh, am dreptul de a aduna tot în urma unui naufragiu. Tot ce vedeţi aici îmi aparţine de drept.

– Toată lumea îţi aparţine ţie de drept, parinte paroh! striga din mulţime un tânăr cu bocancii atârnaţi de gât, apoi se ascunse râzând în spatele unui pescar voinic.

Pescarul îl apucă de gulerul hainei zdrenţuite şi murdare şi îl ridică în aer. Gulerul începu să se rupă; băiatul dădu din picioare.

– Lasă-mă jos, butoi plin cu oase de peşte!

Pescarul îl scutură, apoi îi dădu drumul. Băiatul încercă să îşi păstreze echilibrul, dar se împiedică şi căzu pe spate într-o băltoacă aflată chiar în faţa lui Demurral.

– Thomas Barrick! mugi acesta. Trebuia să îmi dau seama că tu eşti. Până acum aveai caş la gură. Acum ai şi apă în pantaloni!

Mulţimea începu să râdă de băiat, în timp ce acesta se ridica şi se curăţa de nisipul umed, apoi se întoarse şi începu să se îndepărteze. Demurral continuă să vorbească.

– Prieteni, să tratăm aceste lucruri cu demnitatea cuvenită. Duceţi tot ce găsiţi la parohie şi eu le voi trece pe toate în catastif, iar de Ziua Tuturor Sfinţilor le vom scoate la vânzare pe chei. Banii obţinuţi vor fi împărţiţi după numărul celor prezenţi aici astăzi.

Demurral zâmbea spunând acestea, dar faţa lui era lipsită de expresie şi imobilă.

Oamenii dădură aprobator din cap, ca nişte enoriaşi ascultători. Pescarul strigă:

– Bine zice părintele paroh! Hai să adunăm tot ce găsim şi să vindem pe chei.

În timp ce vorbea, dădea din cap, aprobându-se de unul singur.

Thomas se întoarse şi răcni:

– Voi aţi fi de acord şi cu călăul, când vă pune gâtul în streang! Ce o să fie scos la vânzare nu o să fie nici pe departe ce adunaţi acum!

Apoi, privindu-l în ochi pe Demurral:

– O să furi şi din astea a zecea parte, aşa cum faci cu orice altceva?

– Nu vă plecaţi urechea la ce chiţăie şobolanul ăsta! E prea leneş ca să dea o mână de ajutor şi e prea încăpăţânat să vrea să o facă. El o să piardă, când nu o să se aleagă decât cu un colţ de pâine dat de pomană, se surprinse Beadle vorbind.

Nu avusese de gând să spună ceva, cuvintele i se aşezaseră singure pe limbă. Mulţimea îl aprobă zgomotos, iar el îşi umflă pieptul, simţindu-se dintr-odată important. Urechile i se înroşiră şi se scărpină pe nas, plin de veselie.

Thomas apucă o piatră frumos rotunjită de pe plajă.

– Nu mă sperii de muncă, Beadle. Dacă mai scoţi o vorbă, o să te las fără negul pe care îl ai în vârful nasului. Unde erai când ne-a luat casa foc şi mama a murit?

Zicând acestea, închise un ochi şi ţinti cu piatra spre capul slujitorului. O bătrâna începu să vorbeasca blând, făcându-i semn cu mâna să se îndeparteze.

– Pleaca, Thomas. Nu e locul pentru asta şi nu e bună calea pe care ai apucat-o. Lasă-l în pace pe paroh, că, daca nu, ai să ajungi în faţa judecatorului.

– Plec, plec, dar luaţi aminte la ce va spun! Omul asta are un plan, şi nu e un plan inspirat de Dumnezeu. O să va coste pe toţi şi o să vă coste mai mult decât viaţa!

Ochii i se umplura de lacrimi şi izbi piatra de faleza.

Demurral îi zâmbi complice lui Beadle şi zise încetişor:

– Poate el sa arunce cu pietre, dar va afla ca eu pot sa arunc umbre. Nu peste mult timp întunericul îi va înghiţi viaţa.

Thomas se întoarse şi merse pe plaja până la un povârniş plin de noroi şi pietre ascuţite, care facea legatura între golf şi Faleza Fiarei. Se caţara pâna sus şi îşi căuta adapost în padure. Furia îi pârjolea sufletul, dar îşi înghiţea lacrimile pe care nu vroia să le dea la iveală.

Thomas Barrick avea treisprezece ani. Trăise numai în Thorpe şi nu fusese niciodata mai departe de Whitby. Tatal lui disparuse pe mare în timpul unei furtuni mari pe când Thomas avea şapte ani. Împreună cu mama lui, locuise dupa aceea într-o casuţa închiriată de la parohie. Erau mai degraba doua camere puse una peste alta, decât o casa, cu o privata în curte, pe care o împărţeau cu alte trei familii. Parohul era stapânul satelor Peak şi Thorpe. Fiecare casa, han, fermă şi pravalie îi platea chirie şi zeciuială. A zecea parte din orice venit ajungea la Demurral, iar sătenii nu mai vedeau înapoi nici un banuţ.

Thomas ajunsese acum pe drumuri. Moartea tatalui şi boala mamei îl adusesera în situaţia de a nu mai putea plăti chiria, iar Demurral nu ştia ce înseamna mila. Mergând pe cărarea de pe Faleza Fiarei, baiatul îşi amintea cum Demurral şi oamenii lui ameninţasera că, dacă nu îşi plateau chiria, aveau să fie daţi afara într-o săptămână. Două nopţi dupa aceea, pe când se lăsa întunericul, plecase de acasa pentru a aduna carbune de mare de pe ţarm. De acolo, vazuse fumul. Fugise

înapoi în sat şi văzuse cum casa arde în noapte. Demurral şi Beadle tocmai treceau pe acolo. Mama lui era întinsă în căruţa lui Leadley, acoperită cu o pătură, iar soţia acestuia stătea alături de ea.

– Nu te îngrijora, Tom, e bine. O ducem la spital. Acolo o să aibă grijă de ea.

Demurral intervenise brutal:

– Îmi pare rău, Thomas, ar fi trebuit să ai mai multă grijă de proprietatea mea. Mă tem că asta e o încălcare gravă a înţelegerii noastre. Va trebui să vă găsiţi un alt loc unde să locuiţi. După aceea, ridicase o sprânceană şi continuase, cu gura schimonosită de plăcere: Dar e întotdeauna loc lângă porcii mei...

– Cu porcii?! strigase Thomas atunci. Nu e decât un porc prin preajma – parohul!

Se agăţă de un rug şi se trase în sus. Ţepii i se înfipseră în mână, dar furia care îl cuprinsese îl făcu să nu simtă durerea. Găsi în sfârşit cărarea care trecea prin pădure, peste Nab, şi ducea către golf.

Îi plăcea golful. Era un loc al aventurilor, plin de nisip şi fără pic de pietriş. Avea forma unei potcoave uriaşe lăsate în mare. La reflux, rămâneau în urmă nenumarate bălţi pline cu alge, peştişori şi crabi roşii. Era un loc al legendelor – poveşti care îţi îngheţau sângele în vene, vechi de când lumea, poveşti despre regele Henry şi despre Robyn din Loch Sley – care se întindea între marea mlaştină şi marea cea mare.

În ultimele săptămâni, golful îi fusese şi casă. După incendiu, trăise într-o vizuină de spiriduş, o peşteră în care sătenii credeau că trăieşte Spiriduşul din Thorpe. Orice sat îşi avea spiriduşul său, un duh care lua din când în când forma unui pitic. Spiriduşii erau mici creaturi cafenii cu ochi mari, urechi mititele şi smocuri de păr negru şi sârmos – exact precum Beadle. Aveau puteri magice şi puteau să le joace feste celor neatenţi şi celor care nu le lasau bani sau mâncare.

Sătenii din Peak spuneau că Beadle este fiul unui spiriduş şi că ar fi fost conceput când mama lui adormise pe Faleza Fiarei.

Spiriduşii trăiau mereu într-o scobitură în faleză. Se spunea despre ei că ar fi în stare să vindece orice de la iritaţii pe burtă până la tusea convulsivă. Aceasta din urmă o ucisese pe sora lui Thomas la vârsta de doi ani. Tuşise timp de câteva zile şi nopţi şi apoi îşi dăduse duhul.

Mama lui spunea că tusea i-ar fi secat sufletul, răpunând-o. Data viitoare aveau să-şi ducă pruncul la spiriduş.

Când Thomas avea cinci ani, începuse sa tuşească iarna şi îşi petrecuse ziua de naştere, de Bunavestire, tuşind, iar în Joia Mare era atât de bolnav, încât nu mai putea să meargă. Tatăl lui îl luase şi îl dusese la spiriduşul din golful Runswick.

Îl înfăşuraseră în hârtie cafenie unsă cu grăsime de gâscă şi într-o pătură groasă. Tatăl lui străbătuse pe jos cei şaptesprezece kilometri, strângându-l pe Thomas la piept. Era deja după-amiază când ajunseseră la golful Runswick. Tatăl lui se aşează la intrarea în vizuina spiriduşului şi strigase cuvintele magice:

– Spiriduşule, spiriduşule! Băiatul meu are tuse convulsivă. Scapă-l de ea! Scapă-l de ea! Scapă-l de ea!

Zicând acestea, aruncase o monedă în vizuină, îl ridicase pe Thomas de pe pământ, îi dăduse trei palme pe spate înainte de a-l băga cu capul în scobitură.

Băiatul îşi amintea şi acum mirosul înecăcios, de mucegai. Înauntru era întuneric, umed şi plin de mâncare putrezită, aruncata de bătrâna care avea grijă de spiriduş. Thomas inspirase o dată adânc şi începuse să tuşească violent. Simţea că i se taie respiraţia. Tuşise până i se făcuse rău. Dar nici nu a mai tuşit vreodată de atunci.

Thomas se simţise înşelat. Trecuse prin atâtea şi nici macar nu îl zărise pe spiriduş. Nu putea să fie chiar atât de mic! Abia era loc pentru capul lui, unde să mai încapă şi un pitic? Pâna de Paşti, se convinsese că spiriduşii nu există, dar rămăsese nedumerit cum de-i trecuse tusea.

Acum se întorcea la vizuina de spiriduş care-i devenise casă, iar amintirile legate de boala mamei lui le luau locul celor legate de propria boală. Avea tot ce îi trebuia – lemn pentru foc, ferigi drept aşternut, cioturi de lumânări furate de la Demurral şi pâine primita de pomană. Fiind sărac, avea dreptul să primească pomeni de la biserica Sfântului Ştefan. În fiecare saptamână i se lăsa un codru de pâine într-o cutie în spatele bisericii. Era singurul lucru pe care îl primea de pomană şi singurul pe care îl accepta. Thomas îşi promise că acum, după ce îşi găsise un adăpost, îşi va vizita mama.

Ştia că nici un sătean nu se va apropia de vizuină mai înainte de Ziua Tuturor Sfinţilor, pentru că le era frică de Spiriduş. Merse grăbit

pe cărarea ce trecea prin padure. Până pe plajă, aceasta cobora uşor. Peste puţin timp, copacii aveau sa se rărească şi el avea sa vada întreaga panoramă oferită de coastă şi de Baytown.

Deodata, auzi cum ceva zgârie lemnul, de parca un animal mare şi-ar fi ascuţit ghearele. Se scarpina de coaja unui copac aflat mai sus de el, în partea dreapta. Se uita într-acolo, dar nu vazu nimic. Thomas ştia că în aceasta padure nu existau câini salbatici, şi totuşi zgomotul se auzi din nou, de data aceasta mai aproape de el şi din spate. Orice va fi fost, trecea din copac în copac şi zgâria coaja fiecaruia în parte. Era ca şi cum o pisică ar fi urmarit şoareci râcâind uşa hambarului, numai ca de data aceasta, era vorba de o creatură mult mai zgomotoasa şi mult mai mare.

Dădu din umeri şi îşi ridica gulerul sfâşiat pentru a se apara cât de cât de vântul ce şuiera printre copaci. Atunci auzi urletul, care aproape îi sparse timpanele şi îi taie respiraţia. Thomas o rupse la fugă, îndreptându-se spre peştera.

Orice se va fi luat după el, se apropia. Poteca de pe Faleza Fiarei era alunecoasă din pricina brumei şi, cum se ducea la vale, alerga din ce în ce mai repede, sărind peste radacinile noduroase care-i ieşeau în cale. La vreo douăzeci de metri în faţa, poteca se bifurca. Înspre dreapta, ducea spre plajă şi spre peşteri, înainte ajungea la Nab şi apoi cobora spre mare. Smulse tulpina frageda a unui lastar şi o apucă pe cărarea spre plajă.

Râdea în sinea lui zicându-şi ca nu va fi niciodată prins, nici de om, nici de fiară.

Deodată, la doar câţiva paşi în faţă, auzi din nou urletul. Gheare gigantice, nevăzute, zgâriau copacii, tăind rani adânci în lemnul lor proaspăt şi smulgând coaja unui stejar undeva în stânga. De jur împrejur lumina zilei se transforma într-o beznă de nepătruns, era absorbita de forma neagră ce îi tăia acum calea de scăpare. Lumina soarelui era furată şi înghiţita de o umbră ce încet şi meticulos începu sa ia forma unui animal uriaş şi negru precum tăciunele.

Thomas simţi că picioarele îi prind rădăcini de spaimă, iar pe frunte i se scurgea o sudoare rece ca gheaţa. Animalul începea să capete formă şi substanţă, devenind aproape solid, înalţându-se amenintător deasupra lui. Atunci când se întinse să îl apuce, creatura era înconjurată de o aură de forţă.

Adunându-şi ultimele puteri, băiatul se întoarse şi fugi înspre Nab. Nu după mult timp, ieşise din pădure şi ajunsese pe poteca îngustă dintre Faleza Fiarei şi golf. Se uită în urmă spre corabia eşuată. Ţărmul era acum pustiu, cu excepţia unei siluete solitare, ce purta haine preoţeşti, negre, şi ţinea în mâinile ridicate deasupra capului o figurină ce strălucea în lumina dimineţii.

Thomas auzi încă o dată din pădure acel urlet şi acel zgomot de coajă de copac smulsă care se apropia din ce în ce.

Nu mai avea scăpare. Era prizonier pe culmea stâncii. În spate se aflau pădurea şi creatura. În faţă – marea, la vreo sută de paşi dedesubt. Deasupra capului său se zăreau zidurile casei parohiale, căminul lui Demurral.

Thomas simţea cum vigoarea şi viaţa îi părăsesc trupul. O ceaţă groasă îl înconjură şi începu să îl strângă din ce în ce mai tare. Pleoapele i se îngreunară şi nu mai voia altceva decât să doarmă. Începu să viseze cu ochii deschişi, şi totuşi nu mai vedea lumea şi nici nu mai auzea marea. Forme întunecate apăreau şi dispăreau. Feţe desfigurate se apropiau încet de el, râzând printre dinţii sparţi. In starea de amorţire care îl cuprinsese, simţi cum este ridicat de pe pământ de ceaţă. O mână întunecată îi strângea trupul atât de tare, încât abia mai putea să respire. În vis, îl vedea pe tatăl său în noaptea marii furtuni. Se lupta cu valurile care se spărgeau deasupra lui, dar acestea îl înghiţeau, trăgându-l în adâncuri.

Prin întuneric, văzu cum ceva se întinde spre el.

– Vino la mine, Thomas. Vino la mine! Ia-mă de mână – te va elibera din strânsoarea întunericului. Era vocea caldă şi iubitoare a răposatului său tată. Luptă, Thomas, luptă aşa cum te-am învăţat!

Thomas îşi ridică mâna cu greutate, luptându-se cu parâmele întunecate care îl ţintuiau în starea de slăbiciune.

– Nu pot... Vreau să dorm. Doar să dorm...

Vocea i se pierdu. Nu mai avea putere. Era golit de viaţă pe măsură ce creatura întunericului se încolăcea în jurul său, din ce în ce mai strâns.

Atunci se auzi un bubuit ca de tunet. Ceaţa se împrăştie şi Thomas simţi cum i se prăbuşesc braţele moleşite. Văzu cerul, apoi marea, apoi faleza. Cădea în hăul de o sută de picioare care se deschidea sub el.

Marea îl înghiţi hulpava şi apa rece precum gheaţa îi arse pielea. Se scufundă din ce în ce mai adânc, înconjurat de algele unduitoare. Simţea cum plămânii îi iau foc, în timp ce dădea cu disperare din mâini şi din picioare, încercând sa ajungă la suprafaţa şi la aerul proaspat de octombrie. Dar nu putea. Picioarele îi erau prinse de algele de pe fundul stâncos al marii. Îşi ţinu respiraţia cât putu de mult, pâna când plamânii amenințara să explodeze, închise ochii şi expira, ştiind bine ca nu avea pic de aer pe care să îl inspire. Încetă să se mai zbată printre alge şi se lasa în voia apelor, cu parul acoperindu-i faţa precum o masca unduitoare.

Tripticul

Thomas se trezi în vizuina spiriduşului. Un foc vesel ardea, risipind întunericul, şi fu întâmpinat de miros de peşte fript. Hainele îi atârnau pe perete, uscându-se la caldura focului.

– Cum? Abia reuşi să articuleze întrebarea, cercetând din ochi peştera pe care o cunoştea atât de bine şi care îi servise drept camin în ultimele luni. Cine?

Se auzi cum cineva calca pe pietrişul de la intrarea în peştera şi apoi paşeşte cu grija spre el. O umbra se mişca pe perete, crescând din ce în ce mai mult. Thomas se vârî sub patura jerpelita şi cenuşie, ascunzându-şi capul.

– Te-ai trezit, nu?

Era o constatare, mai degrabă decât o întrebare. Thomas îşi scoase încet capul de sub patura şi îl privi în ochi pe tânarul din faţa lui, care avea pielea cafenie şi parul lung, uns cu ulei, ce îi cadea în valuri pe umeri.

– Cine eşti?...

Thomas fu însa întrerupt de vocea placută a tânarului, care îi raspunse într-o engleza perfecta:

– Sunt Raphah. Mi-am dat seama ca ai nevoie de ajutor când te-am vazut cazând în mare. Te-am scos dintre alge.

Vocea îi era liniştita. Facu o pauza, apoi continua, rotindu-şi ochii împrejurul peşterii luminate de focul vesel:

– Bine ai venit în casa mea.

– Nu e casa ta! izbucni Thomas. E peştera mea. Am găsit-o înaintea ta. Stau aici de ani de zile!

Trase pătura mai aproape de el, privindu-l pe Raphah cu ochi mânioşi.

– Poate ar fi trebuit să te las în apă. Atunci aş fi putut să stau aici de unul singur. Sper că oamenii de pe aici nu sunt la fel de nerecunoscători pe cât eşti tu. Sau sunt şi mai răi?

Raphah râse şi întoarse peştele care se frigea încetişor pe foc.

– Vrei să mănânci sau te-ai săturat cu alge?

Thomas se bucura că e în viaţă. Se gândi la toate peripeţiile acelei dimineţi şi la toate forţele care încercaseră să îi ia viaţa. Se gândi la creatura care îl urmărise prin pădure şi la felul cum îl văzuse pe Demurral pe ţărm. Raphah îl văzu căzut pe gânduri.

– Gândeşti destul de mult pentru cineva atât de tânăr. De ce locuieşti aici şi nu cu ai tăi?

Thomas simţi că e gata să izbucnească în lacrimi.

– Nu pot să locuiesc cu ei. Mi-am pierdut casa, familia, nu am nici un ban, aşa că stau aici.

Îşi îngropă faţa în pătură şi mirosul puternic de sudoare de cal îi umplu nările. Thomas nu mai văzuse pe nimeni care să semene cu Raphah. Putea să aibă sau paisprezece, sau douăzeci de ani. Tinereţea strălucea pe faţa lui şi avea un zâmbet incredibil ce făcea lumea să pară mai luminoasă. Era îmbrăcat într-un caftan negru gros, avea o cămaşă albă şi cizme înalte până la genunchi. Arăta ca un tâlhar sau ca un pirat.

– De unde vii? N-am mai văzut niciodată ...

Se opri, neputând să găsească un cuvânt care să îl descrie.

Raphah era obişnuit cu acea privire încurcată şi uşor mânioasă pe care oamenii i-o aruncau examinându-i culoarea pielii înainte de a i se adresa brutal sau de a-l ignora cu desăvârşire.

– Poate că nu arăt la piele ca tine, dar vorbesc engleza... şi multe alte limbi. Se opri o clipă. Sunt din Cush. E o ţară din locul pe care voi îl numiţi Africa. Aş vrea să mă întorc acolo cât se poate de repede.

Întoarse din nou peştele. Pielea acestuia se crăpă şi sfârâi, atinsă de limbile focului.

– Am venit aici pentru a lua înapoi ceva ce aparţinea familiei mele şi care a fost furat. După aceea, mă voi întoarce. Marea voastră e rece şi soarele e prea firav. Probabil ca de aceea sunteţi şi voi palizi. Mănâncă peştele şi îţi voi arăta un secret.

În timp ce Thomas mânca, Raphah scoase din sân un săculeţ brodat cu fir de aur. Îl deschise şi scoase cu multă grijă din interior un ochi migdalat, frumos decorat, sculptat în marmură neagră, pe care îl îndrepta spre Thomas.

– În ţara mea se spune că atunci când cunosc Spiritul lui Riathamus[1], bătrânii visează şi tinerii au viziuni. Uita-te înauntru, peştişorule, şi spune-mi ce vezi.

Thomas privi în adâncurile pietrei. Văzu cum din neagră precum taciunele devine albastra, la fel cum cerul nopţii se deschide în zori.

Ochii îi fură atraşi tot mai adânc până când marginile aurite deveniră orizonturile unei noi lumi. Vedea limpede clădiri măreţe din piatră ca nişte catedrale înălţându-se din mijlocul pădurilor. Păsări uriaşe verzi şi roşii se roteau deasupra copacilor înalţi. Sute de oameni care semănau cu Raphah erau adunaţi pe treptele celei mai înalte clădiri. Erau îmbrăcaţi în robe albe de in şi purtau coliere de aur. Părul dat cu ulei auriu le stralucea în lumina dimineţii.

– Aceştia sunt semenii mei, spuse Raphah zâmbind. Stau în faţa templului şi se întâlnesc cu Riathamus. El ne îndrumă în toate. El m-a trimis aici şi mi te-a adus pe tine, prins ca un peşte, ca să ma ajuţi.

Râsul lui făcu peştera să răsune, umbra îi tremură pe zid, iar faţa îi străluci în lumina de chihlimbar a focului.

Speriat, Thomas se rupse din mrejele viziunii oferite de ochiul de marmura şi îl privi pe Raphah.

– Cine eşti? Vrăjitor? Doar vrăjitorii sunt în stare de asemenea lucruri, spuse el, ridicându-se. De unde ştii ca o să te ajut? Cu ce să te ajut? Nu vreau să am nimic de a face cu vrăjitoria. Pentru asta, o să te spânzure!

Thomas se simţi dintr-odată viteaz. Poate că Raphah era mai mare decât el, dar nu îi păsa.

Se hotărî ca în cazul în care Raphah s-ar dovedi că e vrăjitor să fuga din peştera, chiar în pielea goală. Începea să creadă că toată ziua

---

[1] Forma latinizata a unui cuvânt celtic care înseamna „rege al regilor" (n.tr.)

nu fusese decât un vis din care avea să se trezească – un vis în care fusese urmarit, aproape se înecase şi fusese salvat de un african care putea să facă să apară oameni dintr-o piatră de marmură neagră.

Raphah mai zâmbi o dată.

– Nu sunt nici vrajitor, nici vraci, nici magician. Aceştia sunt nişte fiinţe ale minciunii, iar eu nu am decât puterile pe care mi le-a dat Riathamus.

Continuă, privindu-l în ochi pe Thomas:

– Uita-te din nou, peştişorul meu. Aici este puterea binelui. Cel care este îţi va arăta.

Thomas nu îşi putu abate privirea. Simţi cum dogoarea focului devine mai puternica, cum strălucirea sa devine mai intensă. Căldura întunecată a pietrei îl atrase. Acolo, în vâltoarea înceţoşata a umbrelor desluşi siluetele a doi bărbaţi – unul negru şi unul alb. Fugeau pe scările din faţa porţii monumentale a Templului şi se afundau în pădure. Bărbatul alb purta în braţe cea mai frumoasă statuetă de aur pe care Thomas o văzuse vreodată. Fugind, o înfăşura în cămaşa sa murdară de transpiraţie şi o strângea la piept. Scena se schimbă brusc, iar pădurea se topi, acoperită de albul spumei marii. Thomas putu să vadă pânzele umflate ale unei corăbii ce taia valurile molcome. Apoi talazurile începură să izbească cu sălbăticie o corabie cu catarge înalte. Înăuntrul acesteia, într-o cabină, cei doi oameni se ţineau unul de celălalt, încercând să facă faţa furiei mării. Imaginea se schimbă din nou, arătând o cameră mica de lucru luminată timid de câteva lumânări. Thomas simţi că i se taie respiraţia. Acolo, în ochiul de marmură, văzu o figură pe care o ştia prea bine.

– Demurral! strigă Thomas. Demurral!

– Îl cunoşti pe bărbatul acela? întrebă Raphah plin de nerăbdare. Spune-mi, trebuie să ştiu. Îl cunoşti?

Pentru prima oară de când se întâlniseră, Thomas observă o schimbare pe faţa însoţitorului său. Raphah parea că aşteaptă cu sufletul la gură o veste urgentă şi cât se poate de neplăcută.

– El e bărbatul pe care îl caut, el are ceea ce a fost furat de la ai mei.

Încerca sa îşi păstreze calmul, dar Thomas îi citi cu uşurinţă îngrijorarea din ochi.

– Îl cunosc, răspunse băiatul. A furat de la atâţia, de atâtea ori, încât furtul este pentru el ceva normal. În vocea lui răsuna amăraciunea provocată de nenumăraţii ani de mizerie îndurată de familia lui din pricina lui Demurral. Îl urăsc! Îl urăsc atât de mult, încât aş fi în stare să îl omor, aşa cum a încercat şi el să o omoare pe mama, scuipă el cuvintele. Se dă drept omul lui Dumnezeu. Nimeni nu s-ar comporta aşa dacă ar crede în Dumnezeu. Se ţine de minciuni şi înşelătorii – eu zic că e fiul Satanei. E stăpân peste tot satul şi vrea să ne controleze pe fiecare în parte.

Raphah răspunse repede:

– Vrea să stăpânească mai mult decât sătucul acesta. Dacă reuşeşte ce şi-a pus în minte şi dacă începe să folosească ce a furat, ar putea să stăpânească lumea şi chiar puterea lui Riathamus după bunul lui plac.

Thomas nu ştia nimic despre Riathamus şi nici nu îi păsa prea mult. Dar aşteptase de prea mult timp să i-o plătească preacuviosului preot paroh Demurral şi simţea că acum i se oferă prilejul să se răzbune. Thomas se mândrea cu felul cum ştia să se bată, să prindă peşti şi să fure din ascunzătorile contrabandiştilor din Baytown fără ca aceştia să îşi dea seama. Ştia fiecare colţişor din sat şi din tunelurile de sub casa parohială. Orice fura Demurral, el avea să fure înapoi. Thomas privi cu încrâncenare jarul de culoarea chihlimbarului, încercând să nu îşi trădeze gândurile.

– Mă vei ajuta, atunci, ştiu că mă vei ajuta, spuse Raphah bucuros. Cine e Demurral? Spune-mi şi apoi ne vom face planul. Raphah îşi întinse mâna cafenie şi puternică, îl apucă pe Thomas de încheietură înainte ca acesta să poată schiţa vreun gest, îl privi adânc în ochi şi spuse: Mai întâi facem un legământ. Acest Demurral nu e un slujitor al Domnului şi va face tot ce îi stă în putinţă să ne distrugă pe amândoi. Ne luptăm aici cu Stăpâniri şi Domnii[1], duhuri şi demoni. Demurral e mai mult decât un om. El vorbeşte cu spiritele – e un Stapân al Umbrelor. Strânsoarea mâinii lui Raphah deveni mai puternică, în timp ce zâmbetul lui se făcea mai larg. Acum voi vorbi cu Riathamus. Închide ochii.

Thomas nu se putea împotrivi. Era o poruncă, nu o rugăminte. Raphah avea o putere căreia băiatul nu i se putea opune, căreia nu

---

[1] Al şaptelea şi, respectiv, al şaselea dintre cele nouă ranguri îngereşti, conform dogmei creştine expuse în *Ierarhia Cereasca*, opera lui Dionisie Areopagitul. (n. tr.)

voia să i se opună. Nu se gândea decât la amorţeala care punea stapânire pe mâna lui din pricina strânsorii lui Raphah şi la mirosul pătrunzător al pantalonilor săi care luasera foc. Dacă se supunea avea şansa să îşi salveze mâna şi, cu puţin noroc, pantalonii. Îşi închise ochii, dar nu de tot, încercând să vadă ce avea să se întâmple.

Raphah începu să vorbească cu o voce mai groasa şi mai puternică decât până atunci.

– Stăpâne Riathamus... izvor al Binelui... umple-ne cu duhul tău.

Strigase, iar peştera se umplu cu ecoul vorbelor sale. Thomas deschise ochii şi văzu ceea ce păreau limbi de foc dansând prin încăpere. Un vârtej se iscă prin peşteră, răvăşindu-i culcuşul. Simţea că stă în ochiul unei tornade, în timp ce, de jur împrejur, domnea haosul. În mijlocul peşterii, focul ardea mai stralucitor ca niciodata, în timp ce împrejur cărţile, lumânările, pâinea şi paturile dansau şi se roteau prin aer. Se ţinu de Raphah cât putu de mult, dar la un moment dat, fără sa îşi dea seama, făcu un pas în spate, în vâltoare. Fu luat pe sus şi izbit de peretele umed şi slinos. Trupul i se cutremură.

Ochii i se umplură de lacrimi şi începu să plânga. Cum stătea nemişcat pe jos, se părea că mâini nevăzute dezleaga nodurile emoţiilor pe care le purtase în piept atâţia ani. Furia provocată de moartea tatălui, ura pe care o purta lumii şi teama de moarte – toate începura sa se topească şi să îl părăsească. Thomas nu putea înţelege ce se întâmpla. Izul de alge mucegăite, de pereţi igrasioşi şi de solzi de peşte fu înlocuit de un miros pătrunzător de pajişte abia cosita. În întunericul peşterii, simţea că soarele de vara îl încalzeşte blând.

Auzi cum Raphah îi vorbeşte din departări.

– Nu te împotrivi. Lasă-l pe Riathamus să îţi atingă inima, El ştie cât de mult suferi. Ştie ce viaţă tristă duci. Întru Riathamus ne aflăm cu toţii pacea.

Thomas simţi căldura mâinii lui Raphah pe frunte. Îl alina precum feşele cu care îl oblojea odinioară mama. Căldura palmei însoţitorului său devenea din ce în ce mai puternică şi radia acum în tot corpul său. Nu se împotrivea, lăsând senzaţia să continue, părându-i-se că trec astfel ceasuri întregi de pace şi fericire.

„Să fie mai mult decât vrăjitorie?“ se întreba el, ca prin vis.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Raphah raspunse:

– Nu te teme. Nu e lucru omenesc ori lucrare a întunericului. În mine nu se află nici o putere, este un dar al Creatorului pentru tine. Ia-l... Inspiră-l... Lasă acest timp să dureze.

Cuvintele lui răsunau în mintea lui Thomas. Îl liniştea, aducând cu ele somnul şi visele.

Raphah îl acoperi cu pătura, mai puse lemne pe foc, se lăsă pe spate şi închise ochii.

Mugetul mării îi smulse din mrejele somnului. Thomas se trezi primul şi se îmbrăcă la lumina pâlpâitoare a jarului. Pantalonii îi erau scorţoşi, fierbinţi şi miroseau a apă de mare. Raphah deschise ochii şi zâmbetul său explodă precum soarele.

– Ai visat?

Thomas abia îşi putea stăpâni un sentiment de-abia descoperit de fericire.

– Am visat multe lucruri – tata... mama... ziua de ieri. Totul părea aievea. Mă simt de parcă aş avea aripi. Se opri, iar zâmbetul i se şterse de pe faţă când îşi aminti viziunea. L-am visat pe Demurral. Ştiu de ce ai venit aici şi ce cauţi. El are lucrul pe care l-am văzut în piatra ta... A încercat să îl folosească împotriva ta.

– Nu te teme, a fost doar un vis, dar visele ne sunt trimise pentru a ne avertiza despre ce ne aşteaptă sau despre ce se ascunde în inima noastră. Raphah se ridică de pe culcuşul încropit din ferigi şi continuă: Visele sunt o umbră a viitorului sau a noastră. Nu trebuie să ne temem de ele, ci să le acceptăm şi să le folosim spre binele nostru. Puse o mână pe umărul lui Thomas. Unde locuieşte Demurral? E aproape?

Thomas se gândi repede care era cel mai scurt drum de la peşteră la casa parohială.

– Sunt vreo cinci kilometri, dar, dacă nu te supără întunericul, am putea să facem doar trei dacă trecem prin tunelul din pădure.

Cunoştea tunelurile de pe vremea când îşi ajutase tatăl cu butoiaşele pline cu rachiu de contrabandă, mătase şi tutun aduse la ţărm de vase mici. Tatăl lui fusese pescar, câştigându-şi cu greu existenţa sărăcăcioasă. Din când în când, mai scotea un ban trecând pe la vreo goeletă franţuzească din larg, de unde se întorcea cu lucruri minunate. Demurral îşi lua partea, chiar şi din asemenea lucruri. Îi spunea „taxă

de depozitare". Nu accepta rachiu sau tutun. Nu, Demurral îşi cerea partea în bani, fie monede de aur, fie de argint.

În această noapte însă, lăcomia avea să îl coste scump pe Demurral.

– Atunci o luăm prin tunel, spuse Raphah. Nu avem nici o clipa de pierdut.

La intrarea în peşteră, lumina albăstrie a lunii pline mângâia pietrele ce duceau către plajă. Pe cer, înspre miazănoapte, Thomas putea să vadă strălucirea de chihlimbar care, deşi puternică, nu răspândea prea multă lumină, lăsând în continuare noaptea întunecoasă şi ameninţătoare.

Aerul era proaspăt şi curat, o schimbare binevenita faţa de mirosurile de igrasie şi fum din peşteră. Mersera în linişte prin padure. Thomas se ţinea departe de cărarea unde se întâlnise cu un thulak şi îl duse pe Raphah de-a lungul coamei falezei, ţinând marea pe partea stângă şi desişul pădurii pe partea dreapta.

Începură să urce dinspre Golf spre casa parohiala, care domina faleza în zona satului Peak. Copacii îşi întindeau deasupra lor ramurile ca nişte degete noduroase de bătrâni. Frunze uscate cădeau lin, duse de briza molcomă a nopţii şi foşneau sub picioarele lor. Ţipătul unei bufniţe bătrâne, strident şi sec, sfâşie liniştea, iar crengile uscate se loviră una de alta.

Thomas se îndepărta de poteca şi coborî într-un şanţ, ascuns până atunci de un tufiş. Îndepărtă câteva tulpini ţepoase şi dadu la iveală intrarea într-un tunel. Fusese tăiat în stâncă îndeajuns de larg pentru ca un om cărând un butoiaş de rachiu să poată trece fără sa îşi zgârie palmele.

– Pe aici, zise Thomas cât putu de încet, dar bufniţa îşi luă zborul de pe un copac din apropiere ţipând strident.

Pe neaşteptate, o siluetă se năpusti din umbra spre Thomas şi Raphah, apucându-i de gât şi trântindu-i la pamânt. Cum stateau unul lângă celălalt întinşi pe iarba şi ferigile umede, mirosul pământului rece le umplea nările, iar în ceafa simţeau apăsarea tălpilor de bocanc. Fuseseră prinşi în cursă şi acum erau prizonieri.

– Banii sau viaţa! Ce preferaţi, glonţ de muschetă sau cuţit?

Se făcu auzit zgomotul familiar al cocoşului tras în spate pentru a arma pistolul, iar Thomas simţi cum inelul îngheţat al ţevii i se aşază pe ceafă.

– Dă-ne banii, Barrick, sau îl umplu pe prietenul tău de plumb!

Era vocea unei fete şi Thomas o recunoscu.

– Dă-te jos de pe mine, Kate Colgan, sau o să te bat la fund de azi până vineri, mai tare decât te bate tatăl tău!

Încercă să se mişte, dar greutatea fetei îl ţintui la pământ.

– Pe unde ai umblat, Thomas? E luni. Lunea îţi aduc de mâncare. Te-am aşteptat câteva ceasuri bune!

Se mai auzi un clinchet, de data aceasta cel al cocoşului coborât în aşa fel încât să nu aprindă praful de puşcă.

– Am avut un oaspete. Îl duc la Demurral. Acum ai de gând sa mă laşi să mă ridic?

Kate Colgan sări de pe spatele lor şi se aşeză pe un maldar de ferigi.

– Şi prietenul tău cine e, fiindcă nu e dintre ai noştri.

Raphah se ridică de jos şi îşi curăţă caftanul.

– Chiar mă bucur că nu sunt unul dintre ai voştri. Am stat în ţara aceasta mai puţin de o zi şi primirile de care m-am bucurat nu au fost nici elegante, nici prietenoase. Se opri o clipa, timp în care o masura din cap până în picioare. Permite-mi să îţi spun că, deşi fată, arăţi mai degrabă a băiat.

Zicând acestea, arătă către pantalonii şi bocancii ei. Kate Colgan era cu siguranţă fată; o fată sfidătoare, impertinentă, dar, indiscutabil, o fată.

Thomas stătea între ei. Ştia că ea avea să sară în picioare, cu pumnii pregătiţi să facă pe pielea neagră nişte vânătăi şi mai negre.

– Şi cu pistolul ce e, Kate? Te-ai apucat de tâlharie?

– L-am împrumutat de la tata. Acum e beat ca un porc, aşa că nu o să îşi dea seama că lipseşte. L-am luat ca să le fac de petrecanie umbrelor sau strigoilor care mi-ar ieşi în cale.

Îndreptând pistolul către Raphah, spuse:

– Tu eşti o umbră sau doar nu te speli? N-am mai vazut pe nimeni care să arate ca tine.

– E din Africa şi mi-a salvat viaţa, aşa că termina cu măgăriile tale.

Thomas simţise cât de tăioase erau cuvintele ei, brutale şi patrunzătoare precum o sabie. Se uită la Raphah.

– Nu-ţi face griji, Thomas. Am auzit cuvinte mult mai grele de la persoane mult mai înspăimântătoare decât o fată îmbrăcata ca un băiat. Apoi, zâmbind ironic, zise: Fie-ţi milă de ea. După felul cum se îmbracă, probabil că are, oricum, destule probleme.

Raphah îi facu semn cu ochiul lui Thomas şi amândoi făcură o plecăciune în faţa lui Kate.

– Ajunge! striga Kate la ei. Hai să o luăm de la capăt. Făcu o pauza şi zâmbi: Eu sunt Kate. Pe Thomas îl cunoşti deja. Ramâne să-mi spui cine eşti tu.

Se ridica, puse pistolul la cingătoare şi întinse mâna dreaptă.

– Numele meu este Raphah. Sunt din Africa. Îmi face plăcere să te cunosc.

Întinse, la rându-i, mâna. Kate simţi moliciunea şi căldura acelei mâini, iar ochii li se întâlniră. Thomas rupse momentul.

– Ne ducem să îl jefuim pe Demurral. Are ceva care aparţine familiei lui Raphah şi eu îl ajut să îl ia înapoi. Vrei sa vii şi tu? Pistolul tău ar fi bun pentru dat semnale – ai putea să stai de pază aici, ca să putem scăpa mai uşor.

Kate căută ceva într-un tufiş şi scoase de acolo un săculeţ, pe care i-l aruncă lui Thomas.

– Poate. Mai înainte de asta – uite-ţi mâncarea. Pâine, brânză şi biscuiţi cu ghimbir. Mai bine le manânci acum decât mai târziu.

Se aşezară toţi în şanţ şi împarţiră mâncarea. Raphah le povesti despre călătoria pe mare şi despre naufragiu. Kate pălavrăgea şi umplea cerul nopţii cu întrebarile ei. Luna plină începu să apună lent în spatele dealurilor de la orizont. Cele trei umbre stăteau în adâncitura acoperită cu iarbă din poiana. La un moment dat, Thomas se ridică, se duse lângă tufiş şi izbi cu bocancul în pământ. Pamântul fu dat la o parte şi se auzi un pârâit de lemn, iar băiatul dezveli un capac de butoi îngropat în apropierea intrării în tunel.

– Avem nevoie de lumina, aşa că să fie lumină! Se apleca, îşi strecură degetele sub capac şi începu să caute pe pipăite. Îmi pare rău, Kate, dar nu sunt decât doua lampi aici. Oricum, nu contează, tu ai ochi de pisică.

Aşează fitilul şi aprinse iasca pe care o găsise la fundul butoiului. Pădurea se lumina, căpătând reflexe arămii de la cele două lămpi. Kate aşează din nou capacul deasupra butoiului.

– Nu vrem să lasăm urme şi nu vreau să afle tata că am fost pe aici.

Tatăl ei era vameş. Patrula pe coastă de la Whitby pâna la Hayburn Wyke căutând contrabandişti, sau cel puţin pe aceia care uitaseră să îi

plătească partea lui de rachiu. Aşa era viaţa în regiunea mlaştinilor şi pe coastă. Legea de fărădelege, binele de rău şi lumea aceasta de lumea cealaltă erau despărţite doar de un fir de aţă. Cel puţin în seara aceasta, putea fi sigură că tatăl ei era atât de beat, încât nici nu ştia, nici nu îi păsa pe unde umbla ea.

– Să nu staţi mult. N-am chef să stau aici toată noaptea, le spuse Kate şi le făcu semn cu mâna să se îndepărteze, după care scoase pistolul de la cingătoare şi îl armă.

– Păstrează-ţi pulberea uscată, ţeava pregătită şi trage în oricine s-ar lua după noi, răspunse Thomas.

Începea să îşi dea seama că nu mai e un joc. Era de-adevăratelea. Era pe viaţă şi pe moarte.

Raphah şi Thomas se afundară în bezna din tunel. Auzeau cum se scurge apa din tavan. Cu fiecare pas pe care îl făceau, aerul devenea mai rece. Lumina lămpilor nu răzbătea decât la câţiva paşi şi crea umbre lugubre pe pereţi. Thomas asculta încordat orice sunet, temându-se să nu întâlnească creatura din pădure sau să găsească din greşeală ascunzătoarea unui spiriduş ori a unei fantome.

– Cunoşti drumul, peştişorule? îl întrebă Raphah în şoaptă.

– O luăm prin tunelul dinspre stânga. Acolo punem mereu banii lui Demurral. E un vas de piatră gol, lângă o uşă din fier. Când ajungem acolo, o să găsim intrarea în pivniţa casei parohiale şi o să înceapă necazurile.

Raphah îi răspunse pe dată:

– Poţi fi sigur de asta: cei vicleni nu vor scapa nepedepsiţi, însă cei drepţi vor fi liberi.

Aceste cuvinte, deşi şoptite, răsunară în întreg tunelul.

Merseră prin tunelul rece preţ de zece minute. Mirosul de umezeală devenea din ce în ce mai puternic. Sub picioarele lui Thomas se auzi ceva trosnind în murdăria de pe jos. Se uită şi îşi dădu seama că tocmai călcase peste oasele unei căprioare moarte. Craniul şi coarnele zăceau la o oarecare distanţă de restul scheletului.

– Probabil că s-a rătăcit. Sunt kilometri întregi de peşteri şi tuneluri. De asta le folosesc contrabandiştii – dacă ai ajuns aici şi ştii pe unde să o iei, nu vei fi niciodată prins.

– Mda, dar dacă nu ştii, rişti să mori precum căprioara aceasta, răspunse Raphah, sperând ca vorbele sale să nu se adeverească.

Simţea cum această misiune apasă greu pe umerii săi. El era răspunzător pentru Thomas şi acum şi pentru Kate. Îi fuseseră scoşi în cale pentru a-l ajuta. El era dator să îi ferească de nenorociri.

Deasupra lor, în casa parohială, Obadiah Demurral stătea aşezat la masa din stejar, înconjurat de cărţi prăfuite. De cealaltă parte a mesei se afla bastonul din lemn de acacia, învelit în folie din aur pur. În dreapta se afla figurina înaripată a Keruvimului furat. În lumina blândă a lumânărilor, mâna din marmură neagră începu să scânteieze, la început abia perceptibil, dar apoi mai puternic cu fiecare clipă.

La uşă se auzi un ciocănit. Demurral se trezi din moţăit.

– Da, intră.

Beadle intră, aducând un platou cu felii de carne tăiate cu grijă, o bucată de pâine şi o carafă cu vin roşu.

– Cina, stăpâne.

– Pune-o acolo pe masă şi pleacă, îi răspunse el brutal.

– Stăpâne?

– Cară-te, Beadle, urlă Demurral.

– Uite, mâna... Uite!

– N-am nimic la mână. Cară-te până nu o să îi simţi greutatea pe spinare!

Zicând acestea, apucă pâinea şi o aruncă spre Beadle, nimerindu-l în ochi şi împrăştiind firimituri prin toată camera.

Beadle încercă din nou, de data aceasta apărându-şi capul cu ambele mâini, de teamă să nu fie lovit cu carafa de vin, cu brânza, ori cu amândouă:

– Stăpâne... mâna de piatră... străluceşte...

– Ce?! strigă Demurral, aruncând cu vinul, fără a-şi nimeri, însă, slujitorul.

Se întoarse şi văzu cum mâna devine roşie ca focul şi apoi de un alb incandescent.

Alergă spre Beadle, care stătea ghemuit, şi îl îmbrăţişă, turtindu-i negul din vârful nasului de catarama curelei sale.

– Repede, să ne pregătim să ne întâmpinăm oaspeţii cum se cuvine. Ştiam eu că nu s-a scufundat împreună cu nava şi acum, uite, a venit la mine! Binecuvântat fie Pyratheon, stăpânul întunecat al Universului!

– Ce să fac, stăpâne? întrebă Beadle, în timp ce alerga prin cameră căutând bucăţi de pâine cu care să cureţe vinul.

– Du-te în pivniţă şi adu-mi Mâna Glorioasă. Repede – nu avem timp de pierdut!

Demurral nu avea răbdare să aştepte şi alergară împreună în pivniţă. Dintr-un cufăr mare din lemn de stejar, Beadle scoase mâna, înfăşurată în mătase neagră. Era mâna tăiată a unui tâlhar spânzurat, acoperită cu ceară, aşa încât fiecare deget putea fi aprins precum o lumânare. Odată ce era aprinsă, oricine s-ar fi aflat în casă avea să adoarmă profund, până când aceasta era stinsă. Nimeni nu i se putea împotrivi, cu excepţia celui care ţinea în mâna lumânarea. Demurral o luă şi aprinse degetul cel mic.

– Pleacă, Beadle, sau o să cazi şi tu în puterea vrăjii.

Demurral se întoarse şi se îndreptă spre uşa din metal ce ducea către tunel. Cu ajutorul lămpii de pe perete, aprinse şi celelalte degete, începând cu degetul cel mare. Acestea sfârâiră şi împroşcară cu ceara, începând să depene vraja. Deschise uşa impunătoare din metal, iar lumina Mâinii împrăştie întunericul. Demurral păşi în tunel.

– Fiţi bineveniţi, prieteni, fiţi bineveniţi în casa mea. Veniţi, mâncaţi cu mine şi haideţi să ne bucurăm împreună de minunile acestei nopţi.

Thomas şi Raphah se lipiră de peretele jilav al tunelului, încercând să se facă una cu acesta.

Demurral vorbi din nou:

– Haideţi, haideţi, nu fiţi timizi. Ştiu că sunteţi pe aproape. Nu vă voi face rău.

Gura i se strâmbă într-un surâs şi ridică o sprânceană pentru a-şi ascunde minciuna.

Din ascunzătoarea lor, cei doi încercară să nu respire, de teamă ca el să nu îi audă.

– Dacă nu vă găsesc eu... Se opri o clipă şi se gândi. Atunci poate că un thulak vă va scoate din vizuină.

În întunericul tunelului, fruntea lui Thomas se acoperi de sudoare rece. Raphah îi simţi spaima şi îl luă de mână. Se uită în jos şi văzu că lămpile încep să se stingă. Peste puţin timp, aveau să fie lăsaţi în întuneric.

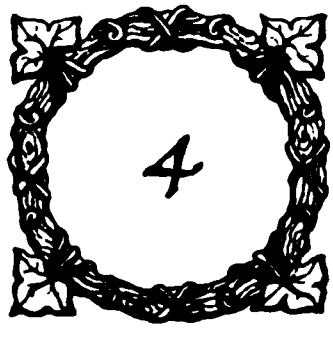

Stejarul-Rege

Kate Colgan stătea ascunsă în tufiş, aşteptându-i la intrarea în tunel, în bezna adâncă. Mereu spusese că nu se teme de nimic. Nu credea în stafii, în creaturi ale nopţii, nu credea nici măcar în Dumnezeu. Tatăl ei scosese cu bătaia orice urmă de credinţă din ea. Pentru tatăl ei, ar fi trebuit să fie cât mai asemănătoare cu un fiu – cu fiul care se stinsese din viaţă cu doi ani înainte ca ea să se nască. Despre moartea lui nu se vorbea niciodată şi nu era marcată decât de o mică piatră memorială din cimitirul de pe culmea falezei – mama şi fiul împreună în viaţă şi în moarte.

Kate purta mereu pantaloni groşi, bocanci înalţi şi o haină grea, iar în cap – un tricorn. Părul lung îl purta strâns la spate într-o coadă, dar ochii mari, albaştri şi pielea albă trădau faptul că era, de fapt, fată.

Cât despre stafii, Kate era convinsă că nu există. În cei paisprezece ani cât avea, nu văzuse nici una, iar ce nu văzuse niciodată nu avea cum să îi facă rău. De ce să se teamă de ceva nevăzut, când tot răul şi suferinţa îi erau provocate de cei din jur? De multe ori îşi întrebase tatăl despre viaţă şi moarte. Fusese mereu ignorată, fie prin tăcere, fie printr-un dos de palmă. Îi spusese de nenumărate ori că în viaţă nu există decât ceea ce se vede cu ochiul liber. Când era mică şi îl întreba despre mama, el o scutura până ameţea. Ţipa apoi că e moartă şi gata, că nu mai avea să o vadă niciodată, că e acoperită cu pământ şi pradă viermilor. Câteodată urla:

– Dacă există Dumnezeu, de ce mi-a luat mai întâi fiul, apoi soţia? Dumnezeul iubitor... Dumnezeu al nălucirilor... Reazem al celor slabi...

Atunci Kate se chircea într-un colţ, acoperindu-şi capul, în timp ce el da de pământ cu puţina mobilă pe care o aveau prin casa. Începea apoi să plângă cu sughiţuri, strângând-o îndurerat la piept. În schimb, ea nu plângea niciodată. Toate lacrimile erau zăvorâte adânc în sufletul ei, dimpreună cu amintirea îndepărtată a mamei. Chipul lui Kate devenise dur precum cremenea. Nimeni şi nimic nu putea sa o raneasca. Acum, cu un pistol în mână, ea voia să se ia la harţa cu lumea întreaga.

Scoţând capul din spatele tufişului, îndreptă ţeava pistolului înspre ieşirea din tunel. Auzea strigătele înfundate ale lui Demurral, purtate prin cotloanele tunelului până la ieşire. Îi recunoştea cu uşurinţa vocea. În ascunzişul ei, se gândi la Thomas şi la Raphah. Cu fiecare strigăt ce îi ajungea la urechi, devenea mai îngrijorată.

Prin întunericul pădurii, ochii ei începură să desluşească siluete stranii, oriîncotro şi-ar fi îndreptat privirea. Un copac devenea un cap de uriaş, un nor parea o lebădă ţintuită de o stea, iar un smoc de iarbă se prefăcu într-un arici ce se târa prin pădure. Kate se uita cu atenţie în beznă şi îngheţa. Bezna o privea în ochi.

Acolo, în poiană, la câţiva paşi de ea, cinci perechi de ochi de foc priveau în direcţia tufişului unde stătea ascunsa. Kate îşi simţi palmele asudate, iar spaima puse stăpânire pe ea. Nu îndraznea sa faca vreo mişcare, de teamă să nu fie zărită. Nu îndraznea să înghită, de frica sa nu fie auzită. Chiar de la o distanţă atât de mică, nu putea deslusi forma creaturilor, doar ochii roşii care o fixau. Dacă erau contrabandişti, erau cel mai bine deghizaţi din câţi vazuse vreodata. Nu îi auzise venind. Pur şi simplu apăruseră.

La un moment dat, vazu cum fiecare figura începe să prinda un contur argintiu, ca şi cum milioane de mici scântei ar fi sarit dintr-un foc nevăzut, ar fi început să strălucească din ce în ce mai puternic şi ar fi început să se adune, să se învârtească una împrejurul alteia ca purtate de vânt. Strălucind din ce în ce mai puternic, îşi schimbara culoarea din argintiu în roşu, în verde şi apoi în albastru. În cele din urma, la fel de iute cum aparusera, se facura nevazute. Kate scrută temătoare întunericul. Încremeni la vederea spectacolului din faţa sa.

În poiana stăteau cinci bărbaţi înalţi, îmbrăcaţi din cap până în picioare în armuri metalice. Fiecare purta un coif lustruit în forma unui cap de şarpe, cu fante prin care li se vedeau ochii strălucitori precum diamantele. Doi colţi de fildeş porneau din coif, precum caninii unei creaturi de mult dispărute.

Platoşa punea în evidenţa fiecare muşchi, iar pe antebraţ se putea vedea o nervură ce ajungea la cot să fie legata de o mănuşă groasa din piele. Acolo unde piesele de metal se îmbinau, Kate putea zari pielea creaturilor, de un verde-închis şi lipsită de viaţa. Avea o strălucire înfiorătoare şi aproape ca se confunda cu întunericul nopţii. Fiecare avea o cingătoare din piele groasă, de care statea atârnată câte o sabie scurtă cu mâner din piele neagră. Cel mai scund dintre ei avea un scut rotund, poleit cu argint, în care străluceau mai multe pietre preţioase roşii.

Din ascunzatoarea sa, nu le putea deslusi trasăturile feţei. Nu putea vedea decât ochii roşii care încă o ţintuiau. Kate îndreptă pistolul către capul celei mai înalte creaturi. Inspiră adânc. Era înspaimântată. O voce lăuntrică îi striga: „Apasă pe tragaci!“, dar nu era în stare să schiţeze nici o mişcare, încremenită de spaimă precum o statuie.

Vocea îi striga din nou: „Apasă pe trăgaci!“

Din nou, nu putu sa se mişte. Greutatea pistolului începea să îi tragă mâna în jos, ca şi când arma i-ar fi fost smulsă de cineva. Kate nu mai voia decât sa fugă urlând. Dar ştia că nu avea să fie în stare să facă mai mult de cinci paşi înainte de a fi prinsă. Ştia că, dacă îşi mişcă mâna sau coboara pistolul, fiinţele acelea aveau să o audă. Kate îşi aduna ultimele puteri doar pentru a ţine pistolul îndreptat înainte. Muşchii mâinii începeau să o doara, iar durerea se întinse de la vârful degetelor până la umăr. Voia să plângă, voia să plece acasă.

Din nou, vocea launtrică o îndemnă: „Apasa pe trăgaci! Apasă pe trăgaci!“

Tremurând de frică, Kate se chinui sa apese, dar degetul refuză să se mişte. Un fior rece începu să-i cuprindă muşchii, ca şi cum ar fi fost încet transformată treptat în piatră.

Fiinţele se adunară şi începură sa îngâne ceva într-o limbă pe care nu o înţelegea. Mormaiau şi mârâiau una la celălaltă, apropiindu-se pentru a forma un cerc.

Ştia că mai are doar câteva clipe înainte de a scăpa pistolul. Deodată, din străfundurile tunelului se făcu auzit un urlet sfâşietor. Kate ştia că nu poate fi decât Thomas. Urletul fu urmat de îndată de zgomotul cuiva care aleargă disperat către ieşirea din tunel.

Kate îl auzi pe Thomas strigând:

– Nu, nu, nu!

Acestea erau ţipetele cuiva care se teme groaznic pentru viaţa sa, erau ţipetele cuiva confruntat cu răul în formă pură şi se auzeau din ce în ce mai aproape.

Kate nu era singura care auzea ţipetele din tunel. Creaturile se întoarseră spre gura tunelului, cu ochii strălucind încă şi mai puternic. Atunci când respirau, aşteptându-şi nerăbdătoare prada, din nările lor ieşea un abur verzui. Fără să se audă vreun ordin, îşi traseră toţi săbiile în acelaşi timp, după care se făcură nevăzuţi, ascunzându-se printre copacii care mărgineau poiana. Ochii roşii le străluceau ca nişte licurici uriaşi.

Kate îl auzea pe Thomas strigând după ajutor în timp ce alerga spre ea. Ţipetele lui răsunau precum răcnetele vreunui monstru trezit din somn. Nu putea să îl avertizeze în nici un fel despre primejdia care îl pândea. Kate se temea că el avea să scape de un coşmar doar pentru a ajunge prizonierul altuia.

Thomas ieşi din tunel, prăbuşindu-se pe iarba rece a poienii. Se rostogoli, se ridică în picioare trăgându-şi cu greu răsuflarea şi strigă:

– Kate, ieşi din ascunzătoare, vine Demurral. Mormăie nu ştiu ce vrajă. Haide!

Kate nu răspunse. De unde stătea ascunsă, putea să vadă ochii acelor creaturi fixaţi asupra lui Thomas. Ar fi vrut să vorbească, dar o spaimă încă şi mai mare o strânse de gât ca o mână îngheţată.

Paralizată, se uita la Thomas, care stătea la doar câţiva paşi. Era prietenul ei, pe care îl cunoştea din copilărie. Crescuseră împreună, se jucaseră împreună, se bătuseră împreună. Se simţea mai legată de el decât de orice altă fiinţă pe lume. Dincolo de el, putea să vadă creaturile care stăteau la pândă, aşteptând momentul potrivit să atace.

– Haide, Kate, gata cu joaca! Ştiu că vrei să faci o glumă! zise Thomas. Trebuie să ne grăbim, Demurral nu e departe de aici. Haide, Kate, ieşi! strigă el disperat.

Văzu o formă întunecată ascunsă în iarbă, aproape de marginea poienii. Putea să vadă conturul unui umăr şi al unui braţ. La lumina stelelor, desluşi strălucirea mată a metalului lustruit.

– Te-am prins. Lasă pistolul jos, ştiu că tu eşti.

Silueta nu răspunse şi nu se mişcă. Făcu un pas înspre ea şi dădu cu piciorul în iarbă.

– Hai, sus, hoinaro, trebuie să plecăm, chiar acum. E la doar câteva minute în spate. Trebuie să urcăm până la casa parohială.

Thomas, vrând să o facă pe Kate să îl urmeze mai repede, mai dădu un şut.

Doi ochi roşii îl fulgerară, luminându-i faţa. Creatura îmbrăcată în armură începu să se ridice. Thomas urmărea ochii, înmărmurit, în timp ce fiinţa se înălţa, arătându-şi statura uriaşă, de mai bine de doi metri şi jumătate. Auzi cum alte fiinţe ies din ascunzători şi se îndreaptă spre el prin iarba udă. Înţelese că metalul a cărui strălucire îi atrăsese atenţia era o sabie scoasă din teacă. Spectrul ridică sabia deasupra capului şi se pregăti să lovească, mugind înspăimântător. Thomas se simţi apăsat de o forţă nevăzută şi căzu în genunchi. Aştepta ca sabia să se prăvălească asupra sa.

Pădurea amuţi, o pace bizară se pogorî asupra sa. Împrejurul său, totul era cufundat în linişte. Nu-i era nici pic de frica. Nu mai voia să fugă, nu mai voia să se lupte. Îşi plecă capul şi aşteptă lovitura. Clipa aceea dură o veşnicie. Niciodată nu îşi închipuise că avea să moară aici. Credea că avea să fie înghiţit de mare, la fel ca tatăl său, la fel ca mulţi alţii din familia sa. Se aştepta să se înece în mare. Încă de la o vârstă fragedă purtase un talisman de la mama sa, care să îi aducă noroc şi să îl apere de înec. Era singurul lucru de valoare pe care îl avea. Valora şase monede de aur, nici un bănuţ mai puţin. Dar cum ar fi putut placenta uscată şi băgată într-o cutiuţă de argint să îl apere de săbii?

Auzea limpede răsuflarea întretăiată a creaturii şi era înconjurat de ceaţa rece care ieşea din nările acesteia. Cu fiecare inspiraţie şi expiraţie, ca şi cum ar fi urmărit un ceas, aştepta ca sabia să coboare şi să îi ia viaţa.

Simţea că ei aşteaptă momentul perfect pentru execuţia lui, ca şi cum în mijlocul liniştii cineva ar fi dat ordinul şi lama ar fi căzut. Thomas aşteptă. Prezenţa fiarei aducea cu ea paralizia lentă a îngheţului. De jur împrejur vedea cum roua de pe iarbă se transformă în

brumă. Fiecare fir de iarbă şi fiecare frunză îşi avea conturul său de cristale de gheaţă, creat de răsuflarea îngheţată a creaturilor.

Frigul deveni atât de apăsător, încât Thomas abia mai putea respira şi îşi simţea respiraţia îngheţându-i în plămâni. Se prăbuşi la picioarele fiinţei, prinzând în mâini bronzul curbat al armurii de picior. Atingând creatura, putu să privească în lumea ei. Vreme de câteva secunde, părea că mintea îi fusese deschisă cu o cheie nevăzută.

Dintr-odată, Thomas le cunoscu şi numele, şi intenţia. Ei erau varrigalii! Cu ochiul minţii, Thomas putu să vadă tărâmul rece şi sterp de unde veniseră. Era sub stăpânirea întunericului, a furtunilor, a viscolului şi a fulgerelor. O lume cenuşie, lipsită de formă, aflată în aşteptare. Ei nu erau morţi, dar nici vii în adevăratul sens al cuvântului. Existau, pur şi simplu, aşteptând porunca unui stăpân necunoscut. Varrigalii erau o rasă de războinici, legaţi prin farmece de cel ce putea trezi morţii, de cel ce cunoştea incantaţii de mult uitate.

O explozie neaşteptată îl smulse pe Thomas din starea de transă. Tunetul păru să dureze o eternitate, încălzindu-i ceafa şi luminând poiana. Auzi pocnetul sec al plumbului lovit de metal şi simţi cum un tremur străbate trupul varrigalului din cap până în picioare. Sabia de metal căzu la pământ, trecând la câţiva centimetri de capul său şi înfigându-se cu uşurinţă în pământul îngheţat. Creaturii i se înmuiară genunchii şi începu să se prăbuşească.

– Thomas, fugi! strigă Kate din ascunzătoare.

Varrigalul căzu pe pământ, iar Thomas se rostogoli cu iuţeală şi se ridică de pe iarba îngheţată, apucând sabia cu degetele amorţite de frig. Lovi prin întuneric cu sabia, nimerind în spate creatura care se îndrepta spre ascunzătoarea lui Kate. Sabia trecu prin armură aşa cum un cuţit fierbinte trece prin unt. Varrigalul căzu bolborosind. Celelalte spectre se întoarseră către Thomas, ridicându-şi săbiile pentru a-l lovi.

– Kate, haide! O să fugim la Moara Strigoiului, strigă Thomas în timp ce Kate dădea buzna în poiană. Fugi, Kate, fugi!

Un varrigal încercă să îl lovească pe Thomas. Acesta pară, iar din săbiile încleştate săriră scântei verzui. Cei doi adolescenţi o luară la fugă. Niciodată nu alergaseră atât de repede. Băiatul o ţinea pe fată de mână, trăgând-o după el. Amândoi îşi croiau drum printre ferigile care se agăţau de ei ca nişte degete lacome.

Auziră cum în poiană varrigalii strigau unul la celălalt. După aceea, se lăsă liniştea. O linişte întreruptă doar de zgomotul picioarelor lor, afundându-se tot mai mult în pădure. Alergau orbeşte printre copaci de-a lungul unei cărări de căprioare ce ducea la Moara Strigoiului. După ce străbătură mai bine de un kilometru, simţind că-i iau foc plămânii, Thomas se opri. Nu mai putea face nici un pas. Se sprijiniră amândoi de trunchiul unui stejar bătrân. Singurul zgomot pe care Thomas îl putea auzi în mijlocul pădurii erau bătăile repezi ale propriei inimi. Se uită la Kate, care încerca să zâmbească şi, în acelaşi timp, să îşi înghită lacrimile.

– Ce erau, Thomas? Mă îngheţaseră, şopti ea cu răsuflarea întretăiată şi temându-se să nu fie auzită.

– Orice vor fi fost, sunt sigur că Demurral are o legătură cu ei. Încercă să zâmbească şi spuse: Ai tras bine – mi-ai salvat viaţa. Îi puse mâna pe frunte şi simţi că este încă rece. Haide, nu mai avem decât câţiva kilometri până la Moară. Putem să ne ascundem acolo.

– Dar Raphah? Ai de gând să îl laşi în urmă?

– Nu. Aşa ne-a fost planul, răspunse el, răsuflând greu. Când am ajuns la intrarea secretă a casei parohiale, Demurral a apărut ţinând un fel de mână arzândă şi mormăind blesteme. Lămpile erau pe terminate, aşa că Raphah s-a ascuns, iar eu am făcut cât mai mult zgomot ca ticălosul bătrân să mă urmărească. Cu puţin noroc, Raphah e în siguranţă acolo, ca să găsească ce trebuie să găsească. Dacă nu se întoarce până mâine, mă duc să îl caut.

Kate îl prinse de mână.

– Mi-e frică, Thomas. N-am mai văzut niciodată aşa ceva. L-am împuşcat pe unul... L-am omorât.

Thomas ştia că nu trebuie să îşi trădeze spaima.

– Viaţa s-a schimbat, Kate. Probabil că nu o să mai fie niciodată la fel. Nu mai e cale de întoarcere şi ce s-a întâmplat azi nu mai poate fi îndreptat. E o nebunie. Ceva schimbă lumea. În tunel, aproape că simţeai asta. Era ceva rău şi greşit. Îmi întorcea stomacul pe dos.

Thomas apucă sabia pe care o furase de la varrigal şi o întoarse pe toate părţile, privindu-i lama pătată acum de sânge purpuriu. Kate şopti:

– Şi noi ce ne facem? Tata o să mă caute de dimineaţă. Nu pot să merg la Moară – trebuie să mă duc acasă.

– Acasă? Dacă Demurral îşi duce la bun sfârşit planurile, nici unul dintre noi nu va mai avea o casă. Când am atins creatura aia, am văzut tărâmul de unde a venit – am putut să văd ce e în mintea sa. Se opri şi o privi pe fată. Tu nu înţelegi, Kate. Demurral are un plan pentru viitor. Dacă reuşeşte, lumea noastră are să devină de nerecunoscut. Raphah mi-a spus că Demurral are puterea de a chema morţii, de a controla vânturile şi marea şi de a face creaturile din pădure să îi dea ascultare. Nu mai există cale de întoarcere. E dincolo de puterile noastre. Trebuie să îl ajutăm pe Raphah pentru că el e singurul care îl poate opri pe Demurral.

– De unde ştii? Abia l-ai cunoscut. Kate începu să suspine. Vreau să se termine. Vreau să mă întorc la viaţa de dinainte. Aş vrea să nu îl fi întâlnit niciodată. El şi vorbele lui prosteşti! Te-a vrăjit şi pe tine? întrebă Kate printre lacrimi. Am omorât ceva în seara asta. Am văzut cum moare. Încerca să te omoare pe tine. Te rog, Thomas, fă ca toate astea să înceteze!

Fata îşi strânse genunchii la piept, făcându-se cât de mică putea. Se gândea că, poate, dacă închide ochii ar fi putut să facă totul să dispară, la fel cum un vis urât se risipeşte odată cu zorii. Thomas o îmbrăţişă. Nu o mai văzuse niciodată plângând. Fusese dintotdeauna atât de puternică, îşi stăpânise atât de bine orice emoţie. Acum plângea ca un copil care se lăudase cu forţa sa şi fusese înfrânt de altul mai puternic. În bezna pădurii se ţinură unul de celălalt, fără să scoată un cuvânt. Şi Thomas era speriat, dar nu îndrăznea să mărturisească. Cum să lupte împotriva lui Demurral? El era preotul paroh, era proprietarul minei de alaun, era Magistratul şi deţinea toate funcţiile importante care existau în lumea lui Thomas. Acesta era lipsit de putere – un copil, fără cămin şi sărman, iar acum şi un proscris.

Se lăsă pe spate, sprijinindu-se de copac, şi privi cerul printre crengile golaşe. Stejarul, regele pădurii, îşi pierduse acum gloria. Era anotimpul laurului. Stejarul îşi pierduse forţa, care fusese absorbită de pământ. De jur împrejur zăceau frunzele moarte. De jur împrejur ghindele sparte aşteptau atingerea primăverii pentru a se trezi, pentru a flutura steagul unei noi vieţi, steagul neîntreruptei geneze.

Thomas îi spuse lui Kate cu o voce blândă, dar îndeajuns de puternică pentru a se face auzită peste suspinele ei.

– Vom sta aici până în zori, după care ne ducem la Moară. Încearcă să dormi. Eu am să stau de veghe.

Kate nu răspunse, dar își îngropă fața în umărul lui pentru a se încălzi. Thomas își ridică gulerul sfârșiat și aspru. Cu sabia în mână, scrută întunericul. Printre copaci putea vedea licărind luminile din Baytown înspre miazănoapte, sub norul ce se apropia amenințător. Încercă să rămână treaz, dar chemarea somnului îi puse plumb în pleoape, iar căldura sa îi amorțea mintea, făcând-o să uite de grozăviile acelei zile. Gândurile i se transformară în vise, iar realitatea lăsă loc reveriei.

Pământul era plăcut ca un pat moale la sfârșitul lungului lor drum. Zgomotul ritmic și blând al ramurilor mișcate de vânt îl alină. Se trase mai aproape de Kate, până îi simți părul atingându-i fața. Ea mirosea a săpun, a pământ, a praf de pușcă. Thomas respiră încet simțindu-se în siguranță, simțind că are un prieten.

Altarul de Aur

Thomas visa. Era întuneric beznă şi el se afla într-o cameră rece, săpată în stâncă. Întunericul îl apăsa şi îl învăluia precum un giulgiu. Departe, într-un colţ, o lumânare se aprinse, trimiţând crâmpeie de lumină de la un capăt la celălalt al încăperii. Putu să vadă o cameră mare, boltită, mai mare decât orice îi fusese dat să vadă până atunci. Tavanul era foarte înalt şi susţinut de şapte coloane din piatră, cu capiteluri sculptate în formă de coarne de berbec. De cealaltă parte, Thomas văzu un altar din aur, pe care se afla o cruce tot din aur. Era încrustată cu pietre preţioase – cu jasp, calcedonie, sardonix, topaz şi hrizolit – care acopereau întreaga suprafaţă. Un cerc de aur, încrustat cu şapte smaralde, părea să plutească în spatele crucii. Thomas se îndreptă către altar. Piatra cea mare şi albastră din mijlocul crucii se făcu neagră. Mai apoi, pe măsură ce se apropia, fiecare piatră se transformă într-un ochi albastru şi pătrunzător ce îi urmărea fiecare mişcare.

Dinspre perete se apropiară şapte siluete înalte şi înaripate, îmbrăcate în robe albe, lungi. În apropierea altarului, fiecare dintre ele îşi curbă aripile, acoperindu-şi capul. Aveau părul lung, auriu, iar fiecare şuviţă scânteia ca metalul lustruit. Pielea lor era cafenie şi avea o strălucire aparte. Erau puternici şi îndrăzneţi, aveau cel puţin doi metri în înălţime, cu umeri largi şi ochi negri, pătrunzători. Păşind în acelaşi timp, începură să intoneze un imn, iar vocile lor umplură camera. Fiecare cuvânt era o melodie în sine. Pulsa şi se înălţa, răsunând în toată

încăperea şi răspândind un sentiment de pace profundă. Thomas începu să tremure, căci fiecare sunet vibra prin trupul lui, ajungându-i la suflet. Îşi strânse mâinile, pentru a le opri din tremurat, încleştându-şi degetele. Asculta cu atenţie.

Sfânt, sfânt, sfânt, Domnul Savaot,
Plin e cerul şi pământul de mărirea Ta.

Cuvintele răsunau în trupul lui. Ei le intonară încă o dată şi încă o dată, îndreptându-se neabătut către altar. Una dintre siluete purta o sabie, alta un scut, alta un coif. Thomas fu adus mai aproape, de parcă ar fi fost de datoria lui să participe la acest ritual. Era ca şi cum ar fi fost pus în faţa unui moment din viaţă care avea să îl schimbe pentru totdeauna. Nu ştia şi nu îi păsa dacă acele fiinţe îl vedeau.

Erau pe jumătate oameni, pe jumătate altceva. Cu fiecare pas pe care îl făceau, camera vibra. Robele lor străluceau cu o puritate nemaiîntâlnită. Nu îi venea să creadă că e un vis – totul părea atât de real. O voce lăuntrică îl îmboldi: „Trezeşte-te! Trezeşte-te!“

Nu se simţise niciodată atât de treaz, niciodată atât de viu. În această încăpere, în prezenţa acestor fiinţe, era mai plin de viaţă ca niciodată. Thomas simţi că cineva îl priveşte, că nu e singurul care urmăreşte ritualul. Se întoarse şi văzu un bărbat în dreapta sa. Era îmbrăcat într-o tunică de in, cu pantaloni lungi şi bufanţi şi purta o pereche de pantofi ciudaţi, cu vârful întors şi brodat cu argint, cum nu îi mai fusese dat lui Thomas să vadă. Omul nu era nici alb, nici negru, ci avea înfăţişarea cuiva ars de soare. Părul îi era negru ca pana corbului, creţ şi înfoiat. El zâmbi şi îi vorbi lui Thomas cu o voce profundă şi caldă, spunându-i pe nume:

– Thomas, toate acestea se fac pentru tine. Cu aceste cuvinte, îl împinse uşurel de la spate către altar. Nu te teme, Thomas. Forţele cu care te vei lupta nu sunt din carne şi oase. Sunt stăpânii întunericului şi spiritele vicleniei.

Bărbatul îl luă pe Thomas de mână. Adolescentul îl privi în ochi şi îşi dădu seamă că sunt aceiaşi ochi de pe cruce, de un albastru-închis, calzi, atotştiutori, atoatevăzători. Se simţi gol înaintea lui, ca şi cum acest bărbat ar fi ştiut totul despre viaţa lui. Orice secret, orice minciună, orice gând murdar se afla la vedere. Şi totuşi, toate acestea

erau întâmpinate cu un zâmbet, iar bărbatul îl strânse pe Thomas de mână şi îi vorbi:

– Nu te teme. Tot ce vei fi făcut poate fi îndreptat, şters, iertat.

Thomas îşi luă privirea de la el, ruşinat. Pentru prima oară, vazu că era îmbrăcat în zdrenţe murdare, care atârnau pe el precum hainele pe morţi. Îşi plecă şi mai mult capul, neputând sa privească în sus.

– Cine eşti? îngăimă Thomas cu greutate, ţinându-şi ochii în pamânt.

– Sunt un rege. Nu ai auzit de mine? Nu-mi recunoşti vocea?

– Regele nostru e gras, lacom şi nebun[1], răspunse Thomas. El nu ar sta niciodată de vorbă cu un hoţ ca mine. Nu se poate sa fii regele meu, continuă băiatul, cu privirea în pământ.

– Sunt rege, dar nu al acestei lumi. Nu trebuie decât să crezi în mine, Thomas, şi pot fi şi regele tău, zise bărbatul şi îşi puse mâna cu blândeţe pe fruntea adolescentului.

– Cum aş putea să nu cred în tine, când stai în faţa mea? Te-am văzut cu ochii mei. Nu pot să mă îndoiesc de ceea ce văd.

– Nu crezi decât în ceea ce vezi? În viaţă sunt destule lucruri faţă de care ochii sunt orbi. Te cunosc încă de când ai fost plămadit în pântecele mamei tale. Înainte de începutul timpului, ţi-am zugrăvit soarta. Se uită la Thomas şi zâmbi. Poţi să crezi în anumite lucruri şi totuşi sa nu lupţi pentru ele. E uşor să crezi în mine când eşti în prezenţa mea. Dar ce ai să crezi când te vei întoarce în lumea ta? Ce ai să crezi când nu mă vei mai vedea? întrebă regele punându-şi mâna pe umărul lui Thomas.

– Am să cred, şi aici, şi în lumea mea, răspunse baiatul întinzându-şi mâna către rege, care i-o apucă şi i-o strânse.

– Thomas, dacă tu crezi în mine, mă vei urma?

Thomas abia putea să vorbească. Niciodată nu mai stătuse în faţa unei asemenea fiinţe. Îi simţea măreţia şi forţa de nedescris în cuvinte. Figura bărbatului începu să radieze o lumină albă, pură, umplând camera şi scăldându-l pe Thomas în strălucirea ei. Era atât de luminos, încât Thomas trebui să îşi întoarcă privirea.

– Stăpâne! Tu vei fi regele meu! Te voi urma, zise Thomas răspicat, cu capul aplecat.

---

[1] Referirea se face probabil la regele George al III-lea (1738–1820, rege din 1760), cunoscut pentru accesele sale de nebunie. (n. tr.)

– Înţelegi cu adevărat ce spui acum, Thomas?

– Înţeleg, răspunse acesta sigur pe el.

– Atunci ridică-ţi ochii şi priveşte, spuse Regele, apucându-l de bărbie. Deschide ochii. Această lumină nu orbeşte pe nimeni care o priveşte cu sufletul curat. Este Lumina Lumii. O lumină pe care Întunericul nu o va înţelege niciodată.

Thomas deschise ochii. Încăperea era plină de fiinţe înaripate ce se plecau în faţa bărbatului, intonând imnuri din ce în ce mai tare.

Sfânt, sfânt, sfânt, Domnul Savaot.
Cerul Te slăveşte ca pe un Rege.
Plin e cerul şi pământul de mărirea Ta.

Thomas nu înţelegea.

– Ei cine sunt? întrebă el, cu o urmă de neîncredere în voce.

– Sunt Seruvimii. Ei sunt oastea Mulkuthului[1]. Vino la altar. Trebuie făcut un lucru important.

Regele îl însoţi pe Thomas până la altar. Strălucirea monarhului din ceruri umplea încaperea. Aici nu îşi aveau locul umbrele, locurile întunecate, secretele. Seruvimii se adunară în cerc împrejurul Regelui şi al lui Thomas. Imnurile lor răsunau din ce în ce mai tare. La altar, Thomas stătu în faţa crucii, iar ochii acesteia îi luminară sufletul. La picioarele sale se afla o carte veche, cu coperta din aur şi paginile din pergament gros. Aceasta se deschise singură şi Thomas putu să vadă că era plină de nume. Una câte una, paginile se întoarseră, iar pe ultima numele său începu să apară, scris de o mână nevăzută, fără cerneală ori pană.

– Aceasta este Cartea Vieţii. Oricine îşi are numele scris aici nu se va teme de moarte, spuse Regele zâmbind. Thomas, astăzi îţi voi oferi două daruri. Poartă-le mereu cu tine. Îţi vor fi de folos în viitor.

La aceste cuvinte, unul dintre Seruvimi se apropie de Rege şi îi înmână o curea din piele groasă, cu catarama din aur, pe care monarhul o prinse în jurul taliei lui Thomas.

– Aceasta este Cingătoarea Adevărului. Duşmanul tău se va folosi de minciuni şi înşelătorii. El este părintele tuturor neadevărurilor. Fii

[1] În ebraică, Mulkuth s-ar putea traduce prin „regat", „stăpânire". (n. tr.)

cu băgare de seamă. E un leu hulpav care va dori să îţi distrugă sufletul. Păstrează în minte adevărul meu şi nu vei da greş.

Regele îl privi pe cel mai înalt şi mai puternic dintre Seruvimi şi îi făcu semn să se apropie de Thomas. Făptura avea cea mai frumoasă faţă pe care o văzuse Thomas vreodată. Nu era nici de bărbat, nici de femeie, nici tânără, nici bătrână. Trăsăturile îi erau aproape transparente, şi totuşi degajau o forţă uriaşă.

Thomas observă că roba albă a acestuia era ţesută cu fire de aur şi argint, care străluceau puternic şi era legată cu o centură din lemn viu. Muguri şi lăstari se împleteau cu ramuri brune de scoruşă, ce formau o teacă straşnică, în care stătea o spadă. Aripile Seruvimului, care nu erau nici de pasăre, nici de reptilă şi nici nu păreau nelalocul lor pe spatele unei fiinţe cu înfăţişare atât de umană, străluciră şi scânteiară. Păreau să pulseze, crescând şi scăzând câte puţin, ca şi cum ar fi primit viaţă la fiecare bătaie a inimii fiinţei. Seruvimul îşi trase din teacă sabia de aur, o ţinu de lamă deasupra capului şi apoi o coborî, oferindu-i-o lui Thomas. Regele îl privi în ochi pe băiat.

– Azrubel îţi va oferi sabia lui. Înainte de a o lua, gândeşte-te la bătălia care te aşteaptă. Nu o primi înainte de a fi gata de lupta. Azi împlineşti vârsta bărbăţiei. Ţine minte, Thomas, e mai greu să crezi în mine când nu mă vezi şi e mai greu să mă urmezi când eşti de unul singur. Aminteşte-ţi de noaptea aceasta. Nu trebuie decât să vorbeşti, iar eu îţi voi răspunde. Voi fi cu tine până la sfârşitul timpului.

Fără să ezite, Thomas întinse mâna şi luă sabia de la Azrubel, strângând-o cu putere în mână. Dintr-odată camera se cufundă în beznă. Thomas simţi cum aerul se răceşte brusc şi cum în jurul lui bate un vânt rece ca gheaţa. Nu putea să vadă nimic, deşi ochii lui căutau cu disperare orice frântură de lumină. Era înconjurat de o beznă de nepătruns, de o linişte totală.

Atunci începură să se audă şoaptele. Mai întâi, păreau să fie nişte chiţăieli de şoareci în capătul îndepărtat al camerei. Apoi, nişte voci tinere, care râdeau şi glumeau. Auzi cum un copil începe să suspine, apoi să plângă sfâşietor.

Foarte încet, Thomas se îndreptă în direcţia aceea. În timp ce păşea, simţea sub picioarele goale umezeala podelei. De peste tot, auzea

paşi grăbiţi şi zgomotul familiar al cozilor măturând praful. Se auzeau şobolani peste tot.

Întinzând piciorul, simţi blana umedă şi caldă care forma acum podeaua. Cu fiecare pas pe care îl făcea, şobolanii se împrăştiau, săreau peste picioarele lui, apucându-l de glezne şi muşcându-l de degete. Acesta era cel mai groaznic coşmar al lui Thomas, coşmarul mai presus de orice alt coşmar. De jur împrejur, şoaptele se înteţiră. Nu putea vedea pe nimeni. Nu auzea decât vocile pierdute, cerând ajutor, plângând neliniştite. Pe întuneric, o mână îl atinse pe faţă, o alta îl apucă de picior, altele îl prinseră de păr. Îngheţă de frică. Simţi că i se usucă gura şi-i tremură buzele. Se împletici vlăguit de puteri.

Auzi o cremene scăpărând şi zari lumina unei lumânări în depărtare. Nu se vedea nici un altar, nici un Seruvim, doar acea luminiţă. Îşi adună forţele şi păşi încet înainte, ţinând sabia în faţă. Aceasta nu avea nici o greutate şi chiar în bezna avea o scânteiere eterica, precum zorii aurii născuţi din noaptea cea adânca. Zări silueta chircita a unei creaturi mici lângă lumânare.

– Cine eşti? răcni Thomas, fără sa primească însă vreun răspuns. Cine eşti?

Furios, Thomas izbi sabia de podeaua din piatra. Camera se zgudui cu zgomotul unui cutremur ce aproape îl doborî din picioare.

Podeaua se sparse şi dinăuntru ţâşni lemnul închis la culoare al unui amvon, care îşi croi drum prin piatră până ajunse să se înalţe deasupra lui Thomas. O lumânare roşie, singuratică, picura ceară pe podea, aproape doi metri mai jos. Demurral stătea în amvon, se uită la Thomas şi începu să vorbească.

– Am să cuceresc cerurile, am să fiu mai important decât Dumnezeu. Am să şed şi am să judec pamântul. Am să fiu mai înalt decât norii cei înalţi. Voi fi cel mai slăvit. Lumea întreagă are să mă venereze.

Demurral începu să râdă în hohote.

Thomas se uită la baza amvonului. Acolo, Kate şi Raphah stăteau legaţi cu funii groase, ce păreau împletite din şerpi. Fiecare fir al acestor infernale funii se încolăcea sâsâind în jurul picioarelor şi mâinilor celor doi, strângându-i din ce în ce mai tare. Thomas se apropie şi lovi cu sabia amvonul, care se sparse în cioburi de sticla neagră, trimiţând bucăţi ascuţite de cristal în toate direcţiile.

Demurral căzu la pământ şi fu imediat înconjurat de câteva vulpi negre care se iviră din beznă, ca nişte santinele apărându-şi stăpânul.

– Haide, puştiule, dacă vrei să te baţi, mai fă un pas. Dacă ai curaj... îi spuse Demurral, batjocoritor, în timp ce vulpile schelălăiau şi lătrau la unison cu el.

Thomas se apropie cu sabia ridicată, vrând să îi reteze capul lui Demurral, dar piatra de sub picioare cedă şi, în timp ce peştera se năruia, el căzu în gol.

– Thomas! urlă Kate, trezită din somn, văzând varrigalul paşind înspre ei, cu sabia ridicată, gata sa îl lovească pe Thomas. Nu! mai striga ea o dată, în timp ce ochii roşii ai creaturii scăparau puternic în lumina palidă a zorilor.

Thomas fu smuls din visare şi adus în lumea reala. Fară să se gândească, ridică mâna şi sabiile se lovira una din alta la numai câteva degete de capul sau.

– Fugi, Kate! La Moară!

Kate sari în picioare şi o luă la fuga pe potecă. Varrigalul mai lovi o dată în direcţia lui Thomas, care sari într-o parte, astfel încât sabia creaturii se împlântă în trunchiul stejarului, înghetându-l pe data. Cristale strălucitoare de gheaţa, de la rădăcina pâna la ramurile din vârf, îl poleiau subliniindu-i conturul. Thomas îl lovi în picior şi, profitând de şansa de a scapa, o zbughi dupa Kate.

Alerga cât putu de repede şi, dupa un kilometru, o vazu pe fată în faţa sa, pe cărăruia ce ducea spre Moara. În zori, peisajul parea zugravit în tonuri de cenuşiu. Era un ceas lipsit de umbre şi de culoare. Se uită în urmă şi văzu ca nu-l urmărea nimeni. Era supărat pe el însuşi pentru că adormise, pentru că fusese prins de acea creatură şi pentru că fusese din nou salvat de Kate.

– Hei, Kate, o striga Thomas. Aşteaptă-mă! Nu pot să alerg aşa repede ca tine, zise gâfâind, încercând sa o faca să se oprească.

– Şi tu ai alerga mai repede, daca ai şti că diavolul vine după tine, izbucni ea, continuând să alerge spre Moara.

– Vine, Kate, vine. Dar nu poate sa ne ajunga.

O apucă de umăr.

– Stai, trebuie să stăm de vorbă.

– De fiecare dată când stau de vorbă cu tine, cineva vrea să mă omoare.

– Ascultă!

Thomas îi puse mâna peste gură pentru a o face să tacă. În depărtare, se auzea zgomotul familiar al cailor mânaţi dinspre plajă înspre mlaştină. Se auzeau potcoave pe piatră.

– Contrabandişti. În pădure, nu vrem să ne întâlnim cu ei!

Thomas o trase pe Kate de pe potecă în tufişurile de pe margine. Se târâră prin iarbă până se făcură nevăzuţi. Unul câte unul, caii treceau pe lângă ei, conduşi de dârlogi de câte un bărbat. În fruntea coloanei mergea un bărbat călare pe un cal mare, negru. Thomas se uită printre frunze şi îi şopti lui Kate:

– E Jacob Crane. S-a întors din Olanda.

– Mai degrabă e Ucigaşul Crane, scăpat de la spânzurătoare.

Kate nu-şi pierdea vremea cu contrabandiştii. Ştia că nu sunt de încredere şi că şi-ar fi vândut propria mamă pentru un litru de gin în plus.

– Stai jos, să nu te vadă! îi şopti lui Thomas, trăgându-l de mânecă.

Jacob Crane era un bărbat îngrijit, care se îmbrăca mereu cu cele mai bune haine. Avea cizme de călărie moi, din piele neagra, cele mai albe cămăşi, veste croite minunat, acoperite mereu de cele mai bune redingote impermeabile pe care le putea cumpăra cineva. Avea două dintre cele mai bune pistoale cu cremene, mereu încărcate – unul cu alice, celălalt cu glonţ de plumb.

Acesta îşi întoarse capul, nefiind sigur dacă a auzit sau nu voci. Trase de frâu şi îşi opri calul, scrutând cu privirea aburul matinal ce se ridica din pădure. Primul dintre bărbaţii care conduceau caii de dârlogi înţelese la ce se uita.

– Răsuflarea dragonului, domnule Crane, asta este. Iese din pământ în fiecare dimineaţă. Se ridică în zori. E Dragonul Pământului, zise el dând din cap, încercând parcă să îl facă pe Crane să-i împărtăşească părerea.

– Răsuflarea Dragonului?! Trăim în secolul al XVIII-lea! Dragonii nu mai există, iar singurul duh din pădure e duhul băuturii pe care îl cărăm noi în butoaie. Hai, mai avem treizeci de kilometri până la han şi se încălzeşte rachiul.

Crane se opri şi privi încă o dată înspre locul unde erau ascunşi cei doi. Ferigile se mişcau încetişor.

– Domnule Agar, cred că suntem urmăriţi, spuse el şi, trăgând un pistol de la cingătoare, ochi înspre tufiş. Ieşi afară sau te găuresc!

Thomas şi Kate se uitară unul la celălalt. Thomas îi făcu fetei semn să nu mişte.

– Eşti un bărbat mai viteaz decât mine. Asta e ultima ta şansă înainte să trag.

Crane se întoarse spre Agar.

– Dacă e căpitanul Farrell, îl spânzurăm de copac. Dacă e dragonul, poţi să îl găteşti la micul dejun.

În acel moment, ceva ţâşni din tufiş în lumina palidă. Crane trase, iar ecoul răsună în întreaga vale şi peste mare. Bătrâna căprioară ţipă şi lovi cu picioarele din spate, sărind apoi printre ferigi şi căutându-şi scăparea în desiş.

– Uite-ţi dragonul, domnule Agar, cu fundul plin de alice, izbucni Crane în râs şi îşi mână calul înainte.

Agar zâmbi şi, privind înspre locul unde se ascundeau Thomas şi Kate, mormăi:

– Ăsta ţi-e vameşul. Cineva aşa deştept nu ar fi ratat cei doi iezi, domnule Crane. Cu aceste cuvinte, îşi continuă drumul.

Din ascunzătoarea lor, Thomas şi Kate ascultară bocănitul ritmic al potcoavelor pierzându-se în depărtare. De cealaltă parte a pârâului se afla Moara Strigoiului, pe coşul căreia ieşea vesel un fum albăstrui. Rămaseră ascunşi între ferigi până când zgomotul paşilor se pierdu în depărtare. Kate vorbi prima:

– Avea de gând să ne împuşte. Se uită urât la Thomas şi îl pişcă de picior.

– Nu ne-ar fi nimerit, încercă băiatul să o liniştească.

– E Jacob Crane – un ucigaş şi un contrabandist. Nu vrea să se afle ce afaceri învârte.

Kate era furioasă. Îl mai pişcă o dată pe Thomas, încercând să îl provoace.

– Nu e un contrabandist – e un negustor liber şi nu e nimic rău în asta. Se opri, uitându-se peste tufiş înspre ţărm şi înspre Moara de dincolo de pârâu. Oricum, avem alte griji pe cap în afară de el.

Thomas se opri şi începu să adulmece aerul.

– Dar Raphah? Ar putea să fie prins de Demurral, îi atrase atenţia fata, pişcându-l înca şi mai tare.

– Încetează! izbucni Thomas, dându-i mâna la o parte şi adulmecând din nou.

– Nu ma asculţi, te gândeşti la altceva, îi zise ea, punându-i un deget acuzator în piept. Ce e, Thomas, ce tot asculţi?

– Ascult, ascult, dar nu pe tine. Auzi?

Kate îşi ciuli urechile. Încet, sunetele dimineţii începură să se facă auzite. O ciocănitoare începu să bocănească în coaja unui frasin, iar de pe creanga unui stejar bătrân se auzi trilul unui sturz. Thomas se uită şi zâmbi.

– S-a facut dimineaţă. Noaptea a trecut şi noi suntem încă în viaţă.

Începu sa râda, însa se opri brusc atunci când vazu sabia care îi zăcea la picioare. Kate îşi dădu seama la ce se uită. Sângele purpuriu al varrigalului murdarea încă lama. Chiar în lumina salvatoare a dimineţii, avu darul de a le sadi frica în inimi.

Kate se uita la Thomas şi îl luă de mână.

– Crezi ca o sa vină dupa noi? întreba ea cu vadită îngrijorare.

– O sa vina, dar nu la lumina zilei.

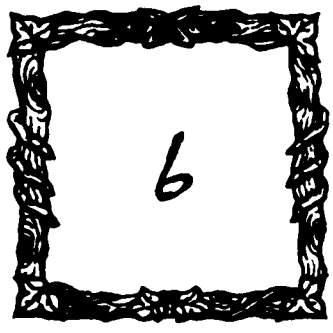

Moara Strigoiului

Moara fusese înălţată lânga pârâu cu mai bine de o sută de ani în urmă. Zidurile sale din piatră tăiată grosolan sprijineau un acoperiş din ţiglă roşie, acoperit pe alocuri cu muşchi verde. O roata uriaşă se învârtea încet, gemând parcă, pusă în mişcare de apa ce se scurgea pe jgheaburi. Se rotea fără oprire, făcând apa să spumege cu piesele sale noi din metal turnat, vopsite în albastru.

În preajma morii aerul era umed, mirosind puternic a făina proaspăt măcinată, fân pentru vite şi a carne afumată. Toate cele douăzeci de ferestre de pe zidul din faţă aveau în partea de jos a ramei câte o broască sculptată. În lumina tot mai puternica a dimineţii, geamurile reflectau razele aurii ale soarelui, ca şi cum ar fi fost plăci dreptunghiulare din aur pur agăţate pe zid.

Dincolo de pârâu era o căsuţă de piatră, ridicata mai sus pe mal, departe de apă. Alături, avea o mică grădină de zarzavaturi, în care se vedeau câţiva pui zgârmând în ţărână. Un viţel gras împingea cu botul gărduleţul împletit din nuiele care îl împiedica să iasă. Uşa casei era atât de micuţă, încât un adult ar fi trebuit sa se aplece pentru a intra şi era făcută dintr-o singură scândură groasă de stejar. Pe lemnul închis la culoare, noduros şi spălat de ploi se desenau linii ciudate, care invitau ochiul şi imaginaţia să recunoască tot felul de forme ascunse.

Moara Strigoiului părea a fi un loc prietenos, iar fumul care ieşea din coş indica prezenţa unui foc călduros în vatră. În lumina proaspata

a dimineţii, îi ispitea pe Thomas şi pe Kate, promiţându-le adăpost. Dinăuntru se auzea un bărbat cântând. Era un cântec de marinar, povestindu-şi aventurile şi lăudându-se cu câştigurile sale uriaşe.

Cântăreţul avea un puternic accent străin, de parcă ar fi suferit de un guturai crâncen. Vocea îi urca şi cobora precum fluxul şi refluxul. Se oprea, apoi reîncepea, sărind peste un vers pentru a-l introduce apoi unde nu îi era locul. Cântecul, îngânat cât se poate de fals, era punctat de hohote ascuţite de râs, ca şi când omul şi-ar fi spus lui însuşi o glumă bună.

Thomas şi Kate îl auzeau bătând ritmul cu o lingură de lemn într-o tigaie. Bocănitul puternic spărgea liniştea dimineţii, iar puii şi viţelul se apropiară de uşă, aşteptându-l parcă pe bărbat să îşi facă apariţia.

Încuietoarea uşii din stejar se deschise cu zgomot, iar din penumbra casei se auzi un „pui-pui-pui" bubuitor, după care bărbatul aruncă în ogradă conţinutul unui vas. Puii se luară la întrecere cu viţelul pentru a ajunge acolo cât mai repede. Acesta din urmă începu să adulmece amestecătura de grâu, pâine şi lapte, în timp ce puii îi săreau pe spate şi pe cap, pişcându-l de bot pentru a-l alunga.

Bărbatul nu îi remarcă pe Thomas şi pe Kate, care stăteau lângă gard. Curăţă vasul de mâncarea pentru pui, după care începu să cânte din nou şi închise uşa. Thomas se apropie şi ciocăni de trei ori în lemnul întunecat. Nu se auzi nici un răspuns. Thomas mai încercă o dată, de data aceasta lovind cu pumnul.

– Bună dimineaţa! Ne-aţi putea da nişte pâine? strigă el.

Fereastra mică de alături se deschise şi în cadrul ei apăru nasul bărbatului, adulmecând aerul.

– Câine? Cine are nevoie de un câine?

Vocea îi era profundă, guturală şi curioasă.

– Nimeni nu vrea un câine, răspunse Kate, strigând. Vă rugăm, ne puteţi da nişte pâine?

Bărbatul îi privi prin geamul fumuriu, cercetându-le fiecare trăsătură.

– Ei, dacă vreţi pâine, ar fi bine să şi primiţi. Nu poţi să vii la o moară şi să nu găseşti pâine, ba chiar în plus şi nişte friptură de vită pe alături, nu-i aşa? De un ceai ce ziceţi?

Fereastra se închise, iar uşa se deschise larg. Bărbatul se uită lung la Thomas şi Kate, care erau murdari din cap până în picioare de

noroi. Nu avu cum să nu observe expresia neliniştită din ochii lui Kate. Thomas ascunse grăbit sabia varrigalului lângă gardul de nuiele.

– Haideţi, intraţi! Nu puteţi rămâne toată ziua în prag. Nu mai staţi în frig şi intraţi în casă, la gura sobei.

Bărbatul vorbi repede, îndemnându-i să intre într-o bucătărie spaţioasă. Era ordonată, curată şi avea o sobă neagră în faţa căreia se aflau două scaune de piele, având fiecare câte o pereche de pantaloni puşi la uscat. Un foc de cărbuni umplea întreaga cameră cu o lumină portocalie şi cu mirosul puternic al pământului. Se mai simţea şi mirosul dulceag şi înţepător de drojdie, de prăjituri cu fructe şi de pâine pusă la copt, care îi amintea lui Thomas de pregătirile pentru Crăciun ale mamei lui. Camera strălucea de curăţenie şi era joasă, cu un tavan din bârne negre şi pereţi acoperiţi cu tencuială albă.

Deasupra capetelor lor, doi fazani erau atârnaţi de gât într-un cârlig, iar penele lor roşii, brune şi aurii străluceau, reflectând razele ce intrau pe fereastră. Alături de fazani atârna o bucată mare de carne de vită pusă la uscat. Stratul de sare de la suprafaţă formase o crustă brună, ce semăna cu un strat gros de ceară negricioasă.

– Luaţi loc, arătaţi de parca aţi fi petrecut noaptea afară. Ce căutaţi aici aşa devreme? Bărbatul se opri şi îşi puse mâna la gura. O, da' ce bădăran sunt! Numele meu e Rueben Wayfoot, morarul, şi aceasta e casa mea. Fiţi bineveniţi, zise el, deschizându-şi braţele într-un gest de prietenie.

Rueben Wayfoot era un bărbat solid şi bine legat, precum un taur. Avea braţe uriaşe şi era lat în umeri. Palmele îi erau mari ca nişte lopeţi, dar nu lipsite de eleganţă. Pentru dimensiunile sale impresionante, bărbatul nu părea deloc greoi. Întreaga sa înfăţişare trăda un om foarte ordonat.

Chiar dacă hainele îi erau uzate şi materialul întors pe dos, făcea impresia unui domn. Avea o pereche de pantaloni de lână, o cămaşă care fusese cândva albă şi un şorţ din piele groasă, acoperit de făină. De fapt, totul la Rueben Wayfoot era plin de făină. Părul lung şi alb, urechile mari, până şi sprâncenele dese. Toate păreau a fi fost acoperite cu zăpadă. Totuşi, atenţia nu se oprea asupra acestora, ci stăruia asupra ochilor lui mari şi verzi. Erau ochii cuiva în care te poţi încrede, ochii unui om bun.

– Daţi-mi voie sa vă aduc ceaiul şi nişte pâine. Amândoi păreţi să aveţi nevoie de ceva care să vă încălzeasca. Am şi eu doi băieţi. O să se trezească peste vreo ora. Un pic mai tineri decât voi, dar băieţi mari, oricum.

Rueben deschise uşa unui cuptoraş şi scoase de acolo câteva bucăţi groase şi bine rumenite de carne de vită, pe care le aşeza pe o farfurie în faţa lor.

– Mâncaţi şi va aduc şi pâine. Îmi spuneţi după aceea ce aţi făcut. Nu prea avem parte de oaspeţi, de vreme ce morii i se zice „a strigoiului".

Morarul aduse o pâine, pe care o frânse în doua cu mâinile lui puternice.

– Uitaţi! Nimic nu se compară cu o pâine caldă.

Aşeza pâinea pe un platou şi batu mulţumit din palme, umplând aerul cu un nor de faina.

Copiii începura sa manânce, muşcând lacomi din carnea şi pâinea calde, în timp ce Rueben îşi vedea de treburile dimineţii. Îl urmariră cu privirea în timp ce dadea cu matura şi apoi cum aşeza patru tacâmuri la masa lunga de lemn de lânga fereastra ce dădea spre golf. Rueben simţi privirea insistenta a lui Kate şi, înainte ca ea să scoată vreo vorba, spuse:

– Înainte sa întrebi, am şi o soţie. O cheama Isabella şi e la adunat prin pădure, câta vreme gemenii dorm.

Bărbatul simţi cum se mai naşte o întrebare în ochii fetei.

– Îi cheama Bealda şi Ephrig. O să îi auziţi înainte sa îi vedeţi, continuă el, aratând din priviri catre tavanul din bârne aflat la doar câţiva centimetri de creştetul lui.

– Acum e rândul vostru sa îmi raspundeţi la o întrebare. Ce vânt vă aduce prin parţile acestea atât de devreme?

Observase cu atenţie fiecare detaliu al înfăţişarii lor, pământul de pe bocanci, noroiul şi sudoarea de pe frunte şi mai ales stinghereala lor.

Vocea puternica şi accentul ciudat îl făceau sa para strain de acele părţi. Amândoi ştiau de Moara Strigoiului, dar acesta era un loc pe care oamenii îl vizitau arareori şi despre care nu voiau să vorbeasca niciodată. Se credea că în vale îşi au salaşul strigoii – creaturi bizare ce puteau lua înfaţişarea unor oameni sau animale. Nu le făceau niciodata cu adevărat rău oamenilor, dar se ştia prea bine că furau tot ce puteau.

Dacă te pierdeai şi întrebai un strigoi încotro să o iei, acesta te trimitea întotdeauna în direcţia opusă. Întrebai de drumul către mare şi strigoiul te îndruma tocmai către periculoasa mlaştină Fyling. Întrebai de drumul către Whitby şi fară să îţi dai seama, ajungeai pe vechiul drum către sud, care pe alocuri se prăbuşise de mult în mare. Cum nimeni nu putea fi sigur că a întâlnit ori nu un strigoi, nimeni nu putea spune sigur cum arată. Numai zvonul ca aceştia ar fi prin preajmă îi ţinea şi pe sateni, şi pe străini departe de Moară şi de lunga vale ce o lega pe aceasta de mare în locul numit Groapa Strigoiului.

Rueben se aşează, tragând scaunul de lemn mai aproape de foc. Îi privi pe amândoi şi aşteptă răspuns la întrebarea sa. Kate înghiţi cu greu şi se pregăti să deschida gura, când Thomas i-o lua înainte:

– Ne-am pierdut pe întuneric, pur şi simplu. Am luat-o pe o potecă greşită şi nu am mai găsit drumul înapoi.

Băiatul o privi pe Kate, încercând să o facă să îi susţină povestea. Thomas nu voia să mintă, dar nici să spună adevărul. Kate încercă sa dea aprobator din cap, dar simţea că o cuprinde febra. Rueben se uită la ei şi remarcă stânjeneala fetei.

– Sunt destule lucruri în pădure noaptea. E un loc primejdios pentru doi băieţi ca voi, zise morarul încetişor.

Kate răspunse pe dată:

– Nu sunt băiat, sunt fata. Mă cheamă Kate, iar pe el, Thomas. Nu ne-am pierdut, încercam să fugim de...

– Neguţătorii liberi, de contrabandişti, o întrerupse Thomas. Eram pe potecă şi ne-am întâlnit cu ei, aşa că ne-am ascuns. Nu prea voiam ca ei sa ne prindă.

Băiatul se aşează mai comod pe scaun, mulţumit de răspunsul pe care îl dăduse. Rueben dădu din cap, aprobându-l. Thomas răsufla uşurat şi se întinse să mai ia o felie de pâine.

– Mi se pare mie că pe bocanci aveţi noroi plin de alaun, zise bărbatul, arătând către argila roşcată de pe bocancii lui Thomas. Nu găseşti aşa ceva prin parţile acestea. Înseamnă ca aţi venit din partea cealaltă a golfului. E un drum lung pe întuneric şi cu atât mai lung dacă nu ştii încotro te îndrepţi.

Thomas nu ştiu ce sa răspunda. Inspira adânc şi îşi roti privirea prin camera, gândindu-se ce-ar putea spune. Minciuna fusese pentru el un

mod de viaţă, iar neadevărurile picurau de pe buzele lui precum mierea. Acum se străduia să găsească un răspuns care să ocolească adevărul.

Deodată, dincolo de uşă se auzi hărmălaie. Găinile alergau şi cotcodăceau prin grădină. Viţelul mugi zgomotos şi se auzi cum împinge în gard. Uşa din stejar fu dată într-o parte, ca şi cum casa ar fi fost lovită de o furtună iscată din senin. Rueben sări de pe scaun şi îşi deschise braţele, strigând:

– Isabella! Isabella!

Îi luă acesteia din braţe coşul mare. Thomas şi Kate aproape că izbucniră în râs la vederea acestei întâmpinări zgomotoase.

– Isabella, avem doi oaspeţi. Aceasta este Kate, iar acesta este Thomas. S-au pierdut în pădure şi au ajuns aici, zise morarul, arătând spre ei. Le-am dat ceva de mâncare să le alunge frigul din oase.

Rueben vorbea repede şi surescitat şi părea nespus de fericit să îşi revadă soţia; ochii îi sclipeau şi fiecare părticică din trupul lui părea să îşi exprime bucuria. Părea gata să explodeze, dacă nu împărtăşea această emoţie cu soţia sa. Îşi puse braţele împrejurul ei şi cei doi se îmbrăţişară, Rueben ridicând-o pe Isabella de pe podea.

Thomas observă că morarul avea şase degete la mâna dreaptă. Îşi număra propriile degete, nevenindu-i să creadă, gândindu-se că făcuse vreo greşeală. Nu se înşelase. El avea cinci degete, dar Rueben avea şase. Thomas se uită la prietena lui, sperând că şi ea observase acest lucru. Ea avea ochii pironiţi în podea, nevrând să îi privească pe cei doi. Îşi dădu seamă că fata, la fel ca şi el, nu văzuse niciodată o asemenea manifestare de dragoste într-un cuplu.

Se gândi la propriii părinţi. Tatăl îi fusese mereu plecat pe mare, iar la întoarcerea acasă, trecea mai întâi pe la Delfinul, pe urmă pe la Bătrânul Marinar şi apoi pe la Capul Mârţoagei. Când intra în coliba lor mică, înghesuită şi murdară, îl bătea uşurel pe cap pe Thomas, ca pe un căţeluş, după care cădea în somnul greu al beţiei de îndată ce se aşeza pe scaunul de lângă foc.

Rueben şi Isabella se dezlipiră din îmbrăţişare şi se întoarseră către Thomas şi Kate. Isabella era înalta, dacă nu cumva chiar un pic mai înaltă decât Rueben şi nu semăna cu nici o femeie pe care o văzuseră vreodată. Purta o rochie lungă, verde, un şorţ alb şi un pardesiu negru. Părul ei lung părea din argint curat, fiecare şuviţă părând un fir de

pânză de păianjen prins în gheaţa iernii. Avea pielea brun-aurie din pricina orelor lungi petrecute muncind sub soarele de vară; gura şi ochii îi erau încadraţi de riduri de la râs, dar Thomas nu îi putea ghici vârsta. Isabella şi Rueben stătură unul lângă celălalt, două siluete în lumina soarelui care acum se înălţa viguros, scăldând lumea cu razele sale.

Isabella se uită la Kate:

– Se pare că ai petrecut mult timp în hainele acelea. Vino cu mine – s-ar putea să am pentru tine ceva călduros de îmbrăcat.

O luă pe fată de mână şi o duse la etaj. Mărimea casei era înşelătoare. Thomas observă că avea două scări, ducând din bucătărie înspre două încăperi diferite de la etaj.

Rueben se uită la Thomas.

– Trebuie să fi fost o noapte lungă în pădure...

Thomas nu vru să răspundă fără să se gândească mai bine.

– Sunt obişnuit cu asta. Am trăit destulă vreme fără un acoperiş deasupra capului, spuse adolescentul, privind pe fereastră.

Simţea cum buza de sus începe să îi tremure şi cum lacrimile îl îneacă. Inspiră adânc şi îşi înfipse unghiile în mână.

– Tata e mort, iar mama e la spital, continuă el şi îşi întinse mâinile spre foc, să se încălzească.

– Tristă situaţie, răspunse Rueben şi se opri, căzând pe gânduri. Cred că am auzit de tine. Tu trebuie să fii băiatul acela din Baytown. Mi-au povestit despre tine nişte neguţători liberi. Eşti ditamai luptătorul, aşa am auzit.

Văzând că Thomas e mâhnit, Rueben râse încet, încercând să smulgă un zâmbet de la el.

– Şi ce te aduce în pădure? Credeam că eşti un băiat al mării.

– Un prieten, răspunse băiatul. M-am întâlnit cu un prieten.

– Şi prietenul tău e încă în pădure? întrebă morarul, trăgându-şi scaunul mai aproape de cel al băiatului şi aplecându-se înspre el. Primejdios loc. Nu ştii niciodată peste ce dai. Nu doar contrabandiştii îţi pot lua gâtul pe întuneric.

Thomas simţea pe faţă respiraţia lui Rueben. Morarul îşi mângâie barba.

– Spune-mi, Thomas, pe cine ai văzut azi-noapte?

– Nu am văzut pe nimeni. Nu văd niciodată persoane pe care nu ar fi cazul să le vad. Am învăţat să întorc capul tocmai la momentul potrivit şi să o iau pe altă potecă atunci când trec contrabandiştii. Nu văd pe nimeni, niciodată, răspunse băiatul, trăgându-se înapoi.

– Bine. Câteodată e bine să nu vezi pe nimeni şi să nu auzi nimic, mai ales în preajma Morii Strigoiului. Niciodată nu ne-a vizitat vreun perceptor şi sper sa nici nu o facă vreodată, tinere domn Thomas.

Nici nu termină de spus aceste cuvinte, când de sus se auzi o altă hărmălaie. Tavanul se zgudui din pricina unei bătăi iscate la etaj, iar dintre bârne începu să cadă praf. Căsuţa se umplu de strigăte. Se auzi un bubuit, urmat de un ţipăt şi de zgomotul unui vas spart. Rueben se uită la Thomas:

– Cei doi băieţi ai mei s-au trezit. O să coboare îndată.

Zgomotele luptei se apropiau din ce în ce mai mult. Pe scara din colţul îndepărtat căzură împreună doi baieţi, încleştaţi şi îmbrăcaţi înca în cămăşi de noapte. Se loveau cu pumnii şi picioarele, încercând sa ajunga jos, răcnind şi zbierând. Ameninţările pe care şi le făceau unul altuia răsunau în toată casa.

– Hai să mergem, că altfel îţi scot creierii pe nas – asta dacă ai aşa ceva! strigă Bealda.

– Ţi se pare că eşti amuzant?! Mai râzi şi acum! răspunse Ephrig, dându-i fratelui său un pumn.

– Băieţi! mugi Rueben.

Vocea lui, mai puternică decât a oricărui altcuiva, umplu bucătăria. Cei doi băieţi îngheţară şi se arătară reciproc cu degetul.

– El a început! ziseră ei în acelaşi timp şi pe acelaşi ton.

Bealda protestă:

– L-am prins cum încerca să îmi smulgă dintele în timp ce dormeam. E a treia oară săptămâna asta.

– Potoliţi-vă, amândoi! Nu vedeţi că avem oaspeţi?

Rueben se dădu la o parte, arătând spre Thomas, care stătea lângă foc.

– Acum staţi la masă până vă aduc micul dejun. Şi aveţi grijă cum vorbiţi – avem o domnişoara în casă.

– Mie mi se pare că el e băiat, strigă Ephrig, dându-i lui Bealda un cot, şi izbucniră amândoi în râs.

Rueben le făcu semn să îşi ţină gura şi să se aşeze pe scaune.

– Sigur că el nu e fată, el e Thomas. Fata e sus, cu mama voastră, se schimbă. Sunt oaspeţii noştri, aşa că să nu cumva să fiţi neciopliţi!

– Da. Vezi, Ephrig, să nu încerci să îi furi dinţii! zise Bealda şi îşi împinse fratele spre masă.

Rueben încerca sa nu râdă. Gemenii săriră pe banca lungă de la masă şi aşteptară. Bealda zâmbi ştirb către Thomas.

– Nu te teme, Thomas, nu o să încerce sa îţi fure dinţii. Ai tai nu pot fi vânduţi Băbuţei, precum cei ai lui Ephrig şi Bealda.

Morarul continuă să pregătească micul dejun, aşezând masa şi scoţând alte bucăţi de carne de vită din cuptor.

Thomas se uită cu atenţie la cei doi băieţi. Erau aproape identici. Bealda era puţin mai mare decât Ephrig, avea faţa un pic mai lata şi parul mai lung. Erau băieţi mari; chiar dacă nu păreau să aibă mai mult de nouă sau zece ani, aveau înălţimea unor băieţi de şaisprezece. Purtau cămaşi de noapte asemănătoare, lungi pâna la genunchi, făcute din bumbac gros şi încheiate cu nasturi până la gât. În picioare aveau ciupici mari din piele de oaie, purtaţi peste şosete verzi, împletite din lâna şi înalte până la genunchi. Păreau bine îngrijiţi şi iubiţi de parinţii lor.

Rueben se uită la Thomas.

– Vino şi ia o ceaşcă de ceai. E de-abia adus din Olanda.

Nu trebui să îl roage de două ori. Iubea această băutura. Pentru ea oamenii se băteau şi uneori chiar se omorau. Fiecare gram era adus ilegal în ţară, pentru a se evita taxele vamale. Mulţi bărbaţi pieriseră încercând să aducă o cutie cu ceai. Îi plăcea să vadă cum se ridica aburii din ceaşcă şi apoi să savureze prima gura din aceasta bautură dulce-amăruie.

Thomas şezu la masă, aşteptând ceaiul. Zâmbi către gemenii care stăteau unul lângă celălalt, mâncând carnea cu degetele şi întingând bucăţi de pâine în grăsimea scursă pe farfurie. Se uita la Ephrig.

– Chiar vă vindeţi dinţii Băbuţei? Credeam că e vrăjitoare.

Din capul scărilor, Isabella răspunse:

– Da, îşi vând dinţii, şi da, e vrăjitoare.

Thomas privi în sus şi fu luat prin surprindere. În faţa lui statea o Kate Colgan cu totul schimbată. Părul îi era lasat pe umeri şi bine pieptănat. Avea o rochie lungă, bleumarin cu guler alb şi o vestă roşie pe umeri. Kate zâmbea. Nu o văzuse niciodată atât de frumoasă.

– Dacă vrei să ştii, Thomas, vindem dinţii de lapte ai băieţilor când le cad. Băbuţa crede că au anumite calităţi...

Ephrig strigă:

– Crede că suntem strigoi.

Abia atunci remarcă Thomas că băieţii au acelaşi număr de degete ca şi tatăl lor.

– Şi sunteţi? întrebă Thomas, fără să fie totuşi sigur că dorea să afle.

Isabella răspunse prima:

– Nu cred că e important ce suntem. Poţi să fii sigur că îţi suntem prieteni, zise ea şi se duse lângă Rueben. Oamenii ne cred multe lucruri. Oriunde s-au aflat, cei din neamul nostru au fost persecutaţi şi goniţi. Ne învinuiesc până şi pentru vremea proastă, pentru că vacile rămân sterpe şi pentru preţul prost al grâului.

Se opri şi se uită la Rueben.

– Soţia mea are dreptate. Suntem diferiţi şi totuşi suntem la fel ca voi. Vreme de două mii de ani, poporul nostru a fost împrăştiat în toate colţurile lumii. Muncim pe unde putem, nu facem rău nimănui şi încercăm să trăim în pace. Nu vreau să spun că suntem perfecţi, dar ţi se pare că arătăm a monştri?

Thomas se gândi că Rueben Wayfoot nu putea fi în nici un caz descris ca un monstru. În scurtul timp de când se cunoşteau, fuseseră atât de buni cu el. Rueben îl bătu pe Thomas pe spate şi îi trecu mâna prin păr. Isabella îşi puse un braţ peste umerii lui Kate şi o trase lângă ea.

– Din ce mi-a spus Kate, aţi stat treji mai toată noaptea. Puteţi să trageţi amândoi un pui de somn în camera băieţilor. După aceea vă puteţi hotărî ce veţi face.

Isabella se duse la foc şi luă de acolo un vas plin cu apă clocotită. Dintr-un sertar scoase două cănі albe, simple. Luă o mână de ierburi uscate dintr-un săculeţ atârnat de o grindă şi le puse în cele două cănі, după care turnă apa fierbinte. Le dădu cănile celor doi oaspeţi. Mirosul de mentă, levănţică şi muşeţel îi învălui. Thomas adulmecă mirosul puternic şi vaporii fierbinţi îi gâdilară nările. Închise ochii şi lăsă aroma să îl dezmierde.

– Beţi asta. O să vă ia cu mâna toate gândurile care v-ar împiedica să dormiţi. Nu vă fie teamă, nu vă otrăvesc. Nu mie mi se spune Băbuţa.

Thomas şi Kate ştiau că ar fi inutil să se împotrivească. Se simţeau în siguranţă lângă Isabella. Băiatul era convins că poate judeca pe cineva după ochi, iar ochii ei erau plini de iubire. Isabella o luă pe Kate de umeri şi o îndrumă către una dintre scări.

– Acum urcaţi. Noi avem de treabă. Vă vom chema când e vremea să vă treziţi.

Thomas o urmă pe Kate în dormitorul gemenilor. Era mare şi curat şi avea două paturi mari din lemn, lucrate de mână. Era atât de diferit de colţul de peşteră unde Thomas dormea pe o saltea uzată din păr de cal sub o pătură veche şi prăpădită! Sorbi din ceai şi se uită de jur împrejurul camerei, întipărindu-şi în memorie tot ce vedea.

Pereţii erau construiţi tot din lemn şi acoperiţi cu tencuială ca şi restul casei. Peste tot erau pictaţi miei ori vulpi. Pe peretele de la fereastră era pictat un copac incredibil, ce părea să îşi aibă rădăcinile înfipte adânc în podea. Trunchiul se înălţa, iar ramurile încadrau fereastra. Frunzele verzi şi bogate păreau reale.

Pe fiecare creangă erau pictate sfere aurii care atârnau ca nişte fructe. Pe fiecare dintre aceste sfere era minunat caligrafiat cu albastru un cuvânt într-o limbă pe care Thomas nu putea să o înţeleagă. Câteodată îi venea destul de greu să înţeleagă engleza vorbită de oamenii educaţi, dar aceste cuvinte păreau să aparţină unei alte lumi. Pictura acoperea întregul zid şi acest lucru îl făcea pe Thomas să se simtă o parte din copac. Strălucirea tonurilor vii de auriu, verde, galben şi albastru vibra pe retina lui.

Toate ramurile copacului erau legate între ele şi fiecare sferă era înconjurată de o legătură din frunze argintii de viţă-de-vie. În stânga se vedea o lună plină apunând în spatele unor dealuri, în dreapta soarele răsărind din mare. La baza copacului erau pictaţi un bărbat şi o femeie ţinându-se de mână, iar între ei se vedea un miel. Târându-se prin iarbă era o dihanie neagră, pe jumătate şopârlă, pe jumătate şarpe. Ochii săi purpurii îi fixau pe Thomas şi pe Kate, urmărindu-i prin cameră.

Cei doi adolescenţi se opriră, fermecaţi de pictură, cercetând fiecare detaliu al acesteia. Printre frunze erau ascunse figuri de copil. Crengile erau pline de păsărele şi fructe. Cu fiecare clipă li se dezvăluiau mai multe detalii, ca şi cum imaginea ar fi fost pictată chiar atunci, în faţa ochilor lor.

Thomas îi invidie pe gemeni pentru cameră. Lângă fiecare pat se găsea o măsuţă, iar pe aceasta era un sfeşnic sculptat de mână în forma unei corăbii verzi, purtând o lumânare. Podeaua era făcută din scânduri de lemn, iar în şemineu strălucea un foc de cărbuni.

Nici unul dintre adolescenţi nu scoase o vorbă. Se aşezară fiecare pe câte un pat şi se întinseră pe saltelele moi. Peste numai câteva clipe, amândoi dormeau adânc.

În bucătărie, Rueben şi Isabella stăteau lângă foc şi aşteptară până nu se mai auzi nici un zgomot de sus. Bealda şi Ephrig îşi continuară micul dejun la masa dinspre fereastra. Isabella se uită la Rueben şi îi făcu semn cu mâna să se apropie.

– Au dat de necaz, Rueben. Fata mi-a spus că au fost urmăriţi prin pădure de creaturi ciudate. Are un pistol pe care l-a furat de la tatăl ei şi când m-am întors acasă am găsit o sabie lângă gardul viţelului, zise ea încetişor, ca să nu o audă băieţii. Mi-a zis că mai e un tânăr care încearcă să intre în casa lui Obadiah Demurral, preotul. Zicea că băiatul acela e negru ca noaptea. Din Africa, spuse ea în continuare, pe un ton emoţionat. Numele băiatului e Raphah. Ştii ce înseamnă numele acesta. E un copil al Cărţii. Kate mi-a mărturisit că a venit aici ca să găsească ceva furat de Demurral.

Rueben îşi frecă mâinile şi se uită la gemeni, apoi din nou la Isabella.

– Raphah este nume de vindecător. Sper că băiatul se va ridica la înălţimea numelui. Ştiam eu că în ochii lui Thomas era altceva decât frica de contrabandişti. Dacă ţapul ăla bătrân de Demurral e implicat, nu e o treabă pentru doi băieţi şi o fată, dar nu putem să îi oprim. Nu vrem să atragem atenţia cuiva asupra noastră. Putem să le dăm o mână de ajutor, Isabella, dar nu e acum momentul să avem de-a face cu Demurral şi cu planurile lui murdare.

Rueben se ridică de pe scaun şi se întoarse cu spatele la foc.

– Vor face ce trebuie să facă. Trebuie să ne rugăm pentru ei. Vor avea nevoie de tot ajutorul cerului, dacă se luptă cu preotul.

Morarul o luă de mână pe soţia sa.

– Să punem bine pistolul şi sabia. Când se trezesc, vom vedea ce e de făcut. Jacob Crane se întoarce în seara aceasta. Va trebui ca ei să fi plecat până atunci.

Dagda Sarapuk

Casa parohială era întotdeauna învăluită de întuneric. Chiar în dimineaţa strălucitoare de toamnă, dădea senzaţia că noaptea îşi găsise adăpost înăuntru. Avea o frumuseţe ciudată, aspră şi părea sculptată direct în piscul stâncos ce domina faleza.

Demurral devenise, prin înşelătorie, preotul paroh din Thorpe. Cu mulţi ani înainte, fusese oaspetele parohului Dagda Sarapuk. Demurral era pe atunci un predicator ambulant, câştigându-şi existenţa propovăduind pe câţiva bănuţi din vreo şură, dintr-un car sau pe oriunde altundeva reuşea să adune laolaltă câţiva oameni. Din clipa în care stătuse în grădina casei parohiale din Peak şi îşi aruncase privirea peste terenul dintre aceasta şi Baytown, aflat la patru kilometri distanţă, fusese subjugat de farmecul casei şi de frumuseţea care i se înfăţişa dinainte. În golf, valurile se spărgeau de stânci, câmpia colorată de lumina amurgului se întindea până departe, iar verdele dealurilor se desfăşura ca un covor ademenitor cale de kilometri întregi. Orice s-ar fi întâmplat, trebuia să devină stăpânul fiecărei pietricele şi al fiecărui fir de iarbă al Casei Parohiale din Peak. Cum stătea pe zidurile ce dominau peisajul, fu mistuit de o lăcomie neaşteptată.

Întunericul şi pofta puseră stăpânire pe el, alungând orice urmă de lumină şi de omenie din sufletul lui. Demurral fu preschimbat într-o clipă. Întregul trup i se cutremură şi orice dram de bunătate, orice

picătură de milă şi orice scânteie de bucurie dispărură definitiv din el. În acea clipă, deveni din slujitor al Binelui un rob al Răului.

În prima noapte ca oaspete al preotului paroh Sarapuk, când acesta era beat turtă, Demurral îl convinse să parieze tot ce avea pe rezultatul cursei dintre doi gândaci pe masa din bucătărie. Sarapuk îl alese pe cel mai mare şi mai gras pe care îl putuse găsi. Demurral se alesese cu cel mai slăbuţ din mulţimea celor care alergau pe podeaua de piatră, singurul pe care degetele sale amorţite de vin putură să îl prindă. Fiarele cele mititele fură aşezate una lângă alta şi pentru a da startul cursei, Sarapuk îşi lăsă batista să cadă. Demurral închise ochii şi începu să se roage. Pentru prima oară în viaţă, simţi o putere înăuntrul său. Simţea că nu era singur, că îşi împarte trupul cu o altă fiinţă. Se simţea ca un zeu, cu puterea de a face toate elementele, pământul, apa, focul şi aerul să îi dea ascultare.

Spre surprinderea sa, gândacul lui prăpădit, slab şi cu picioare lungi îşi atacă rivalul gras, smulgându-i capul şi lăsându-l pe spate ca pe o strachină neagră, cu şase picioare. Îşi continuă apoi învingător drumul până la celălalt capăt al mesei, câştigând pentru Demurral casa parohială şi toate sufletele care locuiau acolo, cât vedeai cu ochii. Sarapuk începuse să plângă, dându-şi seama ce prostie făcuse. Pierduse totul. Demurral sări din scaun, ridicând în mână gândacul victorios.

– Lăudat să fii! Lăudat să fii, micul meu gândac negru! striga el, ţopăind prin bucătărie şi dând din mâini, după care căzu pe masă. Fu din nou cuprins de forţa lăcomiei. Se uită la Sarapuk şi începu să râdă. Iar tu, idiotul meu prieten, vei pleca de aici mâine-dimineaţă. Demurral se aplecă înspre Dagda Sarapuk, întinzând spre el mâna în care ţinea gândacul. Vrei să îţi schimbi norocul? Haide, ia-l! Mai concurăm o dată, cu sorţii de partea ta, zise el batjocoritor.

Sarapuk scoase un ţipăt ascuţit, cu lacrimi în ochi şi cu buzele tremurând. Întinse o mână nesigură înspre gândac. Demurral îşi trase mâna înapoi, după care, strângând puternic, zdrobi creatura, ce trosni când carapacea îi fu spartă.

Toate acestea se întâmplaseră în urmă cu douăzeci şi cinci de ani, iar de atunci viclenia lui Demurral sporise cu fiecare anotimp.

Raphah stătea ascuns în pivniţa umedă a casei parohiale, printre merele care fuseseră depozitate în lădiţe de lemn şi acoperite cu saci.

Se strecurase între două cutii şi se acoperise cu pânza murdară şi umedă. Stătuse acolo preţ de mai multe ceasuri, încercând să respire cât mai încet, în speranţa că nu avea să fie descoperit. În întunericul aproape de nepătruns, ascultase din ascunzătoarea sa cum e căutat de Beadle şi Demurral. Se întorseseră după câteva ore, pentru a închide uşa din metal care făcea legătura între pivniţă şi tuneluri, blestemând faptul că tinerii intruşi nu fuseseră prinşi.

Raphah nu îşi putea da seama dacă e dimineaţă sau nu. Din bucătăria de deasupra putu să audă clinchetul tigăilor şi paşii bucătăresei. Ascultă fiecare pas. Din felul cum calca, îşi dădu seama că era şchioapă şi că era foarte grasă. Auzea cum picioarele ei apasă pe scândurile podelei, făcându-le să scârţâie. Ştia că e o femeie după vocea ascuţită care strigase la Beadle să iasă din bucătăria ei şi să nu-i mai pângărească niciodată pragul. Toate aceste zgomote începuseră cam cu o oră în urmă, aşa încât Raphah trase concluzia că sosiseră zorii. Îşi petrecuse toată noaptea încercând să rămână treaz şi să se roage ca Thomas să scape cu bine de Demural. Planul lor avusese succes – el se afla în interiorul casei parohiale, dar soarta lui Thomas îi era necunoscută. Ultima oară când îl văzuse, Thomas alerga spre ieşirea din tunel, urmărit de preot. Raphah se strecurase atunci în pivniţă şi se ascunsese.

În ascunzătoare, se gândise la ce avea de făcut. Ştia că nu avea să fie simplu să recupereze Keruvimul. Era ceva mult prea preţios pentru ca lucrurile să fie simple. Şi mai ştia că dorinţa arzătoare a lui Demurral de a-l poseda însemna că era în stare de orice pentru a-l păstra.

Nu îşi putea da seama dacă uşa pivniţei era încuiată – nu auzise nici o cheie învârtindu-se în broască. Îşi dădu seama că, la un moment dat, va trebui să iasă din ascunzătoare pentru a căuta Keruvimul.

Raphah întinse mâna şi alese dintr-o lădiţă un mar tare. Muşcă cu poftă, dar avea gust de lemn ud. Îl scuipă şi îl puse din nou în lădiţă. Târându-se în bezna adâncă pe lângă zid, ajunse lângă uşă. Pe sub aceasta, se strecura o fărâmă de lumină. În broască nu se afla nici o cheie. Raphah puse mâna pe clanţa metalică şi o apăsă uşor. Uşa se deschise cu zgomot.

La gura pivniţei, zece trepte din piatră duceau către un hol luminat puternic. Urcă încetişor, oprindu-se şi ascultând la fiecare pas. Putea încă să audă cum bucătăreasa îşi plânge de milă şi cum îl împroaşcă pe

Demurral cu toate blestemele care îi veneau în minte. La capătul scărilor, Raphah văzu că uşa de la bucatărie era deschisă. Mirosul de peşte fiert şi de varză umplea aerul, purtat de aburii ce se încolăceau împrejurul uşii negre din stejar. Bucătareasa era întoarsă cu spatele, spalând vase într-o chiuveta din piatra, aşezată în faţa unei ferestre înalte. Era o femeie solidă, îndesată şi purta o haina albastră şi un şorţ gri. Se strecură pe lânga uşa şi continua sa meargă încetişor de-a lungul holului, la capătul căruia se vedea o uşa. Deasupra acesteia era o oglindă îndeajuns de mare pentru a umple spaţiul dintre pragul de sus şi tavanul aflat la patru metri înălţime, cu rama aurita, pe care era sculptat un corb. Corbul avea cel puţin doi metri. Ghearele sale ascuţite erau împlântate în sticla acoperită cu mercur, iar aripile uriaşe erau lasate de o parte şi de alta a acesteia. Ochii, ce pareau sa urmărească orice mişcare a lui Raphah, erau pictaţi cu verde. Tânarul se uita la el, nesigur daca nu cumva îl văzuse mişcându-se. Pentru o clipă, crezuse că pasărea îşi scuturase penele aurite, după care îngheţase la loc. Simţea ca în orice clipă, acest corb uriaş ar fi putut să plonjeze asupra lui, înşfăcându-l cu ghearele sale puternice.

Raphah îşi continuă precaut drumul. Era conştient că în orice clipă una dintre uşile masive din lemn de stejar se putea deschide, lasându-l descoperit în faţa lui Demurral, care l-ar fi prins. Asculta orice scârţâit al podelei şi pândea cel mai mic semn că o clanţă ar fi fost apăsată. În spate, putea înca să auda mormăielile bucătăresei şi cum aceasta aruncă de colo-colo cu tigai. Ajunse la uşă, unde corbul domina întregul zid, gata sa se năpustească asupra lui. În dreapta sa era o uşă, iar în stânga o scara ce ducea la etajul superior. Raphah închise ochii şi inspiră lent şi hotărât. Se linişti şi şopti:

– Riathamus, condu-mi paşii.

Deschise ochii şi se uită de jur împrejur. De sub uşa din faţa sa începu să se ridice un norişor de praf. Înţelese că trebuia să încerce uşa. Punând mâna pe clanţa din alamă, o apasă încetişor. Nici o clipă nu se gândi ca ar putea să fie cineva înăuntru. Nu ştia decât că era condus în această direcţie.

Înăuntru văzu o masa de lucru impunătoare, pe care erau aşezate câteva cărţi vechi. Firimituri de pâine erau împrăştiate peste tot pe podea, o carafa cu vin era încă pe o măsuţă. O fereastră mare, boltită, cu draperii verzi tocite de vreme, domina încăperea. Din pragul uşii putea

să vadă marea şi, în depărtare, Baytown. Era o zi luminoasă, şi totuşi camera era întunecată.

Era o încăpere frumoasă, urâţită de neglijenţa şi de obiectele aduse de actualul proprietar. O cercetă iute, încercând să găsească Keruvimul, dar acesta nu putea fi zărit. Cercetă sertarele mesei de lucru a lui Demurral şi apoi un cufăr mare de lângă şemineu. Nu era nici acolo. Deodată, Raphah auzi paşi pe scară. Ştia că nu are cale de scăpare. Se auzi încă o pereche de paşi greoi, care se înfigeau parcă adânc în scândurile podelei de pe hol. Erau paşi încrezători, mari, siguri şi se apropiau cu iuţeală de cameră. Raphah înţelese că are la dispoziţie doar câteva secunde pentru a se ascunde.

Uşa fu deschisă cu putere. Demurral intră în încăpere şi se duse la masa lui de lucru, unde se aşează pe scaun, îşi ridică picioarele pe tăblie şi se lăsă pe spate. Se înfăşură mai bine în halatul de mătase şi ridică din umeri. Beadle sosi şi, ca un câine credincios, îşi aşteptă poruncile. Bocancii îi erau murdari de noroiul acumulat în noaptea aceea şi îşi freca degetele jegoase, aşteptând nerăbdător.

– I-ai pierdut, Beadle. Acum nu o să ştim niciodată cine au fost.

– Sau de ce au venit, răspunse slujitorul.

– Dimpotrivă, au venit pentru Keruvim. Voiau să îmi fure îngeraşul de aur, zise preotul, mângâindu-şi barba şi rotindu-şi ochii prin cameră. Vor încerca din nou, aşa încât trebuie să aflăm cine sunt şi cine i-a trimis.

Dădu un şut în masă, împrăştiind hârtii prin cameră.

– Dar de unde să începem? Am căutat toată noaptea şi nu am găsit nici o urmă.

– Nu ar trebui să fie prea greu. Nimeni nu ar trebui să ştie ce am aici. Poate doar dacă ai trâncănit tu din nou..., spuse preotul, privindu-l acuzator pe Beadle, cu o sprânceană ridicată. Vorbele astea spuse la beţie o sa te coste viaţa. Ce avem trebuie apărat şi oamenii neimportanţi pot să fie sacrificaţi în numele acestei cauze.

Beadle înghiţi în sec. Ştia că Demurral avea să se ţină de cuvânt şi că nu avea să ezite să îl ucidă, în orice fel i-ar fi trecut prin minte.

– Adu bolul pentru divinaţie. Poate Pyratheon ne va îndruma.

Demurral îşi coborî picioarele pe podea, se ridică din scaun şi îşi suflecă mânecile. Beadle luă din sertarul unei măsuţe un săculeţ negru, din care scoase un bol de porţelan verde, pictat cu şerpi încolăciţi la bază ce se ridicau înspre gura vasului, pe care îl aşează pe masă. Demurral căută

în sertarul de sus al mesei lui de lucru, din care scoase o sticlă din cristal, plină cu un lichid transparent, pe care îl turnă în vasul de porţelan.

– Sânge, Beadle. Ne trebuie sânge.

Slujitorul se uită pierdut prin cameră după care îl privi îngrijorat pe Demurral.

– Sângele tău, Beadle. Am nevoie de sângele tău, spuse preotul, făcându-i semn slujitorului să se apropie.

– Dar abia dacă îmi ajunge şi mie – nu am sânge de dat – o să mă usuc, se rugă acesta, dându-se în spate pas cu pas.

Din sertar, Demurral mai scoase un cuţit mic şi îl îndreptă spre Beadle.

– Nu am nevoie de o găleată, doar de o picătură. Îţi promit că nu te doare.

Îl prinse iute pe Beadle de mână, îl trase înspre masă, îi ţinu mâna dreaptă deasupra bolului, înfigând vârful ascuţit al cuţitului în degetul mare al slujitorului său. Stoarse două picături mari de sânge, pe care le amestecă apoi cu lichidul din vas cu ajutorul cuţitului. Beadle, şocat, sări în spate, ţipând ca o bufniţă. Îşi bagă degetul în gură şi începu să şi-l sugă, arătând ca un copil mare şi gras.

– M-ai minţit! Doare! Şi mi l-ai stors pe tot, se tângui cu degetul în gură.

– Haide, prietene, uită-te în apă.

Demurral îşi puse palmele deasupra vârtejului din apă. Închizând ochii, rosti cu o voce profundă, ce părea să nu îi aparţină:

– *Pyratheon – Kaikos – Theon – Anethean.*

După această incantaţie, apa se înnegri şi se roti şi mai iute în vas, ca o vâltoare în miniatură.

– Arată-mi, Pyratheon, Stăpâne întunecat din înalturi, arată-mi! intonă el puternic, în timp ce apa căpăta culoarea argintului întunecat şi îngheţa.

În reflecţie, Beadle văzu cum apare o casă mică, aflată în mijlocul pădurii, lângă un pârâu.

– Uite, Beadle, aici sunt. Sau, mai degrabă, aici o să fie. Cunoşti locul?

– E casa morarului, unde stă strigoiul, răspunse slujitorul şi se mai uită o dată în vas. E departe, cale de două ore. Cum de putem să o vedem de aici?

– Prin magie, al cărei izvor e Pyratheon. Am pierdut atâţia ani urmând o cale greşită. M-am străduit din răsputeri să înţeleg ce am învăţat în copilărie, dar, în cele din urmă, s-a dovedit că totul a fost în zadar. Nu am aflat nici o putere, ci doar vorbe goale. Am vrut ca Dumnezeu să îmi dea un semn. Să schimbe apa în vin doar pentru mine, dar nu am primit nimic. Mi s-a spus să îmi iubesc aproapele ca pe mine însumi şi să îl iubesc pe Dumnezeu din tot sufletul. Dar cum poţi să iubeşti pe cineva care e împotriva adevăratului stăpân al lumii? Cum poţi să îţi iubeşti aproapele când nu te iubeşti nici pe tine însuţi?

Beadle se uita la el fără să înţeleagă nimic. Demurral continuă, privind pe fereastră:

– Poate ai să înţelegi într-o zi, dar în acest mic semn dat de apă şi de sânge am aflat unde sunt şi am să îi opresc. Pe lumea aceasta există un singur lucru pentru care merită să mori, şi anume puterea. Puterea asupra oamenilor, puterea asupra elementelor şi, în cele din urmă, puterea asupra lui Dumnezeu. Cu ajutorul Keruvimului, pot stăpâni elementele. Când îi voi avea pe amândoi, voi schimba lumea şi îl voi ucide pe Dumnezeu. De data aceasta, are să rămână ţintuit de copac pentru veşnicie.

Zicând acestea, lovi cu pumnul în masă. Apa din bol se împrăştie în toate părţile. Nu mai era îngheţată, iar imaginea căsuţei dispăruse. Suprafaţa acesteia începu să tremure când Demurral îşi înmuie degetele în ea şi se închină cu semnul pentagramei. Ultimele picături le aruncă înspre Beadle. Deodată, preotul se opri şi se uită la cufăr. Tremură şi vocea acea profundă şi ciudată reveni.

– Beadle, scoate cufărul de aici, pune-i lacăt şi dă-i foc. Acum, Beadle!

Slujitorul traversă camera şi puse mâna pe mânerul de alamă de pe marginea cufărului, încercând să îl târască după el. Era foarte greu şi aproape imposibil de mişcat din loc. Beadle se strădui din răsputeri să-l tragă după sine pe podeaua din lemn. Demurral îi sări în ajutor şi împreună izbutiră să îl scoată pe uşă, ajungând pe hol. Îl traseră apoi până la uşa principală, de lângă scări. Beadle aproape că nu mai făcea faţă, căci greutatea foarte mare aproape că îi smulgea mâna din încheietură. Mânerul îi scăpă, iar cufărul alunecă pe scări, spărgându-se.

Raphah, ameţit de căzătură, fu aruncat din cufăr în noroiul de afară. Demurral se năpusti asupra sa, îl apucă de gât şi îl ridică de jos.

– Nu te poţi ascunde de mine nicăieri. Chiar credeai că am să las Keruvimul acolo unde să-l poţi găsi tu?

Raphah nu putu să răspundă, căci preotul îl strângea de gât din ce în ce mai tare, ridicându-l în aer.

– Îl ucizi, stăpâne! strigă Beadle.

– A murit din clipa când a pus piciorul în această casă. Dar poate că nu este nici locul, nici momentul potrivit. Nu se ştie niciodată. Poate e mai folositor în viaţă...

Cu aceste cuvinte, îl azvârli pe Raphah la pământ.

– Ai de dat nişte explicaţii. Acum ridică-te în picioare şi să nu cumva să îţi treacă prin cap să fugi. Avem câini care te-ar prinde în câteva clipe.

Raphah se ridică şi fu târât de Beadle până la uşa casei parohiale. Nu scoase nici un cuvânt şi încercă să nu îi privească pe cei doi care îl luaseră prizonier şi îl duceau înapoi în camera lui Demurral. Beadle încuie uşa şi scoase un baston dintr-un vas de flori gol. Răsuci mânerul şi dezvălui lama ascunsă în interiorul acestuia. Demurral se aşeză într-un scaun din piele tocită şi îl privi îndelung pe Raphah, scormonind cu ochii fiecare milimetru al corpului acestuia, întipărindu-şi în memorie fiecare detaliu al înfaţişării lui, cercetându-i fiecare linie a chipului în căutarea unui indiciu cu privire la identitatea lui şi la motivul prezenţei lui acolo. După câteva minute petrecute astfel, Demurral spuse:

– Cum te cheamă?

Raphah nu răspunse.

– Nu te costă nimic să îmi spui numele tău. Am putea măcar să fim civilizaţi unul cu celălalt, zise în continuare Demurral, încercând să zâmbească. Culoarea pielii tale îmi spune că nu eşti de prin părţile acestea. Eşti cumva un sclav?

Raphah stătea cu ochii pironiţi în podea. Camera duhnea a transpiraţie şi a cărţi umede. Era dezordonată, rece şi teribil de neprimitoare. Podeaua nu mai fusese măturată de ani buni şi pe ea se puteau vedea cioburi de sticle şi de farfurii sparte şi firimituri de pâine. În colţ, lângă uşă, se vedeau zgârieturile unui şobolan care se ospătase şi din lemnul mesei. Pe fiecare suprafaţă, praful vechi din iarna trecută formase un strat gros, ca o zăpadă cenuşie. Frumuseţea camerei fusese distrusă de anii de neglijenţă, iar acest lucru îi oferea lui Raphah un

excelent obiect de contemplaţie, numai bun să îi distragă atenţia de la întrebările lui Demurral.

– Haide, omule, spune-mi cine eşti! răcni preotul la Raphah, fără urmă de zâmbet, cu vocea profundă, ridicându-i-se din stomac ca dintr-o canalizare prea plină. Te pot face să vorbeşti în feluri care nu o să îţi placă. Dacă urăsc un lucru pe lume, e aroganţa tăcerii. Ai venit aici ca să furi Keruvimul?

Raphah inspiră adânc, umplându-şi plămânii cu aerul sordid. Îl privi în ochi pe Demurral, care stătea la adăpostul mesei lui de lucru, în faţa şemineului nefolosit.

– Să îl fur?! Nu am venit aici ca să fur, ci ca să iau înapoi ceea ce îmi aparţine. Acesta e adevărul, spuse tânărul, observând pentru prima oară faţa osoasă şi trăsăturile ascuţite ale preotului.

– Adevărul... Ce e adevărul? Totul e relativ. Eşti aici, ascuns în cufărul meu, spionându-mă. Singurul lucru de valoare pe care îl am mi-a fost adus de unul din neamul tău. Şi vreau să ştii că am plătit un preţ foarte bun pentru el, rânji preotul. Aşa încât nu pot să presupun decât că ai venit aici ca să furi de la mine. Ţi-a spus cumva Gebra Nebura că se găseşte aici?

Demurral scotoci prin sertarul mesei sale de lucru şi scoase un cuţit, îndreptând lama spre Raphah.

– Nebura e un tâlhar. Şi-a furat numele şi a furat Keruvimul. Nu îşi va afla pacea, nici măcar în moarte, răspunse tânărul.

Beadle sări în sus la această replică tăioasă şi încercă să îl străpungă cu sabia, ratând cu numai câţiva milimetri.

– Nu te juca cu mine, spuse Demurral. Prin aceste părţi îi spânzurăm pe hoţi şi mai avem destulă funie pentru gâtul tău delicat. Acum spune-mi adevărul. Cine eşti şi ce vrei să faci aici? continuă el şi împlântă lama cuţitului în masă.

– Vreau ceea ce este al meu, iar pe tine te voi lăsa să îţi împlineşti orice plan vei fi având. Dă-mi Keruvimul şi voi pleca. Nu te voi mai încurca, răspunse Raphah.

– Tu, prietene, nu te vei duce nicăieri. Aici îţi vei da duhul. Asta se poate întâmpla mâine ori poimâine. Se va întâmpla în curând, în orice caz. Unul dintre Keruvimi este al meu, iar în curând îl voi avea

şi pe celălalt. Atunci lumea se va schimba mai presus de închipuirea omenească, zise preotul şi arătă cu degetul spre fereastră.

După furtună, pe cer începură să licărească nişte culori bizare, ce se ridicau din mare dinspre miazănoapte. Orizontul era pătat cu nuanţe de portocaliu şi verde care străluceau în lumina proaspătă a dimineţii.

– Uită-te într-acolo, prietene. Încă de pe acum lumea începe să se schimbe. Keruvimul are o putere pe care tu nu ai putea să o înţelegi vreodată. Va veni o vreme când cerul va deveni întunecat, iar luna sângerie. Vor fi semne pe cer care îi vor face până şi pe cei mai viteji să se cutremure, temându-se pentru viaţa lor. Nici măcar Dumnezeul tău nu va fi în stare să oprească aceste lucruri.

Demurral se ridică de la masă şi trecu pe lângă Raphah pentru a ajunge la fereastră.

– Şi toate acestea pentru că eu vreau să se întâmple aşa, tună el, triumfător.

Raphah, stând în continuare cu faţa către şemineu şi către scaunul gol al lui Demurral, spuse calm:

– Te flatezi de unul singur. Nu îţi dai seama că nu vei înţelege niciodată esenţa Dumnezeului împotriva căruia lupţi? Nu înţelegi că El îţi permite această mică vanitate?... Vorbeşti de funie, dar singurul care va sta spânzurat vei fi tu. Dumnezeu vine, dar va veni ca judecător, iar tu ai fost cântărit şi ai fost aflat vinovat.

Demurral apucă o sticlă goală şi, după ce ajunse din doi paşi agili lângă Raphah, i-o sparse acestuia în cap. Lovitura fu silenţioasă şi neaşteptată. Raphah se prăbuşi pe podea, lovindu-se în cădere de muchia mesei, şi aterizâ printre firimituri de pâine şi excremente de şoarece.

– Ia-l de aici, Beadle. Toată vorbăraia asta despre Dumnezeu îmi întoarce stomacul pe dos. Adu-mi fierul pentru însemnat vitele – îi vom lăsa o amintire de neşters.

Pucioasă și varză rece

Duhoarea intensă care îi umplea nările îl convinse pe Raphah că nu a murit. Era un miros caustic, care îi făcea ochii să lăcrimeze şi îi ardea gâtul. Când respira, simţea că e sufocat de aburii de putregai ce se ridicau de peste tot. Era un miros de pucioasă, de alge arse şi de urină de câine.

Într-o beznă adâncă, zăcea cu faţa în jos, străduindu-se din răsputeri nu numai să respire, dar şi să îşi recapete cunoştinţa. Rana de la ceafă zvâcnea neîntrerupt, iar durerea agonizantă puse stăpânire pe întreaga lui fiinţă. Umărul drept îi ardea, de parcă i-ar fi fost smulsă carnea până la os. Dacă simţea durerea, însemna că era încă în viaţă, cugetă el, în timp ce încerca să scuipe nişte paie putrede care îi intraseră, nu se ştie cum, între dinţi. Un gust puternic de amoniac îi umplea gura. Se străduí să nu se lase pradă panicii când simţi că mâinile îi fuseseră legate la spate.

Raphah auzea undeva în apropiere clipocit de apă şi voci masculine. Un bărbat cu voce groasă şi brutală zbiera ordine, lătrând ca un câine de pază plin de zel. Auzea cum vântul făcea ramele ferestrelor să zornăie, lovindu-le de zid. Din depărtare răsuna zgomotul ritmic al unui ciocan lovind o nicovală. Raphah deschise ochii şi cercetă întunericul în căutarea unei fărâme de lumină. Întunericul îl învăluia ca o ceaţă groasă pe care nici ochii, nici vreo rază de lumină nu ar fi fost în stare să o străpungă.

Tânărul se răsuci până izbuti să se ridice, rezemându-se de zidul de piatră rece, umed şi slinos. Mâinile atingeau podeaua udă şi încercă să îşi pipăie încheieturile pentru a vedea în ce fel e legat. De undeva din mijlocul beznei, auzi sunetul înfundat al cuiva care plângea încet. Raphah spuse cu voce tare:

– Pace ţie! Vorbeşte, ca să îţi pot afla numele.

Nu se auzi nici un răspuns, dar suspinele continuară. Raphah auzi atunci zornăitul unor lanţuri de metal târâte peste o scară din piatră. Uşa camerei unde se afla fu dată de perete şi doi bărbaţi încălţaţi cu cizme înalte şi cu haine murdare dădură buzna înăuntru. Unul dintre ei, scund şi slab, cu picioare strâmbe, avea în mână o lampă. Celălalt, gras şi vulgar, ţinea în mână un lanţ şi un ciocan. La lumina lămpii, Raphah reuşi să vadă că cel care suspinase era un copil care stătea ghemuit într-un colţ al încăperii, acoperit cu paie ude şi îmbrăcat cu o cămaşă sfâşiată şi o pereche de pantaloni rupţi şi murdari; părul plin de noroi i se lipea de faţă.

Omul care ţinea în mână lanţul şi ciocanul îl apucă de păr pe Raphah şi îl ridică în picioare. Mirosea a bere şi a varză. Avea o faţă aspră şi roşiatică şi o barbă ţepoasă, argintie.

– Hai, băiete! Demurral vrea să porţi brăţările astea, ca să nu fugi, zise el râzând grosolan şi zornăind lanţul sub nasul lui Raphah. Să nu cumva să îţi treacă prin cap să faci vreo prostie. Singura cale de ieşire e prin faţă, şi uşa de acolo e încuiată.

Grăsanul îl trase pe Raphah de păr prin cameră, lovindu-l de perete şi punându-i în cele din urmă piedică, aşa încât tânărul se prăbuşi pe podea, unde răcni de durere, căci rana din umăr i se zdrelise de zid.

– Of, of, of... Se pare că a băut prea mult... Mai bine îl răcorim puţin.

Cu aceste cuvinte, grăsanul apucă găleata cu gunoi şi i-o turnă în cap lui Raphah.

– Aşa o să miroşi frumos pentru domnişoare. Hai, acum, să îţi pun astea!

Bărbatul cel slab se uită cu scârbă la Raphah. Nu putea înţelege cum de era atât de liniştit, cum de nu îi blesteamă şi nu se luptă cu ei. În lumina palidă a lămpii, Raphah le zâmbea, în ciuda durerii. Cei doi se uitară unul la celălalt, dorind să obţină o reacţie din partea acestui

tânăr pe care voiau atât de mult să îl tortureze, sa îl facă sa le implore mila. Se mai uitară o dată unul la celălalt, apoi la Raphah, care statea îngenuncheat pe paiele împrăştiate.

Înainte ca ei să apuce să facă ceva, băiatul sari din colţul sau, îi dădu un şut în fund grăsanului, ceea ce îl făcu pe acesta sa îşi piarda echilibrul şi să cadă cu capul în găleata de gunoi. Temnicerul cel gras se chinui să se ridice şi se întoarse cu galeata înca pe cap. Zbiera înfundat şi se scutură ca să scape de ea.

Băiatul mormăi satisfăcut, dar fu izbit imediat peste faţa de palma celui slab, ceea ce îl trimise rostogolindu-se înapoi în colţ. Băiatul se ghemui acolo, încercând să se facă cât mai mic cu putinţa, aparându-şi coastele cu mâinile, conştient că din clipă în clipa va avea de înfruntat un potop de pumni şi picioare, care aveau sa se pravaleasca peste el ca o ploaie îngheţată de toamnă târzie.

Băiatul se uită la Raphah. Loviturile pe care le aştepta venira, iuţi şi nemiloase. Temnicerii se întreceau în a-l izbi pe baiatul întins neajutorat pe podea.

– Opriţi-vă – acum! striga Raphah, cu o voce puternica, ce facu zidurile să se cutremure. Dacă vreţi să vă luaţi la bătaie cu cineva, faceţi-o cu mine. Sau nu aveţi sorţi de izbândă decât în faţa unui copil?

Bărbatul cel slab îi mai dădu copilului un ultim şut, atât de puternic, încât îl ridică de pe podea. Temnicerii se întoarsera spre Raphah, care se ridicase în picioare şi încerca să stea drept, înfruntându-i. Cei doi izbucniră în râs.

– Tare ne-ar mai plăcea să îţi dăm ceva sa ne ţii minte, dar parohul are alte planuri. Nu vrea să ţi se clintească nici un fir de par. Aşa ca nu putem să ne atingem de tine. Nu acum...

Se apropiară de el, iar grasul începu să răsucească lanţul. Raphah îşi plecă capul, aşteptând lovitura, dar grasul se mulţumi sa îl apuce de gât şi să îl lovească de perete, apropiindu-şi faţa de a lui cât mai mult cu putinţă. Respiraţia îi duhnea a bere şi barba aspra îi zgârie tânărului obrazul.

– Ascultă, puştiule, nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât sa storc din tine orice farâmă de viaţă, dar tu eşti un miel dus la taiere şi el te vrea întreg.

Scuipase cuvintele, iar Raphah îşi încorda muşchii gâtului, străduindu-se să îndure strânsoarea temnicerului, care încerca să îl facă să nu mai poată respira.

– De ce te iei de copii? Pentru că ei nu pot să răspundă? reuşi el să articuleze, în ciuda strânsorii din ce în ce mai puternice.

– De ce te interesează pe tine copilul ăsta? Nu poate nici să audă, nici să vorbească. N-are nici o valoare, ar fi trebuit înecat de când s-a născut.

Bărbatul se opri, se gândi puţin, zâmbi răutăcios şi zise:

– Aşa... ca... tine!

Cu aceste cuvinte, temnicerul îl lăsă pe Raphah să cadă la pământ. Acesta inspiră adânc, încercând să îşi înghită lacrimile.

– Nu ştii ce faci. Eşti ca o oaie fără păstor. Nici măcar nu mai ştii ce e binele, nu-i aşa? zise el, şi se uită la copil. Ce ţi-a făcut el? Îl tratezi ca pe un animal.

Grăsanul nu răspunse nimic. Se aplecă şi scoase de la centură un cuţit lung. Îl împinse pe Raphah cu faţa în paie şi cu o mişcare agilă îi taie legăturile de la mâini. Cei doi temniceri îl prinseră după aceea şi îl ridicara de jos. Îi puseră cătuşele pe încheieturi şi fixară niturile. Slăbănogul luă lanţul în mână.

– Hai, mieluşelul meu. Hai să îi vezi şi pe ceilalţi miei din abator. Îl luăm şi pe micul tău prieten, ca să săpaţi împreună în argilă. Atunci o să vedem cât de tare vă iubiţi.

Îl conduse pe Raphah afară din cameră şi începură să coboare pe treptele de piatră, urmaţi îndeaproape de grăsanul care îl târa pe copil de păr. Fură azvârliţi din Casa de Alaun în lumina puternică de afară. Mina se asemăna cu un sătuc înconjurat de pădure, aflat la şaizeci de metri mai jos de casa parohială, pe terasa de pământ dintre faleză şi mare. Înspre vest se căscau două cariere mari, scobite în decursul ultimului secol de milioane de mâini zdrelite, pentru a smulge pământului argila cu alaun. Pe fundalul mirific al văii, se deschideau ca doua bube hidoase. Rana roşiatică statea deschisă, pângărind verdele molcom al dealului împadurit. Aerul era plin de fumul scos de mormanele de alaun ce ardeau mocnit, amestecat cu mirosul înţepător de urină, alge arse şi sulf.

Raphah se uita la peisajul devastat. Simţea cum îl înecă furia privind la terasa înţesată de colibele minerilor, cu ferestre sparte şi ziduri pline de noroi. Totul împrejurul său era mizerabil şi în ruină.

Deasupra, sunetul târnăcoapelor scormonind neîncetat în măruntaiele muntelui dezvăluia încă o dată, dacă mai era nevoie, motivul acestei mizerii. Târât pe uliţa noroioasă, Raphah nu se putea gândi decât la lăcomia lui Demurral.

Durerea din umăr deveni şi mai ascuţită acum, când rana fu expusă aerului muşcător de rece al zilei de toamnă. Nu putea să vadă sursa acestei dureri, dar o simţea sfredelindu-i braţul până la os. Temnicerul trase de lanţ pentru a-l grăbi, făcându-l aproape să îşi piarda echilibrul. Îl privi pe Raphah în ochi. Tânărul zâmbi, dar gestul îi fu întâmpinat cu dispreţ.

La capătul terasei acoperite cu colibe se vedea o casă din piatră cu trei etaje şi un acoperiş cenuşiu din ardezie. Era întunecată şi neprimitoare, iar ferestrele de la ultimul etaj erau vopsite în negru. În faţa uşii de la intrare se vedeau aruncate resturi de mâncare. Două ciori grase se ospătau şi zburară nemulţumite la apropierea oamenilor.

În maniera lor lipsită de orice curtoazie, temnicerii deschiseră uşa cu piciorul şi îi azvârliră pe Raphah şi pe băiat înăuntru, într-o cameră mare, în mijlocul căreia se aflau o masă lungă de lemn şi o bancă. De cealaltă parte se putea vedea un şemineu, în care ardea vesel un foc mic. Împrejurul acestuia erau paturi – o pătură murdară ce acoperea o saltea din paie aşezată peste câteva şipci fragile – suprapuse pe patru niveluri, în care abia te puteai strecura.

În capul mesei stătea aşezată o femeie cu părul roşu şi faţă prelungă, pudrată abundent cu alb de plumb. Buzele îi erau pictate în roşu-carmin, care se întinsese în colţul gurii. O aluniţă de frumuseţe îi fusese pictată cu stângăcie, aproape cu rea-voinţă pe bărbie. Lui Raphah i se păru că seamănă cu o muscă uriaşă care încerca să i se urce pe faţă.

Femeia stătea aşezată într-un scaun foarte mare, cu picioarele ridicate pe masă şi cu o pipă din lut în mână. Fuioare de fum îi dansau împrejurul feţei şi se agăţau de şuviţele încâlcite de păr care îi intrau în ochi. La picioare avea o sticlă verde, pe jumătate plină.

Ea se ridică nesigură în picioare şi un fior de emoţie îi străbătu întreg corpul. Îşi aranjă grăbită rochia şi îşi îndreptă gulerul.

– Domnule Consitt, domnule Skerry, cărui fapt îi datorez această neaşteptată... plăcere?

Domnul Consitt, grăsanul, zâmbi şi schiţă o plecăciune, atingându-şi smocul de păr din frunte, convins, ca întotdeauna, de abilitatea sa de a impresiona cu bunele-i maniere.

– Ca de obicei, doamnă Landas. Tânărul acesta ar dori să se bucure de cea mai luxoasă cazare şi de cea mai frumoasă gazdă de prin părţile acestea, spuse el, încercând să îşi aranjeze smocurile de păr din cap. Acest minunat tânăr este oaspetele preotului paroh Demurral şi aşteaptă călduroasa dumneavoastră ospitalitate.

În timp ce pronunţa sarcastic aceste cuvinte, temnicerul împroşca salivă în toate direcţiile.

– Lăsaţi-l în grija mea, domnule Consitt, mă voi asigura că petrece o noapte minunată înainte de a începe munca, răspunse femeia lăsând pipa pe masă şi îi invită pe cei doi bărbaţi să plece fluturând din mână şi zâmbind.

Temnicerii plecară, după un rămas-bun spus cu jumătate de gură. Doamna Landas, cu un rânjet întipărit pe faţa pudrată din belşug, îi conduse până la ieşire, după care închise ferm uşa în urma lor.

Când se întoarse cu faţa, Raphah observă schimbarea ei completă de atitudine. Farmecul dispăruse, zâmbetul i se topise. Furia ce izvora din ea păru să o facă să crească în înălţime. Pieptul i se umflă, mânia îi contorsionă faţa, săpându-i şanţuri adânci pe frunte şi, privind înspre Raphah şi copil, începu să urle:

– Să nu cumva să crezi că o să-ţi fie uşor! Eşti aici ca să munceşti, băiete, şi ai să munceşti. Dacă leneveşti, magazia te aşteaptă.

Zicând acestea, arătă cu degetul înspre o uşă de lemn aflată de partea cealaltă a camerei. Băiatul nu putea să o audă, dar părea să îi înţeleagă cuvintele. Se feri de ea, încercând să se ascundă în spatele lui Raphah.

– Doar fiindcă eşti surd şi idiot nu înseamnă că ai să scapi uşor de data asta. Ştiu că nu eşti prost, băiete, şi nu o să mai poţi să fugi de mine!

Abia terminase de rostit aceste cuvinte, că apucă o mătură de lângă uşă şi se năpusti asupra lui, lovindu-l pe Raphah peste umăr. Acesta se strâmbă de durere, punându-şi mâna peste rană. Doamna Landas se opri brusc. Aruncând mătura din mână, se apropie de Raphah şi îl luă în braţe.

– Eşti rănit. Ce ţi-a făcut aştia?

Vocea i se schimbase din nou. Era blândă, miloasă, aproape dulce; toată asprimea dispăruse.

– Lasă-mă să mă uit, drăguţule!

Îi trase haina şi îi desfăcu cămaşa, încercând să i-o scoată şi pe aceasta.

– Mai bine o las aşa, zise ea. Îmi trebuie o cârpă umedă, s-a lipit cămaşa de rană.

Raphah simţea mirosul puternic de gin ieftin şi de tutun pe care îl răspândea femeia când vorbea. Avea dinţi strâmbi şi îngălbeniţi de tutun şi o mustaţă albită de pudră. Buzele vopsite îi erau seci şi crăpate, iar ochii îi erau injectaţi. Femeia îl ajută să se aşeze pe un scaun şi îi făcu semn băiatului să aducă o cârpă umezită în găleata de la fereastră.

Îi trase haina cât putu de mult, nereuşind să o îndepărteze de tot din pricina cătuşelor, şi îi înmuie cămaşa cu cârpa umedă adusă de băiat, pentru a o face să se desprindă mai uşor de pe rană. Făcând aceasta, cercetă materialul.

– Pânză bună, foarte bună. Nu am mai văzut niciodată un material aşa bun şi scump. Înseamnă că eşti un hoţ priceput.

– Nu sunt hoţ. Am naufragiat, răspunse Raphah.

– Poţi să zici tu ce vrei, da' nu ai ajuns aici fiindcă ai făcut fapte bune. Acum lasă-mă să văd ce ţi-a făcut.

Doamna Landas trase de cămaşă. Pe umărul tânărului se vedea urma unei arsuri adânci în forma literei D.

– Doamne, Doamne! Te-a însemnat. Când te-a cumpărat? strigă ea, surprinsă de gravitatea rănii.

– Nu m-a cumpărat. Chiar am naufragiat acum două nopţi într-un golf la sud de aici. Nu sunt un sclav.

– Pe aicea, dacă ai semnul ăla, eşti proprietatea lui Demurral. E semnul lui şi nimeni nu o să zică altfel. Ai face bine să începi să gândeşti ca un sclav, că de nu, o să te aştepte zile şi mai negre.

Femeia spălă rana cu cârpa udă şi o bandajă cum se pricepu mai bine cu fâşii de pânză aruncate prin bucătărie. Raphah înţelese că locul acela trebuie să fi fost ceva asemănător cu un han pentru cei care munceau în mină şi că doamna Landas era stăpâna. În timp ce căuta bandaje, sorbea gin din sticla verde. Băiatul surd se ferea din calea ei, ghemuit într-un pat din colţ, privind-o cu ochi mari, ca de bufniţă.

Când termină de legat bandajele, femeia se uită melancolică la Raphah.

– Of, tare-mi doream şi eu un bărbat al meu. Să am grijă de el când are nevoie şi să aibă grijă de mine când o să fiu babă... zise ea, cu buzele tremurânde. Nu am pe nimenea. Pe nimenea.

Îşi ascunse faţa în palme şi începu să plângă. Sentimentele ei erau mai schimbătoare decât vremea. Deodată, vocea îi fu cuprinsă de furie.

– Dacă nu m-ar fi azvârlit ăla aici, ce doamnă ma făceam... Nu mai eram eu drăguţă cu toţi beţivanii care vine aici ca să se distreze.

Se opri, se lăsă pe speteaza scaunului şi ridică sticla de gin, aproape goală.

– Dacă nu aveam asta, nu ştiu ce mă făceam. Cel mai bun tovarăş – te încălzeşte la inimă, te face bucuros...

– El cine e? o întrerupse Raphah, arătând spre băiat.

– Nimeni. N-are nume. N-are voce, nu te aude. Femeia se opri o clipă, după care continuă. E bun la măturat şi la cărat rufe, da' nu se potoleşte şi fuge mereu. Fuge şi ăştia îl prinde.

Îl privi pe băiat. Raphah observă că privirea îi era blândă acum, fără pic de mânie, aproape miloasă.

– Unde e mama lui? Unde îi e tatăl?

– Din câte ştiu, taică-su ar putea să fie oricare din cinci bărbaţi. Maică-sa era căutată de bărbaţi. Ea vroia să se îndrăgostească, da' nu ştia de cine, răspunse ea visătoare.

– O cunoşteai bine?

– Bine de tot, da' a dat ortu' popii acum unşpe ani şi cinci luni şi de atunci e şi băiatul ăsta pe aici. Mi-e drag de el. Acum mă scoate din sărite, acum mi-e drag ca ochii din cap. Ce n-aş da să îmi audă vocea!... Femeia se opri şi se uită suspicios la Raphah. Ce-i cu tine? La ce îţi zic eu toate astea? Hai, tu du-te la odihnă şi eu mă duc după gin, spuse ea, turnându-şi într-o cană drojdia de pe fundul sticlei. Asta e ziua cea mai uşoară din câte o să ai aicea. Alege-ţi un pat, toate are purici. Dacă eşti mai sus, pişcă mai puţin şi dormi mai bine.

Îl ajută pe Raphah să se ridice de pe scaun şi să se suie într-unul din paturile de sus. El se aşează pe umărul întreg, cu braţele încă prinse în lanţuri şi îşi sprijini capul de stinghia de lemn. Salteaua de paie îl înţepa în spate şi îl ustura ca un mănunchi de urzici.

Aşezat astfel, o privi pe doamna Landas cum începe să pregătească masa. Lumina de afară începu să pălească. Ea aprinse lămpile din odaie una câte una şi aşează o lumânare la fereastră. Băiatul cel surd se ţinea după ea, ducând lemne de foc şi cărând făină. Ei îi scăpă din mână o lingură de lemn, iar el se aruncă să o ridice de jos zâmbind şi dându-i-o înapoi ca pe un trofeu preţios. Se uitară dulce unul la celălalt, fără să îşi dea seama că sunt priviţi. Doamna Landas îl mângâie pe cap şi îl sărută pe frunte. Raphah închise ochii, iar somnul îl purtă pe un alt tărâm. Sunetele şi mirosul minei se topiră în abisul viselor.

Spânzuratul

Sunetul uşii de la intrare date de perete îl smulse pe Thomas din lumea viselor. Impactul fusese atât de puternic, încât întreaga casă se zguduise ca la cutremur. Flacara lumânării tremură, iar cana de ceai zornăi pe masa joasa de lângă pat. Bubuitul uşii fu urmat de vocea unui barbat, cu o rezonanţă puternică şi încrezătoare: vocea aspră a unui om cu un puternic simţ al realităţii. Era o voce pe care o mai auzise o dată, şi pe care nu avea să o uite – cea a lui Jacob Crane.

Thomas deslusi zgomotele înfundate ale unei conversaţii purtate jos, în bucatarie. Crane vorbea încet cu Rueben şi Isabella. Thomas ieşi cu grija din pat şi îşi lipi urechea de scândurile podelei pentru a auzi mai bine. Kate dormea în continuare, nepăsatoare. Oricât se strădui, nu reuşi sa înţeleagă despre ce era vorba. Nu deslusea decât cuvinte izolate: în seara aceasta... în golf... spânzurat.

Ultimul cuvânt îi atrase atenţia mai mult decât toate celelalte. Copil fiind, fusese dus la Whitby pentru a asista la spânzurarea lui Charles Mayhew, un tâlhar, prins de poteră după ce jefuise un poştalion din York. Tot oraşul se adunase pe chei pentru a vedea spânzurătoarea improvizata şi pe condamnat. Îşi amintea că fusese o dimineaţă luminoasa de iunie, cu soare cald şi miros de peşte şi plase puse la uscat plutind în aer.

Mayhew urlase fără oprire în timp ce era târât din clădirea Vămii cu mâinile legate strâns la spate. Fusese dus cu forţa până la spânzurătoare,

unde laţul îi fusese pus cu greu. Din răcnetele lui şi din felul cum se zbătea era evident cât de disperat era să rămână în viaţă. Thomas fusese împins în faţă. Un tânăr toboşar începuse atunci să bată un ritm tânguitor. Mulţimea amuţise. Mayhew striga şi suspina, împroşcându-i cu blesteme pe călău şi pe magistrat. Thomas încercase să se retragă, dar descoperise că mulţimea formase un zid uman impenetrabil. Cu fiecare bătaie a tobei, Thomas aştepta ca tâlharul să fie împins de pe platformă şi să îşi dea sufletul. Clipa aceea durase o eternitate. Toba răsuna precum o baterie de tunuri. Mayhew zbierase atunci înspre mulţime:

– Nu aţi văzut tot! O să mă întorc să vă bântui pe toţi! Se uitase crunt la magistrat. Cât despre tine... înainte de cântatul cocoşului... o sa crăpi!

Preotul strigase la el să se pocăiască înainte de a-şi da obştescul sfârşit, dar Mayhew fusese împins înainte să apuce să răspundă. Prăvălirea trupului său şi trosnetul nodului răspândiseră un fior prin întreaga mulţime adunată acolo. Era ca un val spărgându-se de ţărm şi împroşcând spumă albă în aer, lovind mulţimea care se dădu înapoi şi amuţi pentru ca, doar câteva clipe mai târziu, să izbucnească în urlete sălbatice.

Trupul condamnatului se zbătuse la capătul funiei până când din el se scursese şi ultima picătură de viaţă. Câteva femei se apropiară şi îl loviră cu beţe peste picioare, iar copiii începură să arunce cu pietre în cadavrul ce se bălăngănea. Thomas rămăsese mut. Privea acel trup şi se întreba unde se dusese toată viaţa din el. Ce fel de lume era aceasta, unde într-o clipă toată energia, viaţa însăşi putea fi stinsă aşa cum stingi o lumânare? Thomas se gândi că Dumnezeu trebuie să fie crud ca să îi dea viaţă, după care să i-o ia într-o clipă, condamnându-l la nimicnicie.

Fu smuls din amintiri de Kate, care tocmai se trezise. Ea îl lovi cu piciorul, îşi ridică sprâncenele şi se strâmbă la el. Thomas îşi duse degetul la gură şi îi făcu semn să tacă.

Se uită înspre podea şi îi dădu de înţeles că încearcă să asculte conversaţia purtată dedesubtul lor. Kate se aşeză lângă el, lipindu-şi urechea de crăpătura din podea. Conversaţia continua. Chiar şi Ephrig şi Bealda interveniră. Kate îşi auzi numele pomenit de Rueben, căci vocea lui blândă reuşea să se ridice deasupra tuturor celorlalte. Atunci Thomas auzi paşi pe scară. Uşa dormitorului fu dată de perete şi Bealda se năpusti în cameră, prăvălindu-se peste cei doi, încă lungiţi pe podea.

Bealda începu să râdă aşa cum numai el putea. Era un hohot pornit din stomac şi care se înălţa ca erupţia unui vulcan, gâlgâindu-i apoi pe gură. El era un copil foarte dezvoltat pentru vârsta lui şi avea braţele unui bărbat. Se ridică în picioare, încă râzând, ridicându-i şi pe cei doi adolescenţi.

– Tata vrea să vorbească cu voi jos. Avem un oaspete, care vrea să vă vadă. Are veşti despre prietenul vostru.

Înţeleseră că Bealda vorbea despre Raphah. În somnul lor obosit, uitaseră cu totul de el. Acum amintirile nopţii trecute reveniră ca un şuvoi. Thomas se uită pe fereastră. Simţi că vremea liniştii şi a siguranţei se încheiase. Se simţea ca un om prins pe stânci de flux. Ştia că va trebui să plece din refugiul oferit de Moara Strigoiului pentru a-l înfrunta pe Demurral.

Fără tragere de inimă, îl urmară jos pe Bealda.

Bucătăria era scăldată într-o minunată lumină chihlimbarie dată de cele câteva lumânări mari ce împodobeau poliţa de deasupra căminului şi pervazul ferestrei. Thomas îşi roti neliniştit ochii prin cameră. Erau acolo Rueben, Isabella, gemenii şi... Jacob Crane.

Crane stătea cel mai aproape de foc, îmbrăcat în negru din cap până la bocancii murdari de noroi. Se aplecă înainte şi îi cercetă pe Thomas şi Kate cu ochii săi pătrunzători. Thomas simţea că i se pune un nod în gât, iar spaima îl împiedica să înghită. Ştia că Jacob Crane nu e un om cu care să pălăvrăgeşti. Acum el stătea chiar în faţa lor, cocoţat pe scaunul din stejar, cercetându-i cu privirea ca un corb mare, negru şi ameninţător, abia aşteptând să se năpustească asupra vreunui hoit.

Thomas îşi apleca capul în faţa lui Crane, iar Kate încercă să se facă nevăzută în spatele său. Bărbatul vorbi primul.

– Staţi jos, voi doi! Am veşti despre prietenul vostru care a dat de necaz.

Crane punea accent pe fiecare cuvânt. Isabella se ridică şi aduse două scaune pentru Thomas şi Kate. Stăteau cu faţa spre Crane şi spre focul din şemineu, iar Thomas îşi ţinea ochii aţintiţi asupra limbilor incandescente, sorbind din ochi fiecare strop de lumină.

– Aţi muşcat mai mult decât puteţi mesteca şi pielea prietenului vostru nu mai face doi bani. Îşi încleştă mâinile, frecându-şi degetele

uscate. Ce aţi făcut astă-noapte ar fi putut să mă aducă la sapă de lemn, continuă după o pauză bărbatul, cu ochii la Thomas.

– Nu am făcut decât să... încercă băiatul să răspundă, dar fu întrerupt brusc de Crane.

– Nu aţi făcut decât să alergaţi ca nebunii prin tunelurile unde eu aveam cincizeci de butoaie de rachiu şi douăzeci şi patru de cutii de ceai, abia aduse de pe corabie şi aşteptând un preţ bun. Bărbatul vorbea din ce în ce mai tare. Demurral nu ştia că e acolo până nu a început să vă caute pe tine şi pe prietenul tău. M-aţi făcut să pierd o avere, pe care i-am plătit-o pentru depozitarea rachiului şi ceaiului peste noapte. Două sute de lire e o chirie cam mare.

Se uită încruntat la Thomas. Kate simţea că îi dau lacrimile şi se întreba ce avea să le facă Jacob Crane.

Faţa osoasă a acestuia se strâmbase de furie, părând că fiecare muşchi se mişcă la întâmplare. Îşi freca mâinile una de cealaltă din ce în ce mai tare, ceea ce umplea camera cu un zgomot ciudat, de parcă ar fi frecat o bucată de lemn de o bucată de gresie.

– Şi atunci, Thomas? Cum ai de gând să îmi plăteşti ce îmi datorezi?

– Dar prietenul nostru? E în viaţă? întrebă Thomas cu greutate.

– Prietenul vostru e ca şi mort. Chiar Demurral mi-a spus-o în dimineaţa asta. L-a însemnat ca pe un sclav cu litera D pe umăr. Are să sape la argilă cu alaun până moare. Asta, fie din cauza oboselii, fie din cauza spânzurătorii.

Thomas deschise gura să răspundă, dar Rueben interveni, cu vocea sa împăciuitoare.

– Domnul Crane are un plan. I-am spus tot ce ştim despre voi şi ar vrea să vă ajute. Făcu o pauză, timp în care îi privi pe amândoi. Ar putea să îi salveze viaţa lui Raphah şi în acelaşi timp şi vieţile voastre.

– Cum de ştii cum îl cheamă? Noi nu am pomenit nimănui acest nume, spuse Thomas, uitându-se la Kate.

– I-am spus eu Isabellei, interveni fata. Trebuia să vorbesc cu cineva. Creaturile acelea sunt de vină. Ele m-au speriat.

Kate începu să plângă, ştergându-şi lacrimile cu mâneca rochiei. Isabella o luă în braţe, încercând să o liniştească.

– Pe mine nu mă sperie vrăjitoriile lui Demurral, spuse Crane cu dispreţ în glas. Poate să dea porunci întregii hoarde a iadului, eu tot nu

am să îl las să stea în calea rachiului meu. Poate să îl pună şi pe Aghiuţă în persoană să mă oprească! Rămâne de văzut cum are să se comporte în faţa unui glonţ şi a unui satâr bine ascuţit, continuă el, râzând. Am douăzeci de oameni şi o corabie rapidă ancorată în golf. De la tine nu vreau decât să fii momeala pentru Demurral, iar eu am să i-l iau de sub nas pe prietenul vostru şi ce căuta el. Eu vreau rachiul, fără să plătesc taxe, şi ceva din banii pe care i-am dat câinelui bătrân vreme de zece ani.

– Să nu ai încredere în el, Thomas! Tata mi-a zis că e un hoţ şi un ucigaş, strigă Kate şi se aruncă înainte ca o pisica gata să îl sfâşie cu ghearele sale.

Isabella o apucă şi o strânse în braţe, în ciuda împotrivirii ei. Crane nu schiţă nici o mişcare, ci se mulţumi să spună:

– Tatăl tău, Kate Colgan, e la fel de pătat ca şi mine. M-a ajutat să aduc în ţară fără taxe destul ceai şi rachiu ca să umplu portul din Whitby. A luat de la mine mai mulţi bani decât o să poţi tu vreodată să numeri şi doar aşa a fost în stare să te îmbrace şi să îţi dea de mâncare de când a murit mama ta.

– Mincinosule! Mincinosule! Tata e vameş, lucrează pentru rege şi îi prinde pe contrabandiştii ca tine, ţipă fata. Nu ar lucra niciodată pentru un hoţ şi un ucigaş ca tine. E un om cinstit, un lucru pe care tu nu eşti în stare să îl înţelegi.

Crane o privea impasibil. Se uită spre Rueben şi facu un semn cu capul spre uşa de la intrare. Rueben se ridică şi traversă bucătăria, ducându-se la uşă, pe care o deschise larg. Aerul rece al nopţii năvăli în cameră, trimiţând un fior de gheaţă pe spinările tuturor. Curentul de aer făcu lumânările sa tremure şi lumina lor să pălească; se părea că întunericul de afara înghite în pântecele-i de beznă lumina din casă.

Rueben vorbi în şoaptă cu cineva de afară. Kate văzu silueta unui bărbat conturându-se în lumina palidă a lumânarilor. Bărbatul se apropie. Fata văzu că era îmbrăcat cu o haină cafenie murdară şi purta pe cap o pălărie unsă cu grăsime de balenă care strălucea în lumina chihlimbarie. El se aplecă pentru a încăpea pe uşa joasă şi intră. Se opri la uşă, cu apa şiroindu-i de pe pelerină. Îşi ridică privirea şi îşi scoase pălăria. Kate se cutremură, privindu-l uluită în ochi pe tatăl ei.

– Cred că voi doi nu aveţi nevoie de prezentări, nu? Kate Colgan, sper că eşti în stare să-ţi recunoşti tatăl, chiar şi în lumina asta. Intră, domnule Colgan, şi ia loc... nu mă îndoiesc că fata dumitale va vrea să îţi dea câteva palme sau câteva şuturi în fluierul piciorului pentru că ai minţit-o vreme de atâţia ani. Cred că s-a făcut destul de mare ca să cunoască întregul adevăr legat de colaborarea noastră.

Kate se uita la tatăl ei, nevenindu-i sa creadă. Înghiţea greu, străduindu-se să nu izbucnească în lacrimi şi îşi împlânta unghiile în palmă.

– Te cunoaşte, ştie cum te cheamă, strigă ea către tatal său. Mi-ai zis că e un hoţ şi că ai vrea să îl vezi mort.

– Cum crezi tu că ţi-am pus pâine pe masă în toţi anii aştia? Nu cu banii de la Vamă. Dacă nu aş fi lucrat cu Jacob, am fi ajuns de mult la sapă de lemn.

– Dacă nu ai fi un beţivan, ne-ar ajunge banii şi fără sa fii nevoit să înşeli, să minţi şi să furi, tată!

– Dacă nu ar fi murit fratele tău, dacă nu ar fi murit şi mama ta după aceea, nu m-aş fi apucat niciodată de băutură sau de contrabandă. Dar nici unul dintre noi nu mai poate schimba trecutul, Kate. Şi, din câte aud, te-ai băgat şi tu în tot soiul de probleme. Nu va trece mult şi Demurral are să smulgă de la prietenul vostru tot ce ştie, mai ales cine i-au fost complici, şi atunci pe amândoi are să vă pască ştreangul. Nu vreau să-mi văd copilul bălăngănindu-se la capătul unei funii pe Dealul Farului.

Se apropie de Kate şi îşi desfăcu braţele. Era ceva ce nu mai făcuse niciodată în viaţă. Fata observă cum îi tremură mâinile pe care le ţinea întinse spre ea. Tatăl se străduia să îi zâmbească. Se simţea ciudat. Nu era omul pe faţa căruia un surâs să se aşeze în mod firesc. De mulţi ani nici nu mai dorise să zâmbească. O privire piezişă şi o vorbă aspră erau singurele gesturi de dragoste părintească de care se simţise în stare, în afară de lacrimile care ţâşneau din sufletul lui îmbibat cu gin de fiecare dată când îl cuprindea la beţie melancolia după răposata lui soţie.

Spuse abia auzit:

– Te iubesc, Kate!

– Dacă m-ai fi iubit, nu m-ai fi minţit.

Vocea ei aspră îi ascundea adevăratele sentimente. Ar fi vrut să alerge la el, să îl ia în braţe şi să facă totul să fie bine din nou, dar simţea

că furia o ţine pironită pe loc. Îşi muşcă buza, sperând ca durerea fizică să-i alunge durerea sufletească.

– Toată lumea minte, Kate. Aşa e viaţa. Nu ai fi putut face faţă adevărului. Să împărtăşeşti un secret unui copil şi să vrei ca el să îl păstreze e ca şi cum ai încerca să ţii în viaţă un fluture în timpul iernii.

– Dar nu trebuia să mă minţi. Sunt fiica ta, puteam să te ajut. Dar nu voiai decât să te umfli cu gin, iar când te duceai la muncă, îl ajutai de fapt pe Jacob Crane.

Crane se ridică şi se îndreptă spre ea. Era pentru prima oară când îl vedea atât de aproape. Era înalt şi slab. Un guler alb se ivea de dedesubtul jachetei negre cu nasturi de argint. Părul blond îi cădea pe frunte. Pe obrazul drept avea o tăietură prelungă proaspăt presărată cu sare.

– În seara asta nu avem timp de certuri sau să dezgropăm trecutul. Îi privi pe Thomas şi pe Kate şi îşi puse mâinile puternice pe umerii lor. Voi doi aveţi de dat socoteală pentru multe, iar până mâine-dimineaţă puteţi să îndreptaţi totul. Se opri gânditor, după care continuă: Sau, până mâine-dimineaţă, am putea să fim morţi cu toţii.

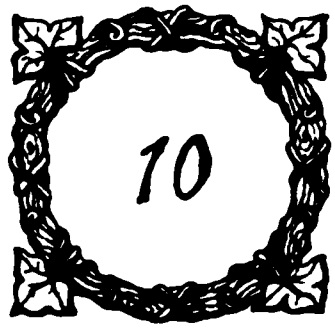

Dunamez

Lui Raphah nu îi venea să creadă. Adormise într-o cameră întunecată şi aproape goală, alături de doamna Landas şi de băiat, care se plimba de colo-colo prin cameră, aprinzând lămpile. Acum se trezise într-o încăpere luminată, plină de fum şi de zarvă.

Privi din pat spre masă şi se simţi ca un spectator care urmăreşte ce se întâmplă pe scena de la Operă de la unul din balcoanele de sus. Dedesubtul său se afla o adunătură de oameni dintre cei mai prăpădiţi din lume. În cameră se aflau bărbaţi, femei şi copii, acoperiţi din cap până în picioare de praful roşiatic ce pângărea întreg peisajul din jurul minei.

Pălăvrăgelile lor făceau să vuiască odaia. Masa era plină de farfurii goale. Toţi vorbeau în acelaşi timp, unul mai agitat decât celălalt. Era sporovăiala de după masă, în timp ce copiii se jucau în faţa focului ce ardea viguros în şemineu. Era un banchet al prăpădiţilor şi năpăstuiţilor, care se ospătaseră cu cartofi şi napi, cu o urmă de ciolan de oaie bătrână. Rămăşiţele ospăţului se vedeau pe fundul unei oale mari aşezate pe foc, bolborosind şi scoţând aburi precum gura unui vulcan negru.

Remarcă o ordine strictă a oamenilor la masă, bărbaţii mai în vârstă şi mai puţin murdari de noroi fiind aşezaţi mai aproape de foc, la un capăt al mesei. Doamna Landas stătea la locul de onoare, în capul mesei, fumând dintr-o pipă nouă şi bând gin şi bere proastă dintr-o halbă. Lui Raphah îi păru ca o regină, înconjurată de curteni.

În dreapta ei şedea un bărbat solid, îmbrăcat cu o haină ruptă şi cu o cămaşă destrămată, având legată neglijent în jurul gâtului o eşarfă roşie. Fălcile îi erau puternice, iar ochii îi erau înfundaţi în orbite. Nu zâmbea nici o clipă şi stătea rezemat de spătarul scaunului, ascultându-i cu o expresie dispreţuitoare pe cei din jur.

Îi spuse doamnei Landas cu fălcile încleştate:

– Putem să vedem ce spun cărţile în seara asta, Mary? Ar fi bine să vedem ce ne pregăteşte viitorul.

Doamna Landas îi făcu semn cu capul femeii aşezate în stânga sa, care deschise un sertar şi scoase un săculeţ de mătase albastră. Doamna Landas scoase de acolo un pachet gros de cărţi de ghicit.

Liniştea se aşternu asupra întregii încăperi, în timp ce ea amesteca încet cărţile.

– Cui îi dau în seara asta? întrebă ea, privindu-i pe fiecare în parte şi încercând să dea vocii ei un ton serios şi solemn. Ce au să ne spună cărţile despre vieţile noastre?

Câţiva dintre copiii mai măricei ţipară, încercând să îi atragă atenţia. Doamna Landas dădu din cap, spunându-le că nu e rândul lor. Fiecare îşi plecă privirea, cu o expresie de dezamăgire profundă pe chip.

– Dă pentru Demurral – să vedem ce zic cărţile. La urma urmei, viitorul lui e şi viitorul nostru, se auzi vocea unuia dintre bărbaţii de lângă ea, care îşi curăţa pipa.

O femeie interveni:

– Nu pot să plec de aici până nu îi plătesc tot ce îi datorez. Spune-ne, Mary! Ce i se întâmplă lui azi se abate asupra noastră mâine. Dacă viitorul lui e bun, poate mă lasă să plec şi fără să îi plătesc chiria pe şapte ani şi dobânda la împrumutul pe care mi l-a dat.

Toţi cei de acolo îi datorau bani lui Demurral. Când nu îşi mai puteau plăti datoria, erau trimişi la mină, să muncească ore lungi pe bani puţini. Cu fiecare an de muncă se îndatorau şi mai mult, căci le cerea bani pentru mâncare, pentru copii, pentru colibele în care locuiau şi chiar pentru uneltele pe care le foloseau pentru a săpa după alaun.

– Bine, bine. Pentru Demurral, atunci, spuse cu voce puternică doamna Landas, punând cărţile una câte una pe masă.

Acum era de datoria băiatului surd să stingă lumânările de la ferestre şi de pe poliţa şemineului. Stinse şi lămpile, lăsând camera

afundată în semi-întuneric. Silueta doamnei Landas se contura pe fundalul oferit de jarul din şemineu.

– Trebuie să vă gândiţi cu toţii la preotul paroh. Imaginaţi-vă faţa lui, iar eu voi cere spiritului cărţilor să ne vorbească.

În lumina palidă a jarului, nici măcar cei de lângă ea nu îi deslușeau prea bine trăsăturile. O lumină fugară a unei lumânări solitare îi lumină figura, făcând-o să para transfigurată. După ce aşează toate cărţile pe masă, îşi trase şalul pe cap. Adesea, la sfârşitul cinei, după câteva pahare de gin, doamna Landas începea să îşi etaleze talentele vrăjitoreşti. Întorcea cărţile de ghicit, înlănţuind realitatea cu fantezia, spunându-le oamenilor ceea ce voiau să audă şi surprinzându-i cu secrete pe care le aflase întâmplător din frânturi de conversaţie. În seara aceasta, se gândea, ar putea da cel mai bun spectacol al ei.

– Nu vă concentraţi îndeajuns de puternic, nu răzbate nimic. Cum vă aşteptaţi să intru în contact cu spiritul dacă nu vă gândiţi intens? Trebuie să ne concentrăm ca să putem deschide uşa tărâmului de dincolo, spuse ea încetişor, închizând ochii şi strâmbându-se. Spirite... vorbiţi... cu mineeeee!

Încercă să scoată tot soiul de sunete ciudate în timp ce vorbea, pentru a face să para că vocea îi aparţinea altcuiva. Trei ciocănituri puternice se auziră de nu se ştie unde. Toţi cei ce se aflau la masă se cutremurară. O femeie luă o gură zdravănă de gin, iar o alta apucă strâns braţul bărbatului de lângă ea. Copiii se strânseră unul lângă celălalt în lumina focului, sperând să fie izbăviţi de întuneric.

Doamna Landas, şocată de răspunsul imediat venit din lumea spiritelor, deschise un ochi şi se uită prin cameră.

– Cine eşti? Vrei să vorbeşti cu noi? spuse ea pe un ton piţigăiat, care se voia cel al unei fetiţe.

Bărbatul de lângă ea se cutremură de emoţie, evident impresionat. Un singur ciocănit răsunator şi sfidător se făcu auzit, mult mai puternic decât înainte. Toţi se strânseră unii în alţii.

– Vrem să ştim ce se va întâmpla cu preotul paroh Demurral. Ne poţi spune?

Ciocănitul veni iute şi mult mai puternic decât înainte, făcându-i pe toţi, inclusiv pe doamna Landas, să se cutremure. Vocea îi mai urcă

cu o octavă, de data aceasta de spaimă. Aşa ceva nu se mai întâmplase. Nici un spirit nu mai ciocănise până atunci.

Doamna Landas aşează cărţile pe masă şi alese la întâmplare câteva din pachet, pe care le întoarse încet.

– Locul unde sălăşluieşte, anunţă ea înainte de a întoarce prima carte.

Era imaginea unui bărbat îmbrăcat cu sutana preoţească, aflat în faţa unui altar.

– Oh! exclamă doamna Landas. E Demurral, vrăjitorul. Spiritul vorbeşte mereu despre el prin cartea asta. Să vedem ce îi iese în cale, spadă ori furtună, dragoste sau onoare, spuse ea, întorcând încă o carte.

Apăru imaginea unui turn lovit de trăsnet şi a unui om căzând de pe un zid. Fără să mai scoată o vorbă, ea începu să întoarcă una după alta cărţile, aşezându-le în cerc. De fiecare dată, mormăia ceva şi părea din ce în ce mai îngrijorată.

– Ce e, Mary? Nu poţi să stai acolo şi să nu ne spui nimic! Haide, zi!

Ea inspiră adânc şi începu să explice sensul cărţilor:

– Cărţile vorbesc despre o putere care vine să distrugă locul acesta. Mulţi vor pieri dacă nu e oprită. Va fi un dezastru, pământul va fi înghiţit de ape şi diavolul însuşi va păşi printre noi. Fiecare dintre voi e în primejdie.

– Dar numai dacă voi veţi permite ca acest lucru să se întâmple, se făcu auzită o voce din întuneric.

Toţi se întoarseră să vadă cine îndrăznise să vorbească, rupând astfel vraja şedinţei de divinaţie. Raphah stătea pe unul din paturile de sus, cu picioarele lăsate.

– Chiar credeţi în puterea acelor cărţi cu imagini? Există o putere mult mai mare decât aceea care hotărăşte rostogolirea zarurilor şi întoarcerea cărţilor. Raphah se dădu jos din pat şi se apropie de masă. Sunteţi toţi fermecaţi de ce auziţi. Credeţi prea repede că vă vorbesc spiritele când, de fapt, nu e decât un om care ciocăneşte în piciorul patului. Nici unul dintre voi nu se gândeşte să-şi întoarcă faţa către cel care vă poate elibera cu adevărat.

– Cine eşti tu să vorbeşti despre libertate? Tu, un sclav, ne înveţi pe noi ce e libertatea? Ce poţi tu să ştii? întrebă omul care stătea în dreapta doamnei Landas.

– Şi ce vă deosebeşte de mine? Eu sunt negru, iar voi albi. În multe privinţe ne asemănăm, dar voi sunteţi robi în mai multe privinţe decât voi fi eu vreodată. Poate că am lanţuri la mâini, dar nici măcar Demurral nu poate să facă prizonier sufletul celui care crede în Riathamus.

Bărbatul răspunse iute:

– Vorbeşti destul de mult pentru un sclav. Ştim noi ce te aşteaptă în viaţa asta – cât ţi-a mai rămas din ea.

Toţi râseră, ca şi cum ar fi fost o glumă bună.

– Sufletul îmi este în mâinile celui care m-a trimis. El are un plan pentru viaţa mea, un plan care îmi va aduce bucurie, şi nu durere. Un plan care să îmi dea speranţă pentru viitor. Cărţile acestea ţes minciuni care să vă prindă ca într-o pânză de păianjen.

Raphah se aplecă peste masă şi apucă pachetul de cărţi de ghicit. Ştia că trebuia să le spună adevărul. Doamna Landas sări din scaun, încercând să şi le ia înapoi din mâna tânărului, care spuse:

– Acestea sunt o creaţie a Răului şi vă vor conduce într-un loc de unde nu veţi afla scăpare. Acestea sunt ticăloase în ochii celui care m-a trimis.

– Pe cine faci tu creatură a Răului? Îţi bandajez rănile, îţi dau de mâncare, te primesc în casa mea, te las să dormi când ar trebui să munceşti şi tu mă faci rea? strigă doamna Landas, mânioasă la culme, aproape scuipându-l. Cărţile astea e preţioase, m-a costat banii pe un an. Ia-ţi mâinile murdare de pe ele!

Doamna Landas se aruncă asupra cărţilor, dar Raphah nu se lăsă. Femeia se simţise şocată de vorbele tânărului. În lumea sa, ea avea mereu dreptate şi nu răspundea decât în faţa lui Demurral. Nimeni nu o mai înfruntase în felul acesta. În sinea sa, doamna Landas considerase mereu cărţile ca fiind un spectacol şi un amuzament, menit să o facă să se simtă importantă, pentru că ea deţinea cunoştinţe inaccesibile altora. Acum i se spusese că preţioasele ei cărţi sunt rele. Se uită la ele, strânse în mâna tânărului, şi se întrebă dacă le vrea cu adevărat înapoi. Păreau să fi fost într-un fel terfelite. Parcă nici nu mai voia să se atingă de ele. O urmă de îndoială se strecurase în mintea ei. Îşi pierduseră inocenţa, nu mai erau un joc de societate învăţat de la mama ei. Era furioasă că fusese înfruntată şi pusă în faţa adevărului în propria casă.

Înfăţişarea lui Raphah avea ceva care o lăsa fără replică şi o făcea să se simtă stânjenită. Era atât de sigur pe el, avea o încredere de granit şi o puritate vizibilă, o curăţenie sufletească ce îi lumina ochii şi aducea un strop de lumină în mizeria care o înconjura.

– Şi ce are de gând Dumnezeul ăsta al tău să facă? izbucni femeia. Poate să ne îmbunătăţească viaţa, poate să ne scoată de aici? Poate să îl oprească pe Demurral să ne pună la muncă până cădem pe brânci, să ne dea de mâncare ca la câini, să nu ne plătească niciodată? Doamna Landas îl împungea cu degetul în piept la fiecare întrebare. Unde ţi-e Dumnezeul? Putem să îl vedem?

– E în spatele tău, doamnă Landas, răspunse tânărul, ridicând din sprânceană văzând că femeia sărise ca arsă şi se întoarse să îl vadă. Nu, doamnă Landas, este peste tot. Nu îl puteţi vedea, dar el cunoaşte toate secretele din inimile voastre.

– Cine eşti? De unde vii? întrebă doamna Landas, iritată de impertinenţa lui.

Raphah se uită la feţele curioase aflate de jur împrejurul său. Părea că toţi cei aflaţi în cameră îi aşteaptă răspunsul cu sufletul la gură.

– Nu asta contează. În seara aceasta, cel care m-a trimis vă va da un semn care vă va schimba vieţile pentru totdeauna.

Raphah se apropie de gazda sa, întinzându-i cărţile.

– Şi dacă nu vrem să ne schimbăm?

– Atunci el vă va deschide ochii pentru a vedea mizeria în care vi se bălăcesc sufletele. O împunse cu degetul. Trezeşte-te. Ridică-te din morţi. Fie ca lumina să strălucească în mijlocul întunericului tău!

Băiatul cel surd îl împinse pe Raphah, îndepărtându-l de ea. Raphah îl apucă de umeri, punându-l în braţele femeii.

– Ţine-ţi fiul, doamnă Landas! Ţi-l vei primi înapoi pe data.

Cu aceste cuvinte, îşi puse mâinile pe capul băiatului. Înainte ca ea să poată răspunde, Raphah începu o incantaţie într-o limbă necunoscută.

– *Abba-shekinah, El Shammah, soatzettay-ishti hugiez.*

Strigă astfel din toţi rărunchii. Toţi cei din cameră se dădură înapoi, neştiind ce să facă în continuare, înspăimântaţi de forţa cuvintelor.

Atunci se petrecu ceva ciudat şi înfricoşător. Păru că întreaga clădire se cutremură. Copiii se ascunseră sub masă, iar bărbaţii se uitară unul la celălalt nevenindu-le să creadă. Un sunet puternic îi făcu pe

toţi să se întoarcă: uşa solidă din lemn se curbă spre interior şi se trânti de perete cu un bubuit asurzitor. Fulgere albe şi argintii năvăliră înăuntru şi se loviră de pereţi, ricoşând din ziduri şi tavan, mugind ca o baterie de artilerie. O ceaţă fină, aurie, umplu camera. Mici curcubee dansau prin aer pe deasupra capetelor privitorilor înmărmuriţi.

Raphah, ignorând complet manifestările violente din jurul său, repeta neîntrerupt acele cuvinte. Băiatul surd fu cuprins de tremur, fiecare muşchi şi tendon din corpul lui fiind torsionat de puterea dinăuntrul său. Doamna Landas sări în picioare, împingându-l pe copil din braţe şi prăbuşindu-se pe podea, îl imploră pe Raphah să înceteze.

Toată lumea era acum întinsă pe podea, acoperindu-şi ochii pentru a-i proteja de incredibila strălucire a luminii aurii ce umplea fiecare ungher al încăperii. Păreau să fie ţintuiţi de pământ, afundaţi în podea de măreţia harului. Fiecare firicel din minunata ceaţă părea să cântărească mai mult decât aurul. Nimeni nu se putea mişca – trupurile le erau mai grele decât plumbul. În timp ce negura dansa prin aer, toţi se odihneau, bucuroşi de pacea pe care o aducea cu sine. Fiecare bărbat, femeie şi copil părea să doarmă adânc.

Ţipetele bruşte şi zvârcolirile băiatului sfâşiară tăcerea. Nu scosese în viaţa lui nici un sunet, dar acum începu să mârâie şi să urle ca un căţelandru. Ţipă cât putu de tare, apoi îşi acoperi urechile, încercând să atenueze durerea pe care şi-o provocase singur.

Zgomotul râsului său contagios o smulse pe doamna Landas din visare şi din ascunzătoarea pe care şi-o găsise sub masă, între două scaune. Băiatul sărea în sus şi se învârtea, striga şi râdea, minunându-se de glasul său, pe care şi-l auzea pentru prima oară în viaţă. Femeia îşi privi fiul şi începu să plângă, întinzându-şi mâinile spre el şi strigându-l pe nume pentru prima dată:

– John, vino la mine... Vino la mama ta!

Izbucni în hohote de plâns, ţinându-şi braţele întinse spre el. John zâmbi la rândul lui şi se chinui să spună „mama". Fugi în braţele ei şi plânseră împreună – John, de bucurie, iar doamna Landas, de fericire că e liberă să îl iubească din nou.

Orice s-ar fi întâmplat în acel moment, ştia că dragostea pentru el avea să dureze o veşnicie. Vreme de atâţia ani, doamna Landas îşi simţise inima de piatră, incapabilă să iubească ori să fie iubită. În

acele clipe, toate acestea se schimbaseră. Avea din nou o inimă umană, plină de bucurie, şi nu de disperare, ca până atunci.

Ceaţa de aur dispăru la fel de repede cum apăruse. Copiii ieşiră de sub masă, iar bărbaţii şi femeile se ridicară în picioare. Se uitară cu toţii la Raphah, la John şi la doamna Landas, care stăteau împreună la un capăt al mesei, siluete de-abia conturate în lumina jarului. Nimeni nu îndrăzni să vorbească.

– Cum de ai ştiut? întrebă doamna Landas, trecându-şi degetele prin părul lui John. De unde ai ştiut că e copilul meu?

– Am văzut în ochii tăi, Mary. Ei sunt fereastra sufletului tău. Nici măcar ura pe care o ai faţă de acest loc nu a putut împiedica această sămânţă a iubirii să încolţească, răspunse tânărul, ştergându-i o lacrimă ce i se prelingea încetişor pe obraz. Acesta este bărbatul pe care îl căutai în rugăciunile tale. Te aude şi în curând va putea să îţi şi vorbească. El va fi viitorul tău.

Doamna Landas îi luă din mână cărţile de ghicit.

– Cred că nu mai am nevoie de astea.

Cu aceste cuvinte, le aruncă pe foc, împreună cu săculeţul de mătase albastră. Toate se aprinseră, se contorsionară şi se topiră, mai puţin una, care sări din infernul arzător, ridicându-se şi apoi căzând cu faţa în jos pe vatra de piatră, ca şi cum ar fi fost scoasă din foc de o mână nevăzută.

Raphah se aplecă şi o ridică. Începu să râdă şi o ridică, arătându-le-o tuturor.

– Nici măcar acest vrăjitor nu va fi în stare să scape aşa de uşor de soarta care-l aşteaptă.

Tânărul mototoli cartea încet şi o aruncă înapoi, în mijlocul flăcărilor.

Nimeni nu observă creatura scundă şi întunecată care se strecurase în încăpere pe uşa larg deschisă. Avea înfăţişarea unui om micuţ cu o faţă prelungă, albă, subţire şi dinţi strâmbi care îi umpleau gura mare. Părea o umbră. Pe alocuri, trupul îi era opac, dar pe alte porţiuni, era transparent. Creatura se apropie încet, cu paşi hotărâţi, nedezlipindu-şi ochii de la Raphah.

Bărbatul cu eşarfa roşie stătea la celălalt capăt al mesei. Nu era foarte sigur ce să creadă în legătură cu ceea ce tocmai se întâmplase şi

se simţea ameţit. Cu un tremur brusc, creatura se strecură în trupul bărbatului. Omul icni şi închise ochii, neînţelegând ce se întâmplă şi incapabil să ceară ajutor. Simţi că se îneacă, în timp ce creatura îi devora sufletul. Simţea acea creatură în mintea lui, îi putea simţi respiraţia umedă şi greţoasă ieşind pe propria gură. Deschise ochii din nou, dar de data aceasta, prin ei vedea creatura, care era acum capabilă să controleze fiecare mişcare a trupului pe care îl cucerise. Bărbatul scuipă şi tuşi din cauza mizeriei care îi umplea plămânii. Creatura se uită la Raphah, aşteptând un moment prielnic pentru a-i pune capăt vieţii. Pe masă era un cuţit. Folosindu-se de mâna bărbatului, îl luă şi îl băgă în buzunar.

Clopotul, cartea şi lumânarea

Jacob Crane bătu cu pumnul său înmănuşat în poarta de stejar negru a casei parohiale. Era miezul nopţii şi în curtea din apropiere un cocoş mare şi alb începu să cânte, anunţând rasăritul lunii, ce se ivi dintre valuri roşie precum sângele.

Bătăile răsunară pe holul gol şi pe coridoarele casei până când, în cele din urmă, ajunseră la timpanele lui Beadle, care stătea întins pe masa din bucătărie, pe jumătate adormit. Căzuse cu faţa peste o felie de pâine neagră unsă din belşug cu unt, cu care încercase sa uşureze alunecarea pe gât a numeroaselor halbe de bere cu care se desfătase toată seara. Lui Beadle îi plăcea să bea, nu de sete, ci din dorinţa de a simţi efectele fermentului alergându-i prin vene şi amorţindu-i durerea de a trăi în această lume. După câţiva ani de experimente, devenise un berar iscusit. Îşi pregătea singur băutura, adăugând în ea ierburi pe care le culegea dintr-un loc secret de pe lânga pârâul Strigoiului. Punea la uscat frunzele şi uneori florile, pe care le adăuga apoi la fermentat, dimpreună cu orzul, hameiul sălbatic, drojdia şi porţia zdravănă de miere.

Îşi dădu seama că în seara aceasta făcuse două mari greşeli. Prima fusese aceea că băuse bere care nu începuse să fermenteze. A doua, aceea că adăugase prea multă valeriană. Tot ce ştia acum era că de câte ori încerca să deschidă ochii, valeriana i-i închidea la loc, dându-i senzaţia că va rămâne pentru vecie prizonier în lumea viselor, cu buzele umflate şi mădularele de cârpă.

Mult mai importantă însă, era convingerea că berea în fermentaţie avea să-i facă stomacul să explodeze. Cum stătea întins, cuprins de somnolenţa şi auzind nişte bubuituri în uşa aflată undeva foarte departe, berea pe jumătate digerată îşi croi drum înapoi către lumea aceasta. Beadle râgâi puternic, rezonant, făcând pereţii bucătăriei să se cutremure. Încercă să îşi ridice capul de pe masă, înţelegând că va trebui să raspundă cumva bubuiturilor de la uşă, care deveneau din ce în ce mai puternice şi mai insistente.

Îşi trecu felia de pâine peste faţă, convins fiind că nu e altceva decât un prosop dintre cele mai moi. Firimituri de pâine i se lipiră de faţă, dar nu îşi dădu seama. De altfel, nici nu i-ar fi păsat cum arată. Nu-şi putea lua gândul de la frumoasele flori de valeriană. Încercând să se ridice, nici treaz, nici adormit, nu avea altceva în faţa ochilor decât planta micuţă pe care o culesese într-o zi de vara, lăsând un banuţ înfipt între rădăcinile ei, ca ofranda pentru Omul Verde şi pe care o uscase cu grijă în bucatarie.

Începu să mormăie. Beadle nu bea în timpul zilei, preferând ceaiul pe care îl fura de la stăpânul său. Aştepta mereu până pe la şase înainte să desfacă cepul de la butoiul uriaş şi să îşi umple ochi halba de nenumărate ori.

Berea îi permitea sa viseze, să fie persoana care în realitate nu ar fi putut niciodată sa fie. Îi dădea libertatea de a gândi sau, cel puţin, aşa credea el. În ultima vreme descoperise însă ca avea nevoie de mult mai multă licoare decât înainte pentru a atinge aceeaşi stare de beatitudine. Când se îmbăta, se simţea eliberat de plictiseala sclaviei. În mintea lui, devenea un barbat important, cineva care făcea mai mult cu viaţa sa decât să alerge tot timpul după preotul paroh. Dar în realitate chiolhanurile acestea solitare îl făcuseră mai irascibil şi mai nemulţumit de sine însuşi.

Acum gustul de drojdie şi de orz i se lipise de cerul gurii şi, ca prin vis, bubuiturile de la uşa crescură în intensitate. Se târî afară din bucătărie şi se chinui sa meargă în linie dreapta prin hol. Bubuiturile se auziră mai puternic. El se lovi de pereţi, aproape rostogolindu-se pe coridor, ţinându-se cu mâinile de orice uşă îi ieşea în cale. Uriaşul corb aurit care domina uşa de la intrare se holba la el de sus. În beţia lui, era convins că pasărea se mişcase din loc, îşi aşezase penele şi

clipise. Apucă cu ambele mâini clanţa mare de la intrare şi începu să o apese. Deodată, uşa se deschise, împinsă de o mână puternică, doborându-l aproape. Aerul rece al nopţii năvăli în casă, iar în pragul uşii apăru silueta lui Jacob Crane.

– Unde e stăpânul tău? întrebă acesta pe un ton poruncitor, pretinzând un răspuns imediat.

Beadle, încă ameţit de bere, rămase cu o expresie tâmpă întipărită pe chip.

– Stăpânul? Se opri, ca şi cum ar fi căutat răspunsul. Se uită la Crane, clătinându-se: Cred că e în pat. Sau poate nu e... sau ar putea...

Crane se aplecă şi îl privi pe Beadle în ochi, lăsând între ei o distanţă nu mai mare de un fir de aţă.

– Adu-l aici! Acuuum! urlă Crane.

Beadle încerca să se uite la vârful nasului lung al interlocutorului său.

Răspunsul fu unul complet neaşteptat pentru Crane. Replica veni în forma unui râgâit prelung, zgomotos şi fetid, izbindu-l direct în faţă. Mirosul puternic îl făcu să se strâmbe, dezgustat. Răspunsul lui Crane veni iute şi nemilos – mâna înmănuşată se arcui şi îl lovi pe Beadle peste ochi. Slujitorul se rostogoli până în celălalt capăt al camerei, unde se împiedică de un cuier de lemn, care îi căzu în cap.

– Porcule! spuse Crane cu o voce îngheţată şi plină de dezgust, apropiindu-se de sluga întinsă pe podea.

– Îmi pare rău, domnule Crane, berea e de vină. Nu prea ţin la băutură... se scuză Beadle, râgâind din nou, într-o încercare prost gândită de a demonstra că totul nu era decât un accident. Nu mă pot abţine... berea... câteodată mă pune la pământ...

– În cazul acesta, îţi sugerez să nu mai bei.

Vocea venise din capătul scărilor. Acolo stătea Demurral, îmbrăcat în hainele lui negre şi purtând încă scufia roşie de noapte.

– Beadle, condu-l pe domnul Crane în camera de lucru, iar eu voi coborî imediat. Adu şi nişte sherry pe o tavă.

Beadle se ridică în picioare şi căută confuz uşa camerei de lucru. Toate păreau identice şi nu îşi dădea seama cum ar trebui să o recunoască el tocmai pe aceea. Crane îi remarcă nedumerirea întipărită pe

față și deschise el însuși ușa. Luă o lumânare de pe un suport din hol și intră în cameră, lăsându-l pe Beadle singur pe întuneric.

Se apropie de fereastra camerei de lucru și desfăcu draperiile, lăsând lumina argintie a lunii să invadeze camera, dând tuturor obiectelor dinăuntru strălucirea molatică a mercurului.

Puse lumânarea pe masa mare și rotundă din mijlocul camerei, apoi se așeză pe scaunul îmbrăcat în piele de lângă foc. Puțin după aceea, veni și Demurral, care mai puse un buștean de pin pe vatră.

– Și care-i motivul acestei vizite nocturne a lui Jacob Crane?

– Banii, limba universală a vieții.

– Dar eu am depus jurământul sărăciei. De ce aș fi eu interesat de bani? întrebă Demurral cu un zâmbet, aplecându-și capul într-o parte.

– Ei, dacă așa stau lucrurile, sarcina mea va fi cu atât mai ușoară. Am un transport de rachiu în pivnițele tale și tu vrei să îți plătesc chiria pe o noapte, spuse Crane, privindu-l hotărât pe preotul paroh. Eu nu vreau să îți plătesc. În schimbul trecerii fără vamă și chirie a bunurilor mele, sunt pregătit să îți dau ceva ce îți dorești.

Crane își scoase mănușile din piele și le împături frumos, înainte de a și le așeza peste picioare. Pentru câteva clipe, cei doi bărbați se priviră în ochi unul pe celălalt.

– Ce aș putea să îmi doresc? Am tot ce îmi poftește inima.

– Poftă... ciudat cuvânt în gura unui preot. Dor neîmplinit, plăcere puternică provocată de posedarea unui anumit obiect. Aduce în minte tot soiul de lucruri la care preoții nu ar trebui să se gândească. Nu prea e un cuvânt potrivit pentru un slujitor al lui Dumnezeu. Dacă ar fi să îți spun că am în puterea mea două persoane care au dorit să te ușureze de una dintre poftele tale, cam cât ar valora ei pentru tine?

– Un act de hoție rămâne un act de hoție, iar cei doi ar trebui să ajungă în fața autorităților pentru a da socoteală, răspunse Demurral, apropiindu-și scaunul de cel al lui Crane. La urma urmei, conspiraseră să îmi fure ceva deosebit de prețios, ceva pe care dădusem o mulțime de bani. Cu siguranță că e de datoria ta de cetățean să îi predai pe cei doi fără să pretinzi recompensă.

Cu o mișcare agilă, Crane sări din scaun, scoase pumnalul din teacă și așeză lama tăioasă și prelungă pe gâtul lui Demurral.

– Nu am venit aici ca să mă joc, popă. Acum, îi vrei pe ceva bani sau îi las sa plece? Tu îl ai pe unul, eu pe ceilalţi doi. Nu sunt atât de naiv încât să cred ca vor ajunge vreodată în faţa tribunalului, aşa încât poţi să faci cu ei orice doreşti. Îşi retrase lama, mângâindu-i gâtul lui Demurral cu latul ei. Aud că îţi place să îi iei pe cei mai tinerei cu tine în turn. Văd că s-a săpat destul de mult în grădină, deşi nu e sezonul plantării legumelor. Dar, firește, depinde ce fel de seminţe ai răsădit...

Apăsă vârful pumnalului sub bărbia lui Demurral înfigându-l încetişor în carnea acestuia.

– Trei sute de lire e acceptabil. Am să îl pun pe Beadle să îţi aducă banii. Când pot să îmi primesc oaspeţii? spuse Demurral printre dinţi, neîndraznind să facă vreo mişcare.

Crane îi luă cuţitul de la gât şi îl băgă în teaca ascunsă în croiala hainei sale.

– Îi aduc aici peste o oră. Aştept, în schimb, ca şi tu să fii la fel de prompt cu banii. Dacă încerci să mă păcăleşti, te alături şi tu semințelor din grădină. Ai înţeles?

– Domnule Crane, nici prin gând nu îmi trece să înşel pe cineva care stăpâneşte atât de bine limba literară.

– Spune-mi, Demurral, ce îi face să te urasca atât de mult, încât să îşi rişte vieţile fragede? întrebă Crane, rotindu-şi ochii prin cameră, în căutarea vreunui lucru de valoare.

– O nimica toată, un obiect de artă adus aici de un explorator, o relicvă religioasă lipsită de valoare pentru oricine, cu excepţia unui om pios, ca mine, spuse Demurral ezitând, neştiind de ce îl frământa acest lucru pe interlocutorul său.

– Sunt un om care a colindat lumea în lung şi în lat. M-ar interesa foarte mult să văd acest obiect, zise Crane, apucând mânerul pumnalului şi zâmbind larg.

– Înţeleg, înţeleg, răspunse Demurral repede. Nu cred să fie vreo problemă să îţi arat în ce constă acest mic capriciu al meu. Preotul strigă înspre uşă: Beadle, poţi să aduci cutia din camera mea, pentru ca oaspetele nostru să îşi dea seama de la ce s-a iscat tot tărăboiul acesta?

Beadle stătuse întins pe podea, în hol, încercând să-şi revină de pe urma loviturii şi a beţiei. Uitase să aducă băuturile pe care i le ceruse preotul. Uitase până şi unde era. Se chinui să se ridice şi să stea pe

picioarele lui, dar acestea-i erau amorţite şi-i tremurau. Creierul lui intoxicat cu alcool nu mai reţinea dacă răspunsese ori nu.

– Beadle, beţivan ticălos, ridică-te şi adu cutia! Oaspetele meu aşteaptă.

Răcnetul zgudui întreaga casă. Cei doi bărbaţi auziră cum Beadle încearcă să urce scările în fugă şi să traverseze coridorul care ducea la camera lui Demurral. Bufnituri puternice le indicau de câte ori cădea sluga, împiedicându-se de un covor, de o şipcă din podea puţin ridicată sau de propriile picioare.

– Are această mică slăbiciune, zise Demurral ridicându-şi ochii înspre tavan, prin care răzbăteau bufniturile. Îi place bautura. Are atât de puţine plăceri în viaţă, încât îmi vine greu să i-o interzic şi pe aceasta.

– Dar care este mica ta placere? Banii? Averea? Puterea?

– Nu, nu, nu... Eu sunt un om care apreciază placerile simple ale vieţii şi încearcă să facă voia celui care l-a trimis.

– Deci nu e adevărat că eşti un mincinos, un înşelător şi, cum zic unii, chiar un ucigaş? întrebă Crane, râzând copios.

Demurral nu ştia dacă interlocutorul său îşi bătea joc de el. Jacob Crane avea un temperament exploziv, din cauza anilor lungi petrecuţi pe mare. La vârsta de paisprezece ani fusese înrolat cu forţa în Marina Regală. Depusese jurământul şi se trezise în cala unei corăbii ce naviga spre India. La vârsta de douăzeci şi patru de ani dezertase şi de atunci câştigase o avere prin contrabandă şi piraterie.

Beadle intră în cameră, trăgând după el cutia lunguiaţă, din piele neagră, şi o aşează pe masa din mijlocul camerei. Demurral se ridică din scaun şi mai aprinse o lumânare. Începu ritualul despachetării bastonului lung din lemn de acacia şi al mâinii din piatra neagră. În cele din urmă, scoase la lumină şi Keruvimul. Crane privi cum figurina înaripată străluceşte în lumina lunii.

– Şi cam cât ai plătit pentru el? întrebă contrabandistul, încercând să pară lipsit de interes.

– Nu foarte mult. Aceste obiecte de artă nu au prea mare valoare. Pentru mine are importanţă... ăăa... religioasă, răspunse preotul, ridicând Keruvimul de pe masă.

– Şi la ce îţi foloseşte?

– Crezi în lumea spiritelor, domnule Crane? Demurral îşi privi oaspetele sfredelitor şi continuă, vorbind mai încet, aproape în şoaptă: O lume plină de puteri la care nici nu putem visa?

– Nu cred că piatra filozofală ori trucurile vreunei babe vrăjitoare îşi au locul în lumea noastră. Trăim într-o lume moderna – religia este pentru cei slabi şi needucaţi, spuse îndrăzneţ Crane. Ce am obţinut în viaţă a fost prin munca acestor două mâini şi prin sângele celor care mi-au stat în cale. Nu am nevoie de Dumnezeu sau de alte superstiţii stupide.

Crane se apropie de Keruvim, intrigat de detaliile sculptate cu grijă şi de ochii încrustaţi cu perle. Demurral ignoră remarcile oaspetelui său.

– Gândeşte-te la o lume în care nu omul este cea mai puternică fiinţă, unde legile spaţiului şi ale timpului sunt suspendate. O lume în care puterea şi controlul contează mai mult decât iubirea şi mila creştinească. Preotul roti statueta în mână, făcând-o să strălucească şi mai puternic. Închipuie-ţi că ai mai multă putere decât însuşi Dumnezeu, să fii în stare să controlezi elementele naturii, vânturile, marea, chiar răsăritul şi apusul soarelui. Imaginează-ţi ce putere ai avea... ce satisfacţie... să fii în stare să distrugi pe oricine ţi-a făcut ceva vreodată. Răzbunarea perfectă, nici măcar nu ar şti că tu l-ai lovit. Demurral aşează din nou statueta în cutie. Nu m-aş mulţumi niciodată cu o piatră care să transforme metalele obişnuite în aur sau cu vrăjitoriile de doi bani. Singurul lucru care m-ar satisface ar fi puterea lui Dumnezeu.

Demurral aşează şi bastonul din lemn de acacia şi mâna cea neagră în cutie, după care lăsă capacul şi se aşează pe un scaun, lângă foc.

– Ei, nu îţi doreşti prea multe, în cazul acesta. Credeam că oamenii care au îmbrăcat sutana trebuie să îl slujească pe Cel Atotputernic, şi nu invers...

– Asta depinde de cât va mai fi atotputernic. Doar nu o să rămână aşa o veşnicie, răspunse Demurral, frecându-şi mâinile şi dând un şut buşteanului de pe foc.

Lemnul sfârâi, împrăştiind scântei în toate direcţiile.

– Eşti un om curajos, Demurral, dacă vorbeşti aşa de Dumnezeul tău. Chiar crezi că există o lume a spiritelor, a fantomelor şi a demonilor?

Spunând acestea, Crane se ridică şi se duse la fereastră, privind înspre Baytown. Luminile din căsuţele pescarilor pâlpâiau în întuneric,

sub norii care se adunau. În golf, îşi vedea propria navă, o siluetă desenată pe stânci.

– Ar fi nevoie de un miracol ca să ajung să cred şi în altceva decât în puterea spadei şi a glonţului. Nimic nu poate transforma mai iute plumbul în aur.

Se întoarse şi îl privi pe Demurral cum scormoneşte focul cu un vătrai lung, din alamă.

– Cu ajutorul meu, domnule Crane, ai putea deveni cel mai bogat om din lume. N-ar mai trebui să ieşi pe mare, n-ar mai trebui să îţi rişti viaţa. Ai putea să te relaxezi, bucurându-te de bogăţiile neamurilor, spuse preotul şi se apropie de fereastră, unde stătea contrabandistul. Uite, toate acestea ar putea fi ale tale. Tot ce trebuie să faci e să lucrezi pentru mine.

– Nu îmi dădusem seama că toată ţara e a ta. Credeam că e proprietatea regelui, unsul lui Dumnezeu.

Crane făcu un pas în spate, îndepărtându-se de paroh, care ajunsese să stea neplăcut de aproape. Preotul părea că abia reuşeşte să îşi potolească emoţia, ca şi cum s-ar fi aşteptat să se producă un eveniment de care numai el avea cunoştinţă.

– Lucrurile se schimbă, domnule Crane, lucrurile se schimbă. Vei asista la acest lucru chiar în seara aceasta. Adu-mi-i pe cei doi hoţi şi va fi doar începutul. Vino în turn şi îţi voi arăta ceva ce te va face să te răzgândeşti pentru totdeauna. Demurral se uită drept în ochii contrabandistului. Aveai dreptate, sângele celor care îţi stau în cale îţi poate aduce de cele mai multe ori tot ce îţi doreşti. Nu a spus oare un rabin odinioară că cel care îşi iubeşte viaţa şi-o va pierde, iar cel care urăşte viaţa pământească o va câştiga pentru eternitate? Se opri, făcând o pauză neplăcută. Îţi iubeşti viaţa, domnule Crane?

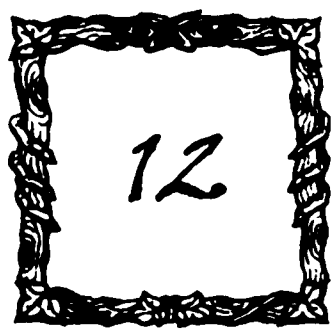

Azimutul

Obadiah Demurral şi Jacob Crane urcară pe treptele de piatră şi ajunseră pe o platformă din vârful turnului. Preotul îl trase de mânecă pe contrabandist şi îi facu vânt lui Beadle pe uşa care dădea într-o cameră circulară spaţioasa, cu ferestre înguste împodobite cu vitralii. Luna strălucea prin ele, colorând pereţii în verde şi albastru. În mijlocul camerei, în centrul unui cerc desenat pe podea şi aşezată între două coloane de piatră înalte pâna în tavan, era aşezată o masă de lemn, acoperită cu o pânză de in. La cele două capete ale sale se vedeau două lumânări. Deasupra capetelor lor, acoperişul din tablă de aramă vuia în bătaia vântului.

– Bine ai venit în sanctuarul meu, domnule Crane. E aici mult mai multă putere decât în orice biserică. Demurral îşi roti sălbatic ochii de jur împrejurul camerei şi îi făcu semn oaspetelui său să înainteze. Nu te teme, nu e nimic care să îţi facă rău... cel puţin, pentru moment.

Crane nu răspunse, ascunzându-şi neplacerea din ce în ce mai mare de a fi acolo. Paşi în interiorul cercului şi se apropie de masă.

– Te rog să nu atingi altarul. Numai mâinile sfinte, atât!

Demurral era agitat. Simplul fapt de a se afla în acea cameră îl umplea de bucurie.

– Şi pentru ce foloseşti acest loc? Credeam că nu slujeşti decât în biserică, spuse Jacob Crane, rotindu-şi ochii prin camera înţesată cu

semne ale credinţei – un altar, cercul alb şi o stea cu şase vârfuri pictată pe zid cu albastru de cobalt.

– Biserica e un loc pentru intonat cuvinte goale în cinstea unui Dumnezeu care nu le mai ascultă de mult. Aici se află adevarul. În fiecare dintre noi doarme un zeu care aşteaptă să fie trezit. Nu e nevoie decât de cheia care să îi ofere puterea.

Demurral netezi cu mâna pânza albă ce acoperea masa şi îl privi pe Crane, aşteptând un răspuns din partea lui. Acesta îşi strecura mâna în haină, strângând cu putere mânerul pumnalului. Simţea răceala metalului liniştindu-i palmele asudate. În cei treizeci şi doi de ani de viaţa, Jacob Crane văzuse multe şi omorâse mulţi oameni. Demurral avea ceva care îi făcea pielea de găină şi îi făcea gura sa se usuce. Contrabandistul nu se temea de prea multe lucruri pe lumea aceasta, dar simplul fapt de a se afla în prezenţa acestui om îi întorcea stomacul pe dos şi-l făcea să simtă un impuls aproape irezistibil de a-l ucide.

– Şi atunci pe cine venerezi? Pe tine însuţi? Pe altcineva? întreba el.

– Un zeu trebuie să merite să fie venerat. Personal, nu mi s-a parut niciodată că Dumnezeul nostru ar fi în stare să se ridice la înalţimea aşteptărilor noastre omeneşti. Noi îi cerem să ne vindece, şi totuşi oamenii mor în continuare. Îi cerem pace şi nu primim decât suferinţa. Ne smulge orice plăcere în timpul acestei vieţi şi cu ce ne alegem când murim? Cu Paradisul, oare? Demurral inspiră adânc, dându-şi pe spate părul alb. Se linişti şi îl privi pe Beadle. Am fost un slujitor al Celui Atotputernic aproape toată viaţa. Am suferit pentru El, am renunţat la tot în numele Lui. Şi ce am primit în schimb? Când am venit aici, pot spune că am întâlnit altceva... sau, mai degraba, altceva m-a găsit pe mine.

– Nu mă intereseaza ce ai găsit. Dacă aici vrei să îi aduc pe copii, aşa să fie. Dar asigură-te că banii mă aşteaptă când sosesc, raspunse Crane, conştient că orice ar fi venerat Demurral, nu putea sa fie bun şi că în nici un caz nu putea fi Dumnezeu cel pe care îl urma acum.

Voi să plece, ţinând încă mâna încleştată pe mânerul pumnalului.

– Nu te grăbi să pleci, domnule Crane. Ma gândeam sa îţi arat ceva care să te facă să îţi schimbi parerea despre minuni. Dumneata eşti un om al lumii acesteia, un om care are nevoie de dovezi. Fă-mi plăcerea şi dă-mi voie să îţi arăt cum e cu adevărat lumea.

Spunând acestea, Demurral îi facu semn lui Beadle, care se sprijinea de zid fără să scoată un sunet. Sluga deschise un cufăr de lemn aflat sub una dintre ferestrele înguste. Balamalele din metal scârţâiră sinistru şi dinăuntru se ridică parcă un praf verzui. Beadle se aplecă, fiind aproape înghiţit de cufăr şi de ceaţa ce îl învăluia, străduindu-se din răsputeri sa menţină contactul dintre picioarele lui scurte şi strâmbe şi podea. La un moment dat, se dezechilibră şi căzu pe spate, strângând în mâini o piatră albastră. Ridicându-se în picioare, aduse piatra pâna la altar, aşezând-o cu mare grijă pe pânza albă. Demurral rânji, dezvelindu-şi dinţii stricaţi şi strâmbi. Îşi puse ambele mâini deasupra rocii şi murmură ceva greu de înţeles.

Piatra începu să se desfacă în doua părţi egale. Preotul ridică partea de sus, dezvăluind privirii forma unei mâini de om, perfect sculptată în ambele segmente şi poleita cu argint. Cu mare încetineală, îşi aşeză palmele în acele forme. Se potriveau perfect. Preotul începu să intoneze:

Piatra ce l-ai ascultat pe om, dar nu i-ai raspuns,
Asculta-mi chemarea pentru copilul ce-a murit.
Vino la mine, ca para focului,
Copil al Azimutului, te chem!

Demurral îşi pleca fruntea şi îşi cerceta atent mâinile. Un curent de aer năvali pe neaşteptate în încăpere pe sub uşa de stejar, ridicând praful de pe podea. Praful începu să se învârtească, formând o tornadă în faţa altarului. Steluţe argintii, verzi şi purpurii începură să scliipească din interiorul vârtejului, iar în faţa ochilor lor apăru o fetiţă: mai întâi picioarele ei albe, apoi tivul rochiei verzi şi apoi întreg trupul ei, ca şi cum ea s-ar fi născut chiar atunci, celulă cu celulă.

Crane nu voia să creadă ce vedea cu propriii ochi. Se lipi de zidul camerei, împingându-şi trupul cât mai aproape de piatra rece. Demurral îşi ţinea în continuare mâinile peste pietrele de pe altar, privind fix la fantoma ce capata forma şi substanţă în faţa sa. Mormăia în continuare ceva într-o limbă străină, obligând spectrul să ia formă, obligându-l sa răspundă chemării lui.

Crane se uită la copilul ce apăruse în faţa sa. Fata era înaltă de un metru şi jumătate, avea parul balai foarte lung şi pielea foarte albă.

Rochiţa verde îi era strânsă pe mijloc cu o centură aurie, iar pe cap avea o coroniţă de vâsc, prin care răzbăteau fructele negre ale mătrăgunei. Avea ochi negri, abisali, lipsiţi de viaţă. Erau ochii unui orb ce priveşte înainte fără să ştie ce vede. Figura ei părea cunoscută. Crane o mai văzuse pe undeva.

– Vezi, Crane, până şi ochii îţi spun că există o lume a spiritelor. Poţi să negi chiar şi acest lucru? Acest copil-fantomă poate prezice viitorul. Ea este Azimutul, fiind prinsă între viaţă şi moarte, între prezent şi viitor. E singura în care pot avea încredere. Azimutul nu poate minţi niciodată.

Contrabandistul remarcă faptul că mâinile preotului tremurau. Nu răspunse nimic. Simţea cum îl cuprinde teama şi făcea eforturi să îşi păstreze simţul realităţii. Strânse şi mai puternic plăselele pumnalului, uitându-se când la Demurral, când la Beadle, când la fată. Preotul începu din nou să vorbească:

– Azimut, te mai chem o dată, pentru a afla adevărul. Spune-mi ce se va întâmpla în această seară.

Urmă o tăcere îndelungată. Vântul şuiera pe deasupra acoperişului din aramă, care scârţâia şi se zguduia înfruntând furtuna ce se înteţea. Crane se uită atent la fată, scormonindu-şi memoria, încercând să îşi amintească cine era. Mintea îi striga că o cunoaşte, sau cel puţin că o cunoscuse înainte să fi fost transformată în Azimut. Broboane de sudoare i se prelingeau pe funte. Gura i se uscă de spaimă. Îşi simţea inima bubuind şi sângele curgându-i nebuneşte prin vene. Fata începu să vorbească, cu o voce firavă şi uscată:

– Va fi aşa cum doreşti. Vor veni aici. Cei trei pe care îi cauţi vor fi împreună din nou.

Azimutul nu se mişca în timp ce vorbea. Îşi ţinea mâinile împreunate ca pentru rugăciune.

– Dar Crane? Pot să am încredere în el? întrebă Demurral, prudent.

– O întrebare ca asta te poate ucide, Demurral, interveni contrabandistul, furios. Nu sunt atât de copleşit de vrăjitoriile tale ca să nu fiu în stare să îţi separ capul de trup.

Crane se apropie, cu pumnalul în mână. Azimutul îşi întinse mâna, ca şi cum ar fi dorit să îl oprească.

– E un om cu inima curată şi nu îşi va schimba intenţiile. Îi va aduce aici şi va pleca cu ceea ce a spus că vrea, spuse fetiţa, care îşi îndreptă ochii goi spre Jacob. Viaţa ta se schimbă. Vei găsi ce îţi doreşte inima.

Crane se uită la fată, convins că mai privise acei ochi, nu cu mult timp în urmă. Se zgudui de frică, neînţelegând dacă are în faţă un spectru sau doar un truc. Abia atunci îşi aminti. Cu şase luni în urmă, ancorase în portul din Baytown pentru reparaţii. O fată pe nume Hester Moss venise cu un coş de peşte pentru echipaj. Îşi aminti ochii, părul şi zâmbetul ei dulce. Azimutul era acea fetiţă. Dispăruse de pe stânci şi nu mai fusese găsită vreodată. Începea să înţeleagă felul cum murise.

– Lasă copilul să se odihnească în pace, Demurral. Trimite-o înapoi în mormânt şi las-o în pace!

– Nu înţelegi, domnule Crane. Azimutul e foarte rar. Nu orice copil e capabil de aşa ceva, iar spiritul său trebuie să se întindă de la un orizont la celălalt. Am avut nevoie de mulţi copii pentru a-l găsi pe cel potrivit, unul care să fi murit la locul şi momentul potrivite!

Preotul vorbea calm, ca şi cum ar fi discutat despre preţul pâinii, şi nu despre crime.

– Vrei să spui un copil pe care l-ai omorât la locul şi momentul potrivite, ca să intre în schemele tale vrăjitoreşti. Pe care l-ai ucis ca să devină sclavul tău, care nu se poate bucura de privilegiul de a fi lăsat în pace nici măcar în groapă.

– Ce te face să crezi că am ucis-o? Oamenii pot să moară şi fără ajutorul altcuiva.

Crane se întinse şi îl apucă pe Demurral de beregată, izbindu-l de perete.

– Acum îmi trece prin cap să te fac să i te alături. Să te omor aici şi acum şi să-i dau naibii de bani.

Îl împinse şi mai tare, cu o mână ţinându-l de gât, cu cealaltă apăsându-i cuţitul în obraz.

– Promite-mi un lucru, popă: când toate astea au să se termine, las-o să plece şi pune-i o piatră pe mormânt.

Demurral nu putea vorbi, chinuindu-se să respire. Dădu din cap în semn că e de acord şi îl bătu uşor pe mână pe contrabandist pentru a-l face să îi dea drumul. Crane îşi slăbi strânsoarea, iar preotul se prăbuşi

pe podea, încercând să îşi regăsească suflul. Se întoarse către Azimut. Spiritul începea să se facă invizibil. Ea stătea cu mâinile întinse, încercând să se agaţe de viaţa aceasta. Contrabandistul îi strigă:

– Hester, am să te eliberez, iar el are să plătească pentru ce ţi-a făcut!

Imaginea ei păli, iar vârtejul împrăştie praful în toate direcţiile. Fata dispăru la fel de repede pe cât apăruse. Beadle, de frică, se ghemuise lângă cufăr.

Demurral se rostogoli până lângă masă, ţinându-se de gât. Jacob Crane stătea în pragul uşii, cu pumnalul în mână şi îi privea dezgustat pe amândoi.

– Mă întorc peste o oră şi îi aduc pe copii cu mine. Asigură-te că ai banii! Crane se întoarse ca să plece, dar îşi aminti ceva şi reveni în cameră. Încă ceva. Dacă vreunul dintre voi încearcă vreun truc, oamenii mei or să dea foc la casă cu voi înăuntru. Dacă vreunul dintre voi îi cheamă pe vameşi, am să mă întorc şi am să vă spânzur, am să vă tai în bucăţele şi vă las pradă corbilor. Lama cuţitului luci, pofticioasă. Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere decât asta. Nu-mi daţi prilejul să-mi ţin promisiunea!

Contrabandistul coborî tropăind pe scara în spirală. Paşii sai răsunau în aerul rece al nopţii. Demurral se chinui să se ridice în picioare, sprijinindu-se de masă. Auzi cum uşa cea solidă de la intrare e trântită cu furie. Beadle stătea încă pitit în spatele cufărului, ascunzându-şi faţa în palme.

– Ridică-te! Ridică-te! Ar fi putut să mă omoare şi tu stai jos, speriat de moarte.

Demurral smulse lumânarea aprinsă din sfeşnicul de pe masă şi o aruncă spre Beadle. Apucă şi sfeşnicul, pe care începu să îl răsucească prin cameră ca pe o spadă, lovindu-l pe Beadle de câteva ori.

– Să nu se mai întâmple! zbieră preotul, lovindu-şi din nou slujitorul pe spinarea grasă. Data viitoare, apără-mă în loc să te ascunzi ca o haimana!

Noua serie de lovituri fu întâmpinată de slugă cu gemete şi rugăminţi fierbinţi de îndurare, ceea ce era, în sine, o mare greşeală.

Demurral începu să izbească şi mai sălbatic cu sfeşnicul, lovind orbeşte în Beadle, în altar, în zid şi în gol. Răcnea de furie, lovind cu amândouă mâinile în dreapta şi în stânga, până când se prăbuşi,

epuizat. Vreme de câteva minute, nu se mişcă şi privi tâmp la formele desenate de lumină pe podea.

– Du-te după băiat şi adu-l aici. Avem o oră până se întoarce Crane. Vedem noi câtă durere poate să suporte până atunci.

Demurral începu să scrie ceva cu degetul în praful de pe podea.

– Dar Crane a zis... începu Beadle, timid, încercând să îşi revină de pe urma bătăii.

– Puţin îmi pasă ce are de spus contrabandistul ăla. Eu sunt stăpânul, nu el. Du-te acum! zbieră preotul, aruncând sfeşnicul şi nimerindu-l pe slujitor în piept. Mişcă-ţi fundul gras şi adu-mi-l!

– Să aduc şi banii?

Demurral se gândi o clipă, rotindu-şi ochii prin cameră, cântărind ce avea de făcut în continuare.

– Nu. Nu va fi nevoie de bani. Varrigalii au să se îngrijească de asta. Giulgiul celui mort nu are buzunare, iar în iad nu ai unde să îi cheltuieşti.

Preotul izbucni în hohote sinistre de râs.

– Acum ieşi, Beadle, până nu te trimit şi pe tine în iad, ca să îi arăţi drumul.

Tempora mutantur[1]

Sosi miezul nopţii, învăluind mina într-o umezeală rece, adusă de ceaţa ce se strecura în casa cea mare. Înăuntru, toţi dormeau în paturile înguste de lemn. Copiii mai mari dormeau singuri, iar cei mai mici stăteau îngrămădiţi pe paturile de jos. Bărbaţii şi femeile se odihneau pe unde puteau, fără să se fi schimbat şi fară să se fi spalat. Doamna Landas avea patul cel mai apropiat de foc, separat de restul camerei printr-un paravan uzat din catifea albastră. O lumânare groasă de pe masa cea lungă împrăştia o lumină palidă, în timp ce jarul din şemineu încălzea aerul îmbibat cu miros de sudoare.

Raphah moţăia, fiind trezit din când în când de pişcaturile puricilor şi de dorul de casă. Sforăiturile celor mari şi scâncetele celor mici îl smulgeau mereu din mrejele somnului. Era obosit şi îl chinuia durerea. Spatele îl ardea din pricina semnului, iar inima îi era plină de tristeţea de a se afla atât de departe de casă. Auzea de afară şuieratul vântului printre copaci şi vuietul valurilor ce se spargeau de ţărm, împroşcând văzduhul cu spumă.

Încercă să viseze, să îşi elibereze mintea din acest loc în care se afla prizonier şi de viitorul care părea atât de nesigur. Îl imploră pe Riathamus să îl ducă din acest loc, să îi permită să îşi revadă casa. Trecuse aproape un an de când plecase din satul său. Ultima noapte

---

[1] În limba latină, „Vremurile se schimba“ (n. tr.)

acolo şi-o petrecuse sub cerul liber, simţind cum briza caldă a deşertului trece printre copaci şi mână norii subţiri pe cerul negru al nopţii. Adormise leganat de psalmii intonaţi de femei şi de trosnetele focului care părea sa ţină ritmul.

Raphah se lasa în voia gândurilor legate de ţara sa, gânduri care aveau cu siguranţa să îi umple ochii de lacrimi şi inima de dor de pământul lui şi de oamenii pe care ar fi vrut să îi îmbrăţişeze. Se simţea singur. Tânjea dupa atingerea unui prieten şi după urările africane de bun-venit.

Raphah ştia ca e un străin, deosebit de toţi cei din jurul său prin culoarea pielii. Aceşti oameni, cugeta el, erau săraci în trup şi suflet. În acea noapte vazuseră cum un copil surd îşi regăsise auzul şi tot nu aveau credinţa. Era ca şi cum ei înşişi ar fi fost orbi şi surzi faţă de semnele care li se aratasera, sau poate ca li se făcuseră vrăji pentru a rămâne neîncrezători. Preferau sa îşi pună speranţa într-un pachet de cărţi de ghicit şi în aiurelile unei domnişoare bătrâne decât în mâna lui Riathamus, Dumnezeul cel Viu. Pareau mulţumiţi să rămână în sărăcia lor.

Raphah se întoarse pe spate şi alunecă în lumea viselor.

Abia atunci bărbatul posedat de dunamez se trezi din somn. Timp de o ora, ce paruse nesfârşită, împarţise mintea cu o creatură dintr-o alta lume. Fusese împins într-un colţ al fiinţei sale, de unde urmărea cum crâmpeie ale imaginaţiei dunamezului i se perindau prin faţa ochilor minţii, fara sa le poată opri. Asistase la scene din vieţile tuturor celor pe care îi posedase creatura. Aceasta era o fiinţă a morţii, care se delecta cu noroiul suferinţei umane, care trecuse de la o viaţă la alta pentru a le poseda şi controla, pentru a duce la nebunie şi apoi a arunca în braţele morţii pe fiecare dintre victimele în trupul cărora îşi aflase salaş. Victima neajutorată de acum era Samuel Blythe, fermier ajuns miner în mina de alaun din Raventhorpe din pricina datoriilor. Era zguduit de fiecare viziune pe care dunamezul îl forţa să o urmărească. Acestea erau mai cumplite decât coşmarurile copilăriei. El era martor nu numai al gândurilor puterii care îl controla acum, ci şi ale tuturor acelora pe care creatura le torturase de-a lungul timpului.

Blythe se luptă din greu pentru a recâştiga controlul asupra fiinţei sale, sa închida ochii în faţa scenelor de tortură. Voia să strige după ajutor, dar nu ştia pe cine să cheme. Dunamezul îi şoptea de fiecare

dată când încerca să îşi recupereze gândurile şi să pună capăt nebuniei. Îi cunoştea numele. Îi cunoştea cele mai ascunse spaime.

– Ascultă-mă, Samuel. Fă cum spun eu; nu opune rezistenţă şi în curând totul se va termina. S-ar putea chiar să te las să trăieşti.

Samuel simţea cum aceste şoapte răsună în trupul său, făcându-i fiecare muşchi şi tendon să tresară. Voia să răspundă, dar nu mai era stăpân pe corzile sale vocale.

– Am să vorbesc eu pentru tine, continuă mieros creatura. Tu stai liniştit şi lasă-mă pe mine. La urma urmei, nu ai nimic de pierdut şi numai de câştigat.

Dunamezul îl smulse din visare şi îi deschise ochii. Posedat de creatură, Samuel dădu la o parte pătura, se ridică şi se apropie de şemineu. Se încălzi lângă foc, apoi trase cu ochiul dincolo de paravan la doamna Landas, care dormea adânc.

– Foc, foc, murmura creatura. Nu am mai simţit căldura lui de o grămadă de ani. Voi, oamenii, trebuie să fiţi recunoscători pentru o mulţime de lucruri. Trupurile voastre se pot încălzi, pot fi atinse şi pot fi gâdilate. Viaţa mea e atât de rece, mi-o petrec în singurătate. Oh, cât de bine e să te bucuri de îmbrăţişarea fierbinte a altuia!...

Dunamezul întinse mâna lui Blythe şi o mângâie pe obraz pe doamna Landas.

– O, draga mea, ce femeie frumoasă eşti...

Se opri brusc din şoptit, căci zări silueta lui Raphah, care dormea într-unul din paturile de sus. Blythe fu năpădit de un nou val de emoţii. Pofta trupească pentru doamna Landas fu înlocuită de o ură ameţitoare. Simţea furia cumplită a creaturii. Trupul începu să i se cutremure. Simţea cum gândurile fiinţei aleargă prin mintea sa şi cum îl copleşeşte impulsul de nestăpânit de a urla, care se stinse însă, înainte să apuce să scoată un sunet. Gânduri criminale puseră stăpânire pe el.

Dunamezul începu din nou să îi vorbească:

– Dacă faci asta pentru mine, Samuel, voi pleca la fel de repede cum am venit. Ia cuţitul şi omoară-l. Nu e unul dintre ai tăi, e un străin. Merită să moară – iar tu eşti cel care trebuie să o facă.

Blythe nu putu să reziste; nu avea nici un control asupra sa. Se simţea neajutorat, ca un spectator al unei tragedii colosale. Se duse

lângă rândul de paturi, luă un scaun de la masă pe care să se ridice, după care scoase cuţitul din haină. Se uită de jur împrejur. Nimeni nu scotea vreun sunet. Era un somn nefiresc, ca şi cum ar fi fost cu toţii în pragul morţii.

Ridică mâna, incapabil să se opună voinţei dunamezului care îi controla fiecare muşchi. Până aici îi fusese. Acum era momentul. Dunamezul îi şopti din nou:

– Omoară-l acum... Nimeni nu te va bănui...

Blythe ar fi vrut să urle şi să fugă. Fermier prins în mrejele propriei nebunii, ajunsese să îi datoreze lui Demurral şaptezeci de lire, dar avea să redevină un om liber peste zece luni. Dacă îi dădea ascultare creaturii acum, devenea un ucigaş. Se uită în jos la Raphah, a cărui piele neagră strălucea în lumina lumânării. Blythe ţinu cuţitul în loc cât putu de mult, neînţelegând de ce trebuia ca Raphah să moară.

– Fă-o acum, se auzi din nou vocea în mintea sa, mai tare de data aceasta. Fă-o, înainte să te forţez eu... Fă, pentru prima oară în viaţă, un lucru de care să fii mândru... Ai ratat toate ocaziile: nu rata şi de data asta.

Vocea devenea insistentă. Blythe simţea cum fiinţa îi împinge mâna, dorind ca el să implânte cuţitul în trupul tânărului. Se luptă cu el însuşi, ţinându-şi braţul cât de rigid putu şi încordându-şi fiecare muşchi. Simţea că braţul avea să i se frângă în două, zdrobit între voinţa lui şi cea a dunamezului.

– Nu te mai lupta, Samuel, nu te mai lupta. Fă ce îţi spun.

Vocea neîndurătoare din mintea sa îi bloca orice alt gând.

Uşa casei celei mari fu trântită de perete, trezind-o pe doamna Landas din somnul ei cald. Se ridică şi dintr-o singură mişcare dădu la o parte pătura şi sări în picioare. Dunamezul îl aruncă pe Samuel Blythe pe podea.

Consitt şi Skerry stăteau în prag, cu bocancii acoperiţi de noroi şi cu tricornurile pe cap. Păreau demni de milă: îmbrăcaţi în zdrenţe, uzi până la piele şi îngheţaţi de frigul umed al nopţii. Consitt nu zâmbi şi nu încercă să schiţeze vreun gest de politeţe faţă de doamna Landas.

– El vrea să vină negroteiul la turn şi nu vrea să fie făcut să aştepte.

Femeia încercă să îşi netezească părul în timp ce traversa camera pentru a ajunge la patul în care stătea Raphah, acum treaz.

– Să nu-i faceţi rău, că altfel nu vă las să îl luaţi. A făcut mult pentru mine. Mi-a schimbat viaţa şi n-o să te las pe tine sau pe Skerry să îl bateţi din nou.

Vocea ei îi trezi pe toţi cei aflaţi în cameră. De sub păturile murdare se iţiră feţe care priveau atente.

– Poate să te fi făcut şi Regina din Saba. Demurral îl vrea şi ce vrea, aia obţine.

Consitt se apropie de patul etajat, dându-l la o parte pe Blythe, care se ridicase în picioare şi se îndrepta spre uşa.

– Stai aici, Sam, poate am nevoie de tine. Poţi să vii la turn, în caz că încearcă să o ia la sănătoasa. Dacă face asta, îţi dau eu voie să îl snopeşti în bătaie.

Blythe încercă să se eschiveze, dar dunamezul îl constrânse să rămână pe loc. Consitt scoase din ascunzişurile hainei sale o măciucă scurtă şi noduroasă.

– Hai, copăcel, puştiulică! E vremea să te ridici şi să îl vezi pe stăpânul tău, zise el, rotind măciuca ameninţător. Să nu te joci cu noi sau va trebui să te snopim de fiecare dată când calci strâmb.

Ca să şi facă ameninţarea mai convingătoare, începu să bată cu măciuca în palmă, privind-l pieziş pe tânăr pe sub borul tricornului.

– Fără bătaie, domnule Consitt, fără bătaie. Dacă te atingi de băiat, o să ai de furcă cu mine, interveni doamna Landas, punându-i temnicerului în piept un deget lung şi ameninţător.

– Iar pe tine o să te dea Demurral afară din casa asta, fiindcă îi stai în cale, răspunse Consitt, dând-o la o parte. Dă-te jos din pat, băiete, şi îţi dăm lanţurile jos.

Zicând acestea, lovi cu măciuca în piciorul patului, care trosni zgomotos.

– Haide, Sam. Ajută-mă să îl dau pe puişor jos din cuib.

Blythe nu putu să răspundă nimic. Creatura îl strângea de gât. Dădu din cap afirmativ, simţindu-se ca o marionetă în mâinile unui păpuşar stângaci. Între timp, Raphah se dădu jos din pat. Bandajul şi unguentul aplicate cu generozitate de doamna Landas i se lipiseră de rană, iar semnul îl ardea la cea mai mică mişcare.

Se uită la Blythe, scormonindu-l cu privirea. Se uită în altă parte, după care îl sfredeli din nou cu ochii. Raphah cercetă fiecare detaliu al pielii lui Samuel, ca şi cum ar fi căutat vreun secret.

Cei trei bărbaţi îl conduseră afară, în frig. Raphah se obişnuise cu căldura şi confortul relativ al casei. Chiar dacă patul îl înţepa şi era plin de purici, fusese destul de moale şi de primitor. Acum îşi târa picioarele prin frigul de afară, care i se înfigea în carne.

Urcară pe deal, prin noroiul roşiatic, urmând poteca îngustă şi întortocheată ce ducea la casa parohială. Luna plină era umbrită de norii ce alergau pe cer.

Înspre miazănoapte, în depărtare, o strălucire gălbui-roşiatică stătea agăţată de cer, ca şi cum orizontul ar fi luat foc. Blythe îl ţinea pe Raphah de umăr şi îl împingea cu mâna sa puternică. Skerry mergea în faţă, plângându-se neîncetat de ghinionul pe care l-a avut şi blestemând ziua când l-a întâlnit pe Demurral. Consitt rămăsese mult în urmă, târându-şi picioarele şi oprindu-se tot timpul pentru a-şi trage sufletul şi a se uita spre mare.

– E tot acolo, Skerry. Zici că e răsăritul, dar e prea mult spre miazănoapte şi e prea devreme.

Skerry se uită şi privi într-acolo.

– E acolo de două zile şi două nopţi. Zici că a luat marea foc. E aşa lumină că ai putea să şi citeşti, spuse temnicerul, după care îşi continuă drumul.

– Numai că tu eşti prea dobitoc ca să citeşti, Skerry!

Consitt râse de unul singur, gâfâind din pricina urcuşului. Blythe nu scotea nici un sunet. Raphah se uita în continuare la el, conştient de faptul că ceva sinistru pusese stăpânire pe omul acela. Văzuse mulţi oameni care îşi lăsaseră vieţile pradă răului. Simţise prezenţa unui duh sau a unui incubus după felul în care bărbatul se uita în jur. Privirea lui trecea prin tine, ca şi cum s-ar fi concentrat asupra unei alte lumi. Spiritele acestea detestau să fie înfruntate şi erau chinuite de moarte de invocarea Numelui Celui Adevărat. Raphah ştia că, datorită puterii lui Riathamus, nu avea a se teme de nici un duh.

– Nu poţi să îl controlezi la nesfârşit, şopti tânărul. Va trebui să îl părăseşti într-o zi. La urma urmei, nu e nemuritor.

Dunamezul nu răspunse.

– Care e numele tău, duhule? Spune-mi cine eşti.

Blythe îl trase pe Raphah înspre sine privindu-l în ochi, strângând dureros haina în jurul rănii tânărului. Se uită în sus şi îl văzu pe Skerry în depărtare, pe buza dealului. Consitt se târâia la vreo sută de metri în urma lor. Erau prea departe pentru a interveni – acum era momentul. Dunamezul vorbi cu o voce bubuitoare, care făcu aerul nopţii să vibreze. Blythe simţea cum cuvintele îi zguduie corzile vocale, fără să le poată controla.

– Nu eşti în stare să mă opreşti, băiete, mugi el cu o voce mânioasă. Te-am urmărit de multă vreme şi în noaptea asta am în sfârşit ocazia să îţi curm viaţa.

Dunamezul trase şi mai tare de haină, dorind să îi provoace lui Raphah cât mai multă durere.

– Tu cel puţin îndrăzneşti să vorbeşti. Demonii, de obicei, stau ascunşi, temându-se de lumina zilei. Ce fel de duh eşti? Sau eşti doar un kadesh, un căţeluş al vreunei vrăjitoare? întrebă Raphah, privind creatura direct în ochi. Ce te face să crezi că nu voi invoca numele lui Riathamus? Crezi că el nu va trimite o legiune de Seruvimi să te distrugă?

Făcu o pauză şi se uită la Blythe cu atenţie. Incubusul nu răspunse.

– Ştiu cine eşti, dunamezule... Acum, dă-mi drumul, până nu strig numele secret în faţa căruia până şi tu trebuie să te pleci. Poate că El îţi va permite chiar să supravieţuieşti.

Blythe simţea cum creatura îi împinge organele în toate direcţiile în timp ce se răsucea şi se zbătea înăuntrul fiinţei sale. Mâna se descleştă, eliberându-l pe Raphah, şi apucă strâns cuţitul pe care izbutise să îl ascundă. Îl împinse pe Raphah şi încercă să îl străpungă. Nu reuşi decât să îi cresteze obrazul. Incapabil să se controleze, Blythe înaintă încet spre Raphah, care se împiedicase şi căzuse la marginea cărării. Se aruncă peste tânăr, încercând să îi implânte cuţitul în piept, dar acesta îi prinse strâns braţul lui Blythe, oprind lama la doar câţiva centimetri.

– Credeai că mă poţi opri cu nişte vorbe, copile? şuieră dunamezul. În corpul ăsta, nu o să fiu prea uşor de oprit. Aş putea să ridic o vacă moartă şi în curând am să ridic cadavrul unui popă din ţara Kush şi am să îl arunc în mare.

Creatura se zbătu încercând să apropie cuţitul de trupul lui Raphah.

– Vreau să văd sângele tău pe cuţitul ăsta, iar când ai să fii mort, voi dansa pe mormântul tău.

Dunamezul vorbea icnit, grohăind ca un porc.

– În... numele... lui Riathamus... îţi poruncesc să pleci!

Raphah strigase cuvintele cât putuse de tare. Ele răsunară în întreaga vale, până în adâncul pădurii şi fură purtate până departe de vânt. Blythe sări în picioare, împiedicându-se. Skerry se întoarse şi începu să alerge spre ei. Consitt se străduia sa urce cât de repede îl purtau picioarele slabe. Un răget îngrozitor se auzi când dunamezul fu obligat să iasă din trupul omului, care se prăbuşi într-o parte, ca o cârpă. Fiara stătu în faţa lui Raphah, prinsă în lanţuri de lumină, incapabilă să mişte, din cauza strânsorii din ce în ce mai puternice a acestora. Blythe îşi acoperi ochii cu braţele, ferindu-se de înfăţişarea îngrozitoare a creaturii. Lui Skerry nu îi venea să creadă ce vedea cu propriii ochi în timp ce cobora în fugă pe pantă.

Raphah se ridică în picioare şi se uită la creatura demnă de milă, care se ghemuia la picioarele lui. Fiinţa se uită la el prin ochii înguşti şi încercă să schiţeze un zâmbet strâmb cu gura atât de plină de dinţi stricaţi şi ascuţiţi, încât aproape că nu putea vorbi.

– Ai milă de mine, nu voiam să îţi fac rău, spuse pe un ton plângăreţ. Dacă mă laşi, o să plec şi nu o să îţi mai fac necazuri. Lasă-mă să plec şi să găsesc pe cineva care să mă poarte prin viaţa lui.

– Ce drept ai tu să te amesteci în mersul acestei lumi? I-ai dat omului acestuia şansa de a spune nu? întrebă Raphah, furios, creatura ce se zbătea din pricina legăturilor luminoase, arătând spre Blythe.

– E om, nu are nici un drept. S-au întors cu spatele la Riathamus, la fel ca şi mine. Noi am căzut din rai, voi aţi fost alungaţi, după ce aţi fost înşelaţi de un şarpe. Dunamezul râse, gâfâind şi încercând să îşi recapete răsuflarea.

– Ce ştiţi voi, oamenii, despre viaţă? Trăiţi vreo şaptezeci de ani, după care, gata. Celor mai mulţi dintre voi le este menit să ajungă în focul Gheenei, deşertul umbrelor, făcut pentru sufletele nerecunoscătoare.

Se opri pentru o clipă, uitându-se le Skerry, care stătea înmărmurit de spaimă la doar câţiva paşi.

– Lasă-mă să intru în el. Ce rău aş putea să fac într-un trup ca ăsta? Şi el ar avea nevoie de nişte minte. Aş putea să îi ofer o viaţă aşa cum nici nu a visat vreodată.

Raphah îşi ridică mâna.

– Linişte, duhule! Niciodată nu ai avea îndeajuns. De cauza aceasta aţi fost voi alungaţi din Rai. Voiai să fii un zeu şi să furi puterea lui Riathamus. Chiar în clipa aceasta faci planuri şi calcule, ascunzându-te în spatele fiecărei nenorociri care loveşte neamul omenesc.

Creatura se strâmba la auzul fiecărui cuvânt. Tânărul continuă:

– Tu le reaminteşti celor drepţi de trecutul lor. Acum e timpul să îţi afli viitorul.

Raphah îşi întinse mâna spre dunamez.

Blythe îşi acoperi faţa cu palmele şi se ghemui în spatele unui tufiş, în timp ce Skerry se ascunse în iarba înaltă de pe marginea potecii. Raphah îşi ridică vocea, făcând aerul dimprejurul său să vibreze.

– Cu puterea Celui de Sus, îţi poruncesc să pleci şi să te duci în locul unde te aşteaptă legiuita pedeapsă. Pleacă!

Fire de aur şi argint se împletiră în jurul creaturii, făcând-o să se răsucească. Trupul i se făcu negru precum tăciunele, faţa prelungă îi fu ascunsă într-o ceaţă întunecată, apoi înfăşurată în firele de aur, ca victima unui păianjen invizibil, pregătită pentru momentul final. Fiinţa răcni din toţi bojocii, adunându-şi toată puterea pentru a rupe legăturile. Atunci, într-o explozie de lumină, creatura dispăru. Noaptea redeveni întunecată şi tăcută.

Blythe şi Skerry erau amândoi muţi de uimire şi prea speriaţi pentru a ieşi din ascunzători. Mai jos, Consitt urmărea totul din spatele unei stânci.

– Nu ne omorî, strigă el, temător. Nu o să îţi facem rău. Lasa-ne să plecăm şi ne luăm chiar acum picioarele la spinare.

Skerry îşi ridică capul din şanţul în care ajunsese, în timp ce Blythe stătea întins pe spate, mormăind cuvinte de neînţeles, sperând ca întreg coşmarul prin care trecuse să se fi terminat. Raphah se aşează pe un bolovan de pe marginea drumului şi începu să râdă în hohote. Pentru el, aceste scene făceau parte din marele spectacol al vieţii.

– De ce vă temeţi? Azi-dimineaţă eraţi gata să mă loviţi cu pumnii şi picioarele şi să mă târâţi prin noroi. Acum staţi ghemuiţi ca nişte

copii care s-au trezit dintr-un coşmar. Îi făcu semn lui Consitt să iasă din spatele stâncii. Haideţi, duceţi-mă la Demurral. Am afaceri nerezolvate cu câinele acela bătrân. Mi-a furat ceva şi acum e vremea să mi-l dea înapoi.

Blythe se ridică şi îl privi pe Raphah.

– Eşti şi tu un duh, la fel ca acela care m-a posedat? întrebă el cu o voce stinsă, fiindu-i aproape teamă să vorbească.

– Cum să poată un duh să izgonească un altul? Cum poate o armată să lupte împotriva ei înseşi?

– Atunci cu ce putere săvârşeşti lucrurile astea?

Blythe se ridicase şi îl privea pe Raphah, a cărui siluetă se profila clar pe cerul nocturn.

– Ce fel de creatură eşti?

– Un om, la fel ca tine, fără puteri deosebite. Nu sunt vrăjitor, nu sunt magician.

– Şi atunci cum ai făcut asta? Cum de ai ştiut? Lucrul ăla voia să te ucidă, cum de l-ai distrus?

– A fost prin puterea lui Riathamus – adevăratul Dumnezeu. Nu îl cunoaşteţi?

Raphah îşi dădu seama că aceşti oameni credeau în superstiţii şi ştiau prea puţine despre adevăr.

– Dumnezeu? Cum poţi cunoaşte un lucru atât de îndepărtat? De ce ar vrea acest Riathamus să ştie de unul ca mine? Nu sunt decât un fermier.

Blythe făcu o pauză şi se uită la Skerry, care tocmai ieşea din şanţ.

– Am fost amândoi fermieri şi am pierdut totul, din pricina lui Demurral. Arenda a crescut din ce în ce şi nici unul dintre noi nu a mai putut să plătească, aşa că am ajuns slujitori în contul datoriei, paznici la baracă. Îl mai privi o dată pe Skerry, în speranţa că şi acesta va începe să vorbească, apoi continuă: De ce ar vrea Riathamus al tău să ştie de nişte oameni ca noi? Dumnezeu e pentru bogătanii cu haine scumpe şi ditamai casele, sfinţii ăştia de duminică. Ei au cele mai bune strane, în timp ce noi ne înghesuim în spate, unde nu se aude şi nu se vede nimic. Pentru ce ne-ar vrea Dumnezeu?

– Poate că tocmai de aceea vă vrea. Nu v-a trecut niciodată prin cap că Dumnezeu ar putea să vă iubească? Nu aţi privit niciodată

marea, minunându-vă de măreţia Creaţiei? Credeţi că toată lumea aceasta nu e decât o întâmplare?

Raphah îşi întinse mâna, ajutându-l pe Blythe sa se ridice din iarbă.

– Poate în ţara ta, asta e adevărat, dar aici... spuse barbatul, cu ochii în pământ. M-am gândit la asta, dar m-am uitat la noroiul de pe bocancii mei, la oile care îmi mureau de foame pe câmp, la arenda pe care nu puteam sa o plătesc şi mi-am dat seama ca singurele lucruri sigure în viaţă sunt moartea şi dările pentru Biserică pe care le încasează Demurral. La urma urmei, nu e el omul lui Dumnezeu? El e preotul paroh, el ar trebui sa ne călauzească, dar nu a făcut altceva decât să ne pregatească un pat în baracă.

Blythe se ridica în picioare şi se aşeza lângă Raphah pe piatră. Împreuna, se uitară înspre mare. Skerry statea în spatele lor, întrebându-se ce ar trebui să faca, în timp ce Consitt se chinuia sa ajunga lânga ei, urcând pe cararea abrupta. Raphah îşi puse o mâna pe umerii lui Blythe.

– Poate fi orice, dar nu omul lui Dumnezeu. Slujeşte el pe cineva, însa nu pe Riathamus. E un hoţ şi un mincinos şi are să dea socoteala pentru ce a facut.

Skerry interveni în discuţie, cu vocea tremuratoare:

– Eşti doar un tinerel, de unde le ştii tu pe toate?

– Să îl cunoşti pe Riathamus înseamna să cunoşti înţelepciunea, iar cunoaşterea Lui va aduce înţelegere. Asta e tot ce îţi trebuie în viaţă, spuse Raphah, zâmbindu-i.

– Şi cum putem sa îl cunoaştem? El e sus, în Rai, iar noi jos, în iad.

– Deschide ochii şi spune-mi ce vezi.

Skerry se temu că urmează să fie tras pe sfoară.

– Văd cerul, marea...

– Nu, spune-mi ce vezi cu adevărat.

Skerry se opri şi se gândi puţin.

– Vad întuneric şi văd lumină.

– Mai e ceva, spuse Raphah cu blândeţe. Riathamus stă la uşa vieţii voastre şi ciocaneşte. Daca îi auziţi chemarea şi îi deschideţi, el va trăi cu voi şi nu va va părăsi în veci. El va poate elibera de săracie, vă va face liberi să fiţi persoanele pe care le-a creat, nu cele care aţi ajuns.

Consitt sosi, gâfâind. Picioarele grase îi tremurau de oboseală, iar faţa îi era purpurie şi umflată. Raphah se uită la el.

– Vreau să mă duceţi la Demurral. Să nu îi spuneţi ce aţi văzut. După ce mă lăsaţi la el, vreau să plecaţi de aici. Veţi fi oameni liberi. Plecaţi şi începeţi o viaţă nouă. Descoperiţi-l pe Riathamus, fiecare în felul său.

Cu ochii la Blythe, continuă:

– Tu ai cunoscut Răul şi ai fost dominat de el. Prin puterea Celui de Sus, ai fost eliberat. Aminteşte-ţi, când El te eliberează, eşti cu adevărat liber.

Vântul suflă, făcând iarba din jur să tremure. Cei trei bărbaţi se uitară unul la celălalt, apoi la Raphah, întrebându-se ce ar trebui să facă.

– Duceţi-mă la Demurral acum. După semnele de pe cer, în curând va sosi clipa.

Raphah îi conduse înspre buza dealului, prin întunericul pădurii, prin grădina din faţa casei parohiale şi, în cele din urmă, pe lângă trei gropi proaspăt sapate.

Omul-torță

Pentru unii oameni, e ușor să fie viteji, dar pe Thomas și pe Kate, curajul îi costase. Împreună străbătuseră cei zece kilometri de locuri singuratice care separau Moara Strigoiului de un luminiș aflat la vest de Dealul Pocalului. Un vechi cerc de pietre răsărea din iarbă. Fiecare piatră părea vârful unui deget zbârcit, ieșit din pământ. În lumina lunii, umbrele lor se lungeau, cenușii, pe pajiștea dimprejur.

Isabella îi dăduse lui Kate o pelerină lungă, neagră, iar fata și-o strângea în jurul trupului, pentru a se pune la adăpost de frigul pătrunzător adus de briza marină, dimpreună cu mirosul pătrunzător de sare și alge. Fata se lipi de Thomas. Crane le spusese să aștepte până când se va întoarce el, după care îi va duce la prietenul lor.

Kate era încă furioasă pentru că tatăl ei conspirase cu Jacob Crane și îl ajutase vreme de atâția ani să facă contrabandă. I se părea că trăise o viață de minciuni, că una făcuse și alta spusese, fiind în același timp și vameș, și contrabandist.

Se întreba dacă avea să descopere și alte minciuni până la ivirea zorilor. Își pierduse orice încredere în el și, de fapt, în oricine. Viața împreună cu tatăl ei nu fusese niciodată ușoară. Faptul că bea fusese dintotdeauna principala problemă. Din cauza acestui lucru se înfuria teribil din orice nimic, răcnea și zbiera, apoi izbucnea în lacrimi. Mult timp, se crezuse vinovată, că într-un fel sau altul, ea era responsabilă de acest comportament. Kate nu se putuse ridica niciodată la

înălţimea aşteptărilor lui, nu putuse niciodată să fie un copil obişnuit, să se joace. Soarta ei o obligase să spele şi să gătească, să coasă şi să cârpească. El îşi dorise mereu ca ea să fie o mamă, o slujnică, dar niciodată o fiică.

În această seară, aflase ca el trăise până atunci o viaţă dublă şi înţelesese că moartea mamei ei, sentimentul de vinovăţie, de durere şi, în cele din urmă, de înşelăciune îi otrăvise viaţa.

– Nu e vina mea, nu e vina mea! repeta ea neîntrerupt, gândindu-se la tatăl său şi la felul cum o trădase.

Copacii îşi scuturară crengile, mişcate de briză. Fata privi cu atenţie de jur împrejur, căutând un semn al prezenţei lui Crane şi a oamenilor săi. Nu după mult timp, auziră nechezat de cai. Thomas se uită la ea şi îi zâmbi încurajator. Îi puse mâna pe umăr şi o trase mai aproape de el.

– Orice s-ar întâmpla, Kate, voi fi mereu cu tine. Când am fost în pădure, am avut un vis. M-am întâlnit cu un om. Băiatul se opri, cugetă o clipă, apoi continuă: De fapt, era mai mult decât un simplu om. Cred că era Dumnezeu. A stat de vorbă cu mine şi numele meu a apărut într-o carte. Era scris chiar sub ochii mei. El mi-a zis că e rege şi că, dacă voi crede în el, nu-mi va fi niciodată teamă de moarte. Ce crezi tu că au însemnat toate astea?

Kate nu putu să răspundă nimic în primele momente. Simţea cum o îneacă lacrimile. Se răsti la băiat:

– De ce ne-am băgat noi în asta? Ar fi trebuit să ne dăm seama că avea să se întâmple ceva rau, spuse ea repede, făcând eforturi supraomeneşti să se abţină din plâns, copleşită de furie şi de frică, de senzaţia că e neajutorată şi că toate au fost, de fapt, predestinate, că, în final, nu se ştie cum, au ajuns la marginea prăpastiei.

În vreme ce caii îşi croiau drum printre copaci, Thomas şi Kate îi aşteptau în poiană. Pe neaşteptate, din cer se auzi un bubuit de tunet, iar pământul li se cutremură sub picioare. Un cal nechează speriat, de cealaltă parte a poienii, dupa care văzură cum unul dintre oamenii lui Crane se apropie. Veni călare până în mijlocul cercului de piatră, se opri şi cercetă împrejurimile, după care se uită ţintă la Thomas şi Kate.

– Veniţi mai aproape, le strigă el, cu vocea guturală a celui pentru care rachiul e o cunoştinţă veche. Veniţi mai aproape, să vă văd pe amândoi.

Thomas se duse spre el, făcându-i semn lui Kate să rămână în urma lui, căci devenea din ce în ce mai neîncrezător în Jacob Crane şi în oamenii acestuia.

– Unde e Crane? întrebă Thomas.

– O să vină şi el, acum. A trebuit să se ducă să-l găsească pe prietenul vostru. După aceea, o să se întoarcă după voi doi.

– Şi dacă ne răzgândim? Dacă fugim în pădure şi ne găsim prietenul singuri?

– Şi dacă te tai în două, aici şi acum, cu sabia aceasta, tinere Thomas?

Crane ieşi din ascunzătoarea sa, din spatele uneia dintre pietre, la un metru de unde se aflau cei doi adolescenţi, cărora li se tăie respiraţia de frică.

– Am fost aici de la bun început, aşteptându-vă. Ce te-a reţinut, Martin? îl întrebă Crane pe bărbatul de pe cal. N-ai găsit uşa de la han? Contrabandistul nu aşteptă răspunsul. Şi voi? Vă gândeaţi deja să o luaţi la fugă? Credeam că aveţi chef de luptă. Să va găsiţi prietenul, să salvaţi lumea, nu-i aşa? De ce v-aţi răzgândit? Crane îşi lansa întrebările ca pe nişte ghiulele şi nu avea nevoie de răspunsuri. L-am găsit pe tovarăşul vostru, dar dacă îl vreţi înapoi, va trebui să faceţi ce vă spun. Chiar dacă nu vă credeţi în stare, va trebui să aveţi încredere totală în mine, orice s-ar întâmpla.

– Şi de unde ştim că putem avea încredere în tine? întrebă Thomas.

– Nu puteţi şti niciodată cu siguranţă ce e în mintea unui om. Pot să vă spun însă că e nevoie de momeală proaspătă ca să prinzi un şoarece, dar că vânătorul are întotdeauna grijă de capcană. Crane se întoarse spre călăreţ. Ia zece oameni şi du-te înainte la casa parohială. Luaţi poziţii în grădina de lânga turn. Vreau o muschetă îndreptată tot timpul spre uşa turnului. Sa nu fiţi văzuţi. Eu vin în urma voastra, cu tinerii şi cu restul oamenilor.

Contrabandistul lovi calul cu palma pe crupă, iar Martin se întoarse, galopa prin poiană şi dispăru în pădure. Tropăitul altor cai şi zgomotele altor călăreţi făcură să răsune aerul nopţii, pierzându-se treptat în depărtare, peste mlaştină, înspre casa parohială.

– Voi doi, aţi mai călărit vreodată pe acelaşi cal? îi întrebă Crane, îndreptându-se către marginea poienii. Am o iapă pentru voi, fără şa, aşa că va trebui să va ţineţi bine. Îl are pe dracul în ea, aveţi grijă!

O să facă tot ce poate să vă arunce din spate. E singurul cal pe care îl avem liber. Sau, mai bine zis, e singurul pe care am reuşit să îl furăm de la Molly Rickets.

Traversară împreună poiana. Pietrele uriaşe păreau palide în lumina lunii. Kate se uită împrejur, neliniştită, speriată de orice sunet ar fi venit dinspre pădure. Cerceta umbrele, în căutarea ochilor roşii ai creaturilor care îi atacaseră noaptea trecuta.

– Ce e aici? întrebă ea. Nu mi s-a dat niciodată voie să vin încoace. Toţi mi-au zis că aici e locul unde locuiesc morţii.

Crane izbucni în râs.

– O poveste scornită ca să te ţină la distanţă de orice vor fi ascuns aici contrabandiştii. Unii zic că locul acesta e un fel de ceas gigantic care urmăreşte mersul stelelor, alţii că e locul unde zeii din vechime erau veneraţi de o rasă de oameni dispărută de mult timp.

Bărbatul redeveni serios.

– Până astă-noapte, nu aş fi crezut niciodată în asemenea lucruri, dar acum nu mai sunt atât de sigur.

La marginea poienii, găsiră doi cai legaţi de un copac. Crane fluieră prelung şi ascuţit, apoi aşteptă. Din desiş se auzi un alt fluierat.

– Sunt oamenii mei. Nu le prea place pământul şi preferă să aibă sub picioare scândurile punţii atunci când luptă. Să sperăm ca în seara aceasta nu va fi nevoie.

Crane îi ajută să încalece pe iapă şi sări cu uşurinţă în şaua celuilalt. Thomas strânse frâiele cât putea de tare, iar Kate îşi încleştă mâinile în jurul taliei lui.

– Orice s-ar întâmpla, îndreptaţi-vă spre casa parohială. Dacă ne despărţim, ne întâlnim acolo, spuse Crane dând pinteni calului.

Se afundară la pas în bezna tot mai adâncă a pădurii. Unul câte unul, oamenii lui Crane li se alăturară în tăcere pe măsură ce urmau poteca întortocheată ce ducea prin pădure până la mlaştina ce se înălţa deasupra mării.

Lui Jacob Crane i se păru dintr-odată că lucrurile nu sunt tocmai cum ar trebui să fie. Pe măsură ce grupul lor străbătea pădurea, devenea din ce în ce mai sigur că sunt urmăriţi. Era mândru de abilitatea lui de a fi mereu cu un pas înaintea vameşilor şi a căpitanului Corpului de Dragoni. Deşi se apucase de contrabandă în urmă cu mult timp, nu fusese prins niciodată. Avuseseră loc multe ciocniri, dar nu

fusese niciodată arestat. Acest lucru nu se datora mereu calităţilor sale de călăreţ, marinar sau spadasin. Crane stăpânea arta persuasiunii şi cunoştea puterea banilor şi a unui butoiaş de rom dăruite persoanei potrivite. Ştia că ameninţările sunt adesea la fel de eficace ca şi acţiunile şi că reputaţia de a fi un ucigaş era adesea suficientă pentru a obţine tot ce dorea.

Aici, în pădure, era conştient de un lucru: nu erau singuri. Nu era el omul căruia să-i fie frică, dar în seara aceasta, în mijlocul codrului, cu fiecare pas pe care îl făcea, simţea că i se strânge stomacul. Era sentimentul puternic, imposibil de ignorat, că situaţia nu este bună deloc, o neliniştе crescândă, la graniţa spaimei. Şi caii deveneau nervoşi. Unul după altul, începură să se codească să meargă, să îşi scuture capetele, să dea din cozi şi să fornăie, transmiţându-şi unul altuia frica, ca şi cum ar fi vorbit o limbă de mult uitata.

Thomas şi Kate vedeau bine că iapa care îi purta ar fi vrut să-i arunce din spate, pentru a putea să o ia la fugă în noapte, scăpând astfel de creatura care îi pândea. Kate se lipi şi mai strâns de Thomas, iar acesta, la rândul lui, apucă frâiele cu şi mai multă hotărâre, trăgând capul iepei spre spate. Dar aceasta se împotrivi atât de puternic, încât frâiele alunecară, sfâşiindu-i pielea palmelor. Iapa fornăi şi nechează, tresări şi tropăi de frică.

– Ce se întâmplă, Thomas? întrebă Kate în şoaptă, nedorind ca să afle cineva cât de îngrijorată este.

– Caii au mirosit ceva. Sunt speriaţi.

Jacob Crane se întoarse în şa şi le spuse încet:

– Ţineţi-vă ochii în faţă. Suntem urmăriţi. Sunt cinci în stânga şi vreo şapte în dreapta. Cred că aşteaptă să înceapă atacul. Dacă ştiu cât de cât locurile, o să aştepte până trecem prin următoarea poiană înainte să sară pe noi.

Bărbatul apucă iapa de dârlogi.

– O ţin eu pentru voi o vreme. Nu vreau să fugiţi încă.

– Ce ne facem, domnule Crane? întrebă Thomas.

– Mai ai sabia pe care ai adus-o acasă la Rueben?

– Mi-a dat-o înapoi când am plecat.

– Atunci te sfătuiesc să o ţii pregătită. Apăr-o pe fată şi păzeşte-ţi spatele. Loveşte cu forţă şi nu le da nici o şansă. Ţine minte, băiete, sau îi omori tu pe ei, sau ei pe tine.

– Cine ne urmăreşte? interveni Kate.

– Ar putea sa fie vameşii, Corpul de Dragoni sau ceva născocit de Demurral pentru noi. Oricine ar fi, ştiu să meargă fără sa faca prea mult zgomot. Ne urmăresc de când am plecat de la cercul de piatră.

Adolescenţii pricepură că sugestia lui Crane cum ca ar putea sa fie urmăriţi de poteră ori de un detaşament de muschetari călare era o încercare stângace de a-i încuraja. Dacă ar fi fost aşa, caii nu ar fi fost atât de speriaţi.

Padurea începea să se rareasca, făcând loc mlaştinii. Pe ici-colo se vedeau pietre acoperite cu muşchi. Copaci contorsionaţi din pricina vânturilor îşi întindeau crengile noduroase şi lipsite de viaţă peste iarba ce acoperea pământul umed. Cărarea cobora într-o vâlcea, marginită de un pâlc de copaci. În spatele unor pietre aflate de partea cealaltă a văii, o siluetă înaltă şi singuratica stătea nemişcată în lumina lunii.

Thomas o zări primul şi trase instinctiv de frâie. Iapa se împotrivi, dar Crane o ţinu de dârlogi cu o mână de fier.

– Stai liniştit, l-am văzut, şopti barbatul.

– Cine e?

– Cu siguranţă nu e nici potera, nu sunt nici dragonii. Ei nu ar sta niciodată într-un asemenea loc. Creatura aceea are cel puţin trei metri înălţime.

– Ce ne facem? întrebă Kate, vădit îngrijorată.

– Aşteptaţi până va zic eu, apoi fugiţi ca vântul. Sa nu vă opriţi. Dacă va aruncă iapa din spate, fugiţi pe jos. Martin o să vă aştepte la turn. Staţi cu el. Puteţi sa va încredeţi în el, e un om bun.

Vocea bărbatului avea un ton liniştitor din care răzbătea preocuparea pentru soarta celor doi tineri.

Nici Thomas, nici Kate nu răspunseră. Fata se lipi de băiat cât de tare putu, dorindu-şi din suflet ca totul să se termine. Atunci, silueta înalta de pe deal deveni incandescenta. Limbi de foc portocalii se înălţau din trupul său. Bucăţi de paie şi crenguţe răsucite de salcie fură aruncate în toate direcţiile de aerul încins care se degajă în jurul creaturii, apoi căzură înapoi pe pământ ca nişte fulgi de zăpada negri precum smoala.

– E un Wiccaman. Cineva are de gând sa ne sperie, spuse Crane, după ce lasase să îi scape un geamăt de surpriză. Repede, fugiţi, strigă el când primul jet de flăcări sfâşie întunericul, trecând peste capetele lor şi lovindu-se de o piatră la câţiva metri de ei.

Săgeata de foc se sparse în mii de cioburi incandescente. O alta taie aerul, venind din spatele lor şi se opri într-un copac. Urmară apoi altele şi altele. Vazduhul se umplu de aşchii arzânde, care zburau în toate direcţiile.

– Vor să ne oblige să intrăm în vâlcea – e foc de acoperire, nu încearcă să vă lovească, spuse Crane, lăsând din mână dârlogii iepei. Haide, fugi, drace! urlă el catre cal.

Iapa îşi ridica agitata capul şi fornai, cu urechile date pe spate, rotindu-şi sălbatic ochii. Copitele se înfipsera adânc în pământul moale când se lansa, luându-şi parca zborul, dezechilibrându-i pe Thomas şi Kate din pricina avântului, şi începu sa alerge înspre vâlcea, abia atingând pamântul.

În timp ce calul galopa, Wiccamanul ardea pe deal, trimiţând pe deasupra lor panglici incandescente ce luminau poteca. Mlaştina înaltă părea desprinsa dintr-o altă lume. Stralucirea argintie a lunii, lumina portocalie a siluetei, umbrele prelungi lasate de copaci şi pietre, aerul şi pamântul, focul şi apa se combinau halucinant, creând o atmosfera ireala.

Kate se ţinu de Thomas cât putu de bine, cu pelerina fluturându-i nebuneşte în spate. Calul galopă de-a lungul potecii care se afunda într-un hăţiş atât de des, încât razele lunii nu putea să îl lumineze. După ce iapa abandona cararea, Thomas abia puteau să se ţină pe ea, caci sărea ca turbată peste crengi cazute şi manunchiuri de ferigi, galopând sălbatic prin ierburile înalte. La un moment dat, picioarele i se încâlcira în ferigi şi rugi. Sarind înnebunită în toate direcţiile pentru a se elibera, îi arunca din spate pe Thomas şi Kate.

Baiatul se ridica iute în picioare şi începu să taie cu sabia ierburile care se înlanţuisera de picioarele iepei. Eliberata, aceasta se scutură şi o lua la goana, abandonându-i pe cei doi adolescenţi în vâlcea.

Thomas se arunca la pământ, lângă fata care se ascunsese sub pelerina neagra. Linişstea ce urma paru să dainuiasca o veşnicie. Erau cufundaţi într-o beznă aproape absolută. Nici unul dintre ei nu se mişcă, nici unul nu vorbi. Lui Thomas i se taiase respiraţia şi era înnebunit de spaimă. Se oferise sa îl ajute pe Raphah de dragul răzbunării. Nu din bunatate, nu din dorinţa de a-şi ajuta semenul aflat la ananghie. Înţelegea acum ca nu dorise decât sa i-o plătească lui

Demurral. Şi totuşi, simţea că în sufletul său se schimbase ceva şi continua să se schimbe. Transformarea era de neoprit, precum încolţirea şi creşterea unei plante.

Înfipse vârful sabiei în pământ şi spuse:

– Trebuie să mergem. Dacă rămânem aici, o să fim prinşi de cine ne urmărea. M-am cam săturat să fiu prins în ambuscade pe întuneric.

Începu să râdă, fără să ştie de ce. Simţea pur şi simplu că hohotul devenea din ce în ce mai puternic, strângându-i buzele şi scuturându-i pântecele. Începu să râdă de felul cum râdea. Se simţea atât de bine făcând acest lucru. Simţea cum îl cuprinde o stare de beatitudine, izvorâtă din interiorul fiinţei sale. Încercă să o reţină, să o stăpânească, dar forţa bucuriei se dovedi mai puternică decât el. Thomas se lăsă pe spate între ferigi. În mintea sa nu putea vedea altceva decât figura Regelui care îi zâmbea. Înţelese atunci că orice s-ar fi întâmplat, ei nu aveau a se teme de nimic.

Printre hohotele de râs, încercă să vorbească:

– Trebuie să plecăm, Kate!

– Mă bucur că ţi se pare hazliu – alergăm până ne dăm sufletul, suntem aruncaţi de pe cal în beznă, calul fuge şi ne lasă aici. Foarte hazliu. De ce altceva o să începi să râzi?

Kate era furioasă. Aceasta era emoţia sa preferată.

– Nu ştiu de ce râd. Nu mă pot opri. Ştiu că totul are să fie bine. Atât am în minte. Totul va fi bine pentru cei care îl cunosc pe Rege. Am văzut asta în vis...

– Şi visul ăsta o să ne salveze vieţile?

– Cred că da, Kate, cred că da, răspunse Thomas şi continuă după o scurtă pauză: Am înţeles, după ce l-am întâlnit pe Raphah şi am avut acel vis, că lumea în care trăim e cu totul altfel decât îmi imaginasem. E ca şi cum aş fi fost orb şi acum, dintr-odată, mi s-a luat vălul de pe ochi. Am trăit gândindu-mă numai la mine – ce aveam eu, ce trebuia să fac eu.

Vântul şuiera printre ierburile înalte, însoţindu-i cuvintele.

– Acum am înţeles că în viaţă nu contez doar eu. I-am promis lui Raphah că îl ajut să îşi ia ceva înapoi de la Demurral. Nu ştiu de ce e important, dar ştiu că este. E ceva pentru care merită să trăieşti. Pentru prima oară în viaţă, am găsit ceva în care să cred, ceva care îmi dă speranţă, ceva care e adevărat.

– Dar ce are să se întâmple, Thomas? Când am venit cu tine, nu mă aşteptam la toate astea. Credeam că o să dăm buzna în casa parohială şi gata. Kate se ridică şi îşi dădu pelerina jos. Nu am venit pentru Raphah şi pentru ce vrea el să recupereze, am venit pentru că...

Fata se opri şi îşi plecă fruntea.

– De ce, Kate?

– Nu mai contează acum. Cred că am uitat motivul atunci când am apăsat pe trăgaci şi am tras în creatura aia.

Thomas se uită la Kate. Abia dacă reuşea să îi distingă trasăturile pe întuneric. Întinse mâna şi o mângâie pe obraz. Nu putea să îi vadă zâmbetul.

– Trebuie să plecăm, Kate. Nu ştiu daca sunt în spatele nostru, nici unde e Crane. Din câte îl cunosc, probabil ca s-a luat la lupta cu toţi de unul singur. O să trecem prin vâlcea, o sa mergem la casa parohiala şi o să vedem daca Martin e cu adevarat un om de încredere.

Kate îl luă de mână.

– Ia-o înainte. Am ceva de făcut. O să vin după tine.

– Nu te las pe întuneric. Te aştept ceva mai jos, pe potecă.

Spunând acestea, Thomas se întoarse şi se îndepărtă, trecând prin iarba înaltă. Kate ridică pelerina, o curăţă şi aşteptă liniştită.

Câteva minute mai târziu, un varrigal singuratic aparu din padurea de la buza dealului. Cercetă întunericul cu ochii sai stralucitori, pentru care noaptea era luminoasă precum ziua şi pentru care întunericul era la fel de strălucitor precum soarele. Departe în vale, între doi copaci, văzu o siluetă îmbrăcată cu o pelerină, aplecată ca în rugaciune. Varrigalul înstruna o săgeată şi întinse coarda. Cu o precizie diabolică, ridică arbaleta metalică neagră şi ochi. Cu o mişcare iute, apăsă pârghia care elibera săgeata, iar aceasta ţâşni, tăind aerul.

Se auzi un zgomot înfundat. Sageata se implântase în ţintă. Varrigalul rânji satisfacut şi îşi facu loc prin iarba înalta, îndreptându-se către victima sa. În noroi, între doi arbuşti, pelerina cutată acoperea o formă lipsită de viaţă. Varrigalul îşi ridică sabia şi izbi cu putere. Lama sfâşie ţesătura pelerinei şi muşcă lacomă din trunchi. Din pelerina tăiată se revărsară ierburi uscate şi ferigi ude. Kate se făcuse nevazută, lăsându-şi pelerina deasupra unui trunchi de salcie, pe care îl îmbrăcase cu iarbă şi ferigi.

Miracolul

Mai erau două ceasuri până în zori şi deja veştile despre întâmplările acelei nopţi ajunsesera la muncitorii din mină, ca un foc ce nu mai putea fi stăpânit.

Povestea miracolului era repetată de bărbaţi şi de femei, purtată din casă în casă, de la berarie până la gropile de fermentare. Oamenii se opreau şi îşi povesteau cum băiatul surdo-mut putea acum sa audă şi să vorbească. Doamna Landas nu se putea abţine să nu le povestească tuturor celor pe care îi întâlnea despre minunea ce avusese loc, purtându-l pe copil încoace şi încolo, ca pe un trofeu, spunându-le tuturor că băietanul acela frumos era fiul ei. Îşi spălase de pe faţa pulberea albă de plumb şi aluniţa pictată, îşi pieptănase părul, astfel încât în lumina timidă a dimineţii, părea o cu totul altă femeie. Nu mai băuse gin la micul dejun şi aruncase pipa. Încercase chiar să îşi cureţe petele brune de pe dinţi. Pentru doamna Landas, această zi era cu adevărat începutul unei noi vieţi, o viaţă pe care voia să o împartă cu fiul ei.

– Poţi să zici că îs proastă, îi spuse ea pe un ton grav fetei din pragul căsuţei de lângă baracă, da' mă simt mai tânară cu zece ani. Vocea îi tremura, precum o muzicuţă veche şi stricata. De când flăcăul negru l-a făcut bine pe John al meu, zâmbesc întruna. Ar trebui să îl vezi, e un domn, un îngeraş. Când vorbeşte, îţi curăţa sufletul.

De unde era, îşi ridică ochii înspre casa parohială. Nori purpurii de furtună, cât munţii, se adunau pe cerul pe care de-acum apunea luna.

Incandescenţa de la orizont lumina intrarea în casa parohială. Fiecare fereastră a acesteia reflecta strălucirea roşu-portocalie. Părea să înfrunte sfidătoare furtuna care se apropia, cu turnul ei ce se înălţa spre cer, amintind de Turnul Babel.

Doamna Landas îşi şterse mâinile pe şorţ şi îi spuse fetei:

– Nu ştiu ce vrea Demurral de la flacău, da' sper să nu îi facă rău. Prea mulţi s-a dus la el şi nu s-a mai întors niciodată. Privind cerul şi norii ce se strângeau ameninţători, femeia continuă: Nu cred io că a plecat pe mare sau s-a dus la Londra să muncească. Le-a făcut Demurral ceva. Mă rog la Dumnezeu sa-l mai văd o dată pe flăcău.

Intră în casă şi închise uşa bine, ferindu-se de ploaia ce începuse să cadă din cerul ca pacura.

Raphah şi cei trei bărbaţi se adăpostiră de ploaie sub ramurile unei tise aflate în faţa uşii turnului. Consitt se rezemă de trunchiul copacului.

– Nu trebuie... Ştii, nu trebuie să intri, băiete, zise el. Poţi să fugi şi să îţi găseşti prietenii, dacă vrei.

Uitându-se la ceilalţi doi, Consitt continuă:

– Am stat de vorba... După ce s-a întâmplat azi-noapte, nu mai suntem aşa siguri că facem bine. Nu vrem să te ducem la preot. Vrem să pleci, chiar acum. Poţi să iei o corabie de la Whitby, te duce unde vrei. Poţi să pleci de aici.

Ceilalţi doi aprobară tăcut, dând din cap.

– Nu vreau să fug şi, oricum, nu plec fără să iau cu mine lucrul pentru care am venit. E mult mai preţios decât aurul, răspunse Raphah, după care arătă cu degetul înspre uşa turnului. Orice s-ar întâmpla acolo, ştiu că Riathamus e cu mine. Oricum, trebuie să mă duc. Nu mă pot împotrivi.

Zicând acestea, Raphah părăsi adăpostul oferit de tisă. Picăturile de ploaie se prăvăleau ca nişte bulgări de gheaţă din cerul purpuriu. Alergă singur spre uşă, puse mâna pe clanţa masivă din alamă şi o apăsă. Simţi cum mecanismul se învârte, deschizând uşa impunătoare din stejar.

Încet, urcă una câte una treptele de piatră luminate cu lumânări, gândindu-se la fiecare pas pe care-l făcea. La capătul urcuşului, se găsi în faţa unei alte uşi de stejar, din spatele căreia auzi vocile înfundate

ale lui Beadle şi Demurral. Se opri o clipă şi ridică mâna pentru a ciocăni. Voia să le arate că nu se teme, că orice ar fi facut ei, tot nu îl puteau face să cada pradă furiei şi amărăciunii. Raphah era conştient de primejdia care-l aştepta. Dar era o încercare pe care trebuia sa o ducă la bun sfârşit. În spatele uşii se afla răspunsul la toate întrebarile pe care şi le pusese. Străbătuse cale lungă pe mare şi pe uscat pentru a ajunge în această ţară şi la aceşti oameni. Acesta era jurământul pe care îl facuse în faţa tatalui sau, Abraham, pe treptele Templului. Nu avea să se întoarca cu mâna goala.

Raphah simţi cum inima îi bate mai tare. Se simţea agitat şi un pic speriat. Broboane de sudoare îi apărură pe frunte şi se amestecară cu picăturile de ploaie care îşi croiseră drum printre firele lui de par cârlionţate şi unse cu ulei. Se întreba daca trebuia cu adevarat să intre în cameră. Ce avea sa vada? Ce avea sa se întâmple?

Ezitând, puse mâna pe clanţa şi deschise uşa. Fu izbit în faţă de fumul plantelor aromatizante calcinate. Privi în camera întunecoasă, simţind în nări mirosul acru de mirt, ce purta cu sine aroma morţii. Ochii îl înţepau, făcându-l să se dea un pas în spate. Prin semiîntunericul în care era învaluita încăperea, deslusi silueta lui Demurral în faţa mesei ce servea drept altar. Era îmbracat într-o robă lungă şi albă, încinsă cu o sfoară groasă, neagră, plină de noduri. Parul îi era legat la spate în coada, ceea ce îi facea chipul şi mai ascuţit decât de obicei. Lângă altar se vedea bastonul din lemn de acacia, în vârful căruia se afla mâna de piatra neagra. În mijlocul altarului era aşezat Keruvimul, cu ochii de perlă strălucind în lumina lumânarilor. Lânga perete se vedeau trei scaune de lemn cu spătare înalte şi cu nişte corzi subţiri de aur aşezate peste mânere.

Beadle se învârtea prin camera, ţinând în mâini un bol de aur plin cu ierburi proaspat culese şi un cosor, tot de aur. Amândoi se opriră şi se uitară surprinşi la Raphah, care stătea nemişcat în lumina lumânarilor, învăluit în fum.

– Am înţeles că voiai sa mă vezi, spuse tânărul, încercând sa nu-şi lase vocea sa tremure.

Când îl văzu, Demurral paru nedumerit. Cercetă întunericul din spatele tânărului, încercând sa îşi zărească oamenii. Îl fulgera cu privirea pe Beadle, care scapă cosorul din mână.

– Unde sunt... îşi începu Demurral întrebarea.

– Oamenii tăi sunt afară, se adăpostesc sub tisă şi se gândesc ce să facă cu viaţa lor. Pleacă azi. I-am eliberat eu. Datoria pe care o aveau faţă de tine a fost plătită cu vârf şi îndesat.

Raphah simţea puterea care creşte în el cu fiecare clipă, risipindu-i orice fărâmă de spaimă.

– Ce drept ai tu să eliberezi oameni? Ţie nu îţi datorau nimic, mie – totul. Vocea preotului era plină de mânie. Laşi, până la ultimul om! Când termin cu tine, o să îi aduc înapoi, târându-i de părul de pe capetele lor idioate. Pune mâna pe el, Beadle! Adu-l aici.

Beadle ezită, nesigur, uitându-se când la Raphah, când la Demurral.

– Nu sta aşa, cretinule! Pune mâna pe el!

– Stai acolo, Beadle. Nu trebuie să mai dai ascultare poruncilor lui. Poţi fi un om liber. Ce putere crezi că are asupra ta?

Raphah se apropie de altar.

– Nu-l asculta, Beadle, încearcă să te păcălească.

– Ce ştii tu, Demurral? Auzi, dar nu înţelegi. Vezi, dar eşti orb. Eşti atât de preocupat de propria persoană, că nu mai eşti atent la nevoile oamenilor pe care îi asupreşti. Vin aici ca un om liber, nu ca un sclav şi voi pleca cu Keruvimul. Dă-mi-l acum!

Demurral şi Beadle se uitară unul la celălalt şi începură să râdă. Uşa de stejar se închise zgomotos, iar Raphah fu înecat de fumul gros.

– Eşti viteaz, dar idiot. Credeai că nu ştiu cine eşti? Gebra Nebura mi-a spus că cei doi Keruvimi nu pot fi separaţi. Mi-a luat ceva timp să înţeleg că unul era făcut din aur, iar celălalt din carne şi oase. Nu ţi se pare că Dumnezeu are un simţ al umorului destul de ciudat? Preotul ridică de pe altar Keruvimul de aur. Când te gândeşti că asta e munca mea de o viaţă!... Am acum tot ce mi-am dorit vreodată. După o scurtă pauză, îi spuse lui Raphah: Tu eşti Keruvimul pe care îl aşteptam. Împreună, îmi veţi da puterea de a controla cele patru elemente. Marea şi cerul îmi vor da ascultare. Pot să aduc seceta într-o ţară şi inundaţiile într-o alta. Pot să scufund flote întregi. Gândeşte-te doar cât valorează o asemenea putere. Voi fi cel mai bogat om din lume. Regii şi prinţii se vor pleca în faţa mea. Puterea Keruvimilor va fi vândută celui care oferă cel mai bun preţ. Demurral aproape chiţăia de emoţie. Ştii ce mă bucură cel mai mult? Dumnezeul tău nu va putea

face altceva decât să stea pe tron, să privească şi să plângă. Strânse Keruvimul la piept şi mai puternic. Cum de nu înţelege Dumnezeu că i-a venit sfârşitul? Oamenii s-au săturat de el, l-au uitat. Bani... putere... ocultism. Astea sunt noile divinităţi, iar eu am cheile Regatului.

Raphah aştepta ca Demurral să termine de vorbit. Îl supraveghea cu coada ochiului pe Beadle, care luase din nou cosorul în mână.

– Crezi că doar asta vor oamenii de la viaţa? Nu vei fi nemuritor. Nu poţi sa iei toate astea cu tine când mori.

– Moartea... Prietenul celui batrân, spuse Demurral, arogant. Eşti mai prost decât credeam. În noaptea aceasta voi pune capat morţii. Cu puterea invocată cu ajutorul Keruvimilor, nu va trebui să stau vreodată în faţa lui Dumnezeu. Dumnezeul dinauntru e mult mai puternic decât cel de din afara. Acesta este adevarul epocii noastre. Voi avea puteri despre care nu ştii nimic şi voi fi de neoprit.

Zicând acestea, Demurral se apleca şi scoase de sub altar un pistol cu ţeava lungă. Îl arma şi clinchetul cocoşului avertiza ca arma era pregătită să scuipe moarte.

– Cred că asta te va face sa îmi dai ascultare, spuse Demurral, hohotind şi făcându-i semn lui Beadle, care devenise din nou obedient.

Slujitorul şchiopata de-a lungul încaperii. Îl apuca prudent pe Raphah de mână şi îl duse spre scaunele de lemn cu spatar înalt. Îl împinse pe scaunul din mijloc şi îi lega iute braţele şi picioarele cu corzile de aur, care îi intrara în carne tânarului, ţintuindu-l acolo.

Uşa de la baza turnului fu trântită cu forţa şi pe trepte se auziră paşi hotărâţi. Demurral se întoarse spre Beadle:

– Vezi cine e. Nu vreau să fim deranjaţi.

Beadle se duse la intrare, dar, tocmai când îşi întindea mâna spre clanţa, uşa fu trântită de perete, azvârlindu-l pe Beadle cât acolo. Jacob Crane păşi în camera, privindu-l lipsit de interes pe slujitorul făcut grămadă pe podea. Demurral parea surprins sa îl vadă. Ochii îi cazura pe pata de sânge care se întindea pe antebraţul şi umarul contrabandistului, dar nu spuse nimic.

Crane se uită la Raphah.

– Deci de la el s-a stârnit toata tevatura. Pare egiptean. În locul tău, nu i-aş face nimic, Demurral. Aduce ghinion sa te încurci cu astfel de oameni.

Contrabandistul se apropie de preot.

– Norocul e adus de Lucifer. Asta nu e o stea strălucitoare a dimineţii. Unde sunt ceilalţi? întrebă Demurral.

– Am venit pentru bani. Copiii sunt jos.

Crane vorbea pe tonul unuia cu care nu e bine să te joci.

– Avem o mică problemă, domnule Crane. Va trebui sa aştepţi, spuse Demurral, arătând cu degetul spre Raphah. El ne-a ocupat tot timpul. Beadle te va conduce în casă şi îţi va da banii. Adu copiii. Prietenul lor aşteaptă şi eu la fel.

– Să nu cumva să îţi treacă prin minte să mă tragi pe sfoara, popa! Dacă am cea mai mică bănuială că vrei să mă înşeli, sluga ta are sa zâmbească foarte larg, cu gura până la urechi.

Crane îşi explică ameninţarea făcând un gest ce sugera ca avea să îi taie gâtul lui Beadle. Demurral răspunse îndreptând pistolul spre el.

– Şi ce o să mă oprească să te ucid acum şi să pastrez banii?

– Hai, apasă pe trăgaci. În cazul ăsta, oamenii mei o să aprinda fitilul de la butoiul cu pulbere de la uşă, aruncând în aer turnul, şi pe tine odată cu el, răspunse contrabandistul, zâmbind. Atunci o să aflam cu toţii dacă Dumnezeu există cu adevărat. Se strâmba, ducând mâna la umăr, apoi se întoarse către Beadle. Hai, târâtură, ridica-te şi lasa-ţi urmele scârboase pe scări în jos. Mirosul de aici îmi întoarce stomacul pe dos. Când îmi primesc banii, îi trimit pe copii înauntru. Ce faci cu ei, te priveşte.

Beadle se ridică cu greu, ajutându-se de clanţă, şi îl urmă pe Crane pe scări şi apoi în casă.

Raphah privi prin camera plină de fum. Demurral statea în faţa altarului şi ridică partea de sus a pietrei care controla Azimutul, apoi aşeză cele două jumătăţi una lângă cealaltă.

– Foarte curând, negriciosul meu prieten, voi avea tot ce mi-am dorit vreodată. Când sosesc şi prietenii tăi, totul va fi perfect, spuse preotul, zâmbind subţire.

– Nu ţi-au făcut nici un rău. De ce îi implici şi pe ei? Nu sunt eu de ajuns? întrebă Raphah.

– De ajuns? Nimeni nu crede că are de ajuns. La urma urmei, trei inimi sunt mai bune decât una singura. Nu ai înţeles pâna acum că toate astea au legătura cu sacrificiul? Pâna şi Dumnezeul tau ştie

asta. Un sacrificiu deplin, perfect şi suficient pentru iertarea păcatelor, nu-i aşa?

În timp ce vorbea, acoperişul fu lovit de furtună.

Raphah raspunse iute:

– E mai mult decât ai fi tu pregătit să faci.

– Oho, ştiu destule despre sacrificiu. Toată viaţa am renunţat la una sau m-am înfrânat de la alta. Acum mi-a venit şi mie vremea.

Atunci se deschise uşa. Crane îl împinse pe Beadle înăuntru, urmat de Thomas şi Kate. Doi din oamenii sai blocau ieşirea.

– Uite-i pe cei doi, popa. Ţi i-am adus în bune condiţii. Fă ce vrei cu ei, spuse contrabandistul, împingându-i pe adolescenţi spre preot.

– Îmi plac oamenii de cuvânt, raspunse Demurral.

– Om de cuvânt? E un mincinos şi un ticalos. E un porc, ţipă Kate.

– Leaga-i de scaune şi scoate-l pe porc şi pe oamenii lui de aici. Avem treaba, spuse rece Demurral, ţinând pistolul îndreptat spre Crane. Fără trucuri, domnule Crane. Sunt în stare să folosesc arma asta la fel de bine ca şi tine.

– Sunt ai tăi, popa. Fă-le ce vrei. Eu mi-am luat banii, iar corabia ma aşteaptă cu pânzele ridicate.

Crane se întoarse şi le făcu semn oamenilor săi sa iasă din cameră. El se retrase, ţinându-şi ochii aţintiţi asupra ţevii pistolului.

– Îmi pare rău, tinerii mei prieteni. Afacerile sunt afaceri, iar viaţa e doar un abur, şi unul foarte ieftin, daca tot veni vorba. Treizeci de arginţi de-ai Regelui, spuse contrabandistul şi zâmbi catre Kate. Furtuna zguduia cu ultimele-i puteri turnul falnic.

– Mi se pare cât se poate de nimerit. Îmi place furtuna. Îţi face inima sa tremure, zise Demurral, apoi se întoarse spre Beadle. Pregateşte-i pentru ritual.

În acea clipă, o rază de lumină pătrunse în camera prin geamurile înguste, formând prin fumul gros o prismă de lumina.

Beadle strigă:

– E prea târziu, stăpâne, s-a crapat de ziuă, am pierdut momentul. E dimineaţa.

– Încă o noapte şi vom fi pierdut şi luna, se răsti preotul la slujitorul său. Leagă-i bine. Pregăteşte camera şi ne întoarcem la noapte. Bănuiesc ca merită să suportăm înca o zi plicticoasă pentru ce are să se întâmple.

Îşi scoase roba albă şi o aşează pe altar.

– Să te asiguri că ai încuiat uşa când ieşi. O să reziste o zi fără mâncare – la urma urmei, contează prea puţin dacă sunt graşi ori slabi acolo unde se duc.

Zicând acestea, ieşi din cameră, lăsându-l pe Beadle să şchiopăteze în jurul altarului, aşezând Keruvimul în centru şi stingând lumânările.

Beadle se opri şi o privi pe Kate. Ochii i se plimbară de-a lungul contururilor feţei ei. Se apropie, târându-şi piciorul beteag. Aplecându-se spre ea, o privi în ochi şi o mângâie uşor pe obraz.

– Eşti drăguţă, o să fie păcat de tine. Tot ce ai fi putut să fii, tot ce ai fi putut să faci, totul o să dispară până să răsară soarele mâine.

– Las-o în pace, pocitanie! urlă Thomas. Mai atinge-o o dată şi îţi smulg toţi negii de pe faţă!

Încercă să îşi elibereze mâinile din corzi, dar acestea păreau să se strângă din ce în ce mai tare.

– Fac cu ea ce vreau, se repezi Beadle la Thomas, şi o să fac şi cu tine ce vreau în noaptea asta. Aşteaptă doar până răsare luna şi o să vedeţi ce vă pregăteşte.

– Kate, nu-l asculta. N-o să îndrăznească să se atingă de noi, strigă Thomas, încercând să îşi adune tot curajul. Când are să afle tatal ei, o să ne scoată de aici.

– Tatăl ei i-a mâncat lui Demurral din palmă vreme de mulţi ani. Cine credeţi că e în spatele a tot ce s-a întâmplat? Într-o zi e magistrat, în alta, preot şi noaptea e în spatele contrabandei care s-a făcut de atâta timp. El e puterea aici, nu tatăl tău. Dacă nu era Demurral, şi tu ai fi în baraca săracilor, scormonind prin noroi la mina de alaun, dragă Kate.

Continuă, după ce îl plesni pe Thomas peste faţă.

– Cât despre tine – cel mai bun lucru pe care poţi să îl faci cu un Barrick e să îl îneci la naştere. Dar, la urma urmei, reuşesc să o facă şi singuri înainte să ajungă la patruzeci de ani.

Sluga începu să râdă, amuzat de propria glumă, în timp ce Thomas încerca să îşi stăpânească furia.

Raphah spuse încet:

– Lasă-l în pace, Thomas. Limba lui are să îl distrugă. O vorbă bună poate să potolească mânia şi e ca şi cum i-ai răsturna în cap cărbuni aprinşi. Sunt lucruri mai importante decât mânia.

– Aşa e, Thomas. Ascultă-l pe prietenul tău negricios. S-ar putea să fie ultima voce pe care o auzi pe lumea asta.

Beadle apucă o lumânare de pe altar şi se duse spre uşă. Alături de aceasta se afla o cutie micuţă, cu o încuietoare din alamă. În capac fuseseră făcute câteva găuri. Beadle ieşi pe uşă şi deschise capacul cu piciorul. Orice s-ar fi aflat înăuntru, începu să sâsâie alarmant.

– Poate că asta o să vă ţină bine dispuşi câtă vreme sunt plecat. Detestă compania, şi în special copiii.

Beadle mai lovi o dată cutia cu piciorul, trezind cele trei vipere dinăuntru, care-şi scoaseră capetele. Limbile lor iscodeau aerul, iar ochii li se roteau prin cameră. Îşi întoarseră capetele plate în toate direcţiile, încercând să găsească o sursă de lumină. Beadle închise iute uşa. După ce ajunse pe scări, strigă:

– La revedere, prieteni. Aduc înapoi lumina când se lasă întunericul.

Camera era rece. Amestecul de fum aromatic şi seu făcea aerul greu de respirat. Soarele nu dădea încă prea multă lumină şi, în lipsa lumânării, camera era cufundată în beznă. Umbrele se contopeau, dând încăperii înfăţişarea unui mormânt regal din vechime. Şerpii şuierau rece în cutia lor, încolăcindu-se unul pe altul. Din când în când, îşi ridicau capetele din cutie, dar nu se aventurau mai departe de atât.

Thomas se uită la lumânările de pe altar şi urmări felul cum se ridica fumul din fitilele stinse, semănând cu mirajele ce dansau pe lac în miezul verii. Se întoarse cu gândul la o altă perioadă, când simţea căldura pe faţă, când vântul rece nu îl biciuia pe spate şi nu îi muşca degetele. Îşi amintea cum înota cu Kate până târziu, urmărind libelulele care săreau din loc în loc pe suprafaţa apei, cum aterizau pe flori şi cum stăteau agăţate ca nişte creaturi dintr-o altă lume. Rămâneau pe mal ore în şir, privind cum înhaţă peştii firimiturile de pâine pe care le arunca fata.

Vorbeau despre căpitanul Farrell, căpitanul Corpului de Dragoni, şi despre felul cum prinsese doisprezece contrabandişti într-o singură noapte. Îşi împărtăşeau secretele şi totul părea să dureze o eternitate. Thomas fusese convins că avea să trăiască o veşnicie, dar acum, în turn, legat de scaun şi aşteptând ca Demurral să se întoarcă, gândul la propria moarte începu să îl obsedeze.

Cunoştea moartea destul de bine. Văzuse cadavrele multor marinari scuipate de valuri pe ţărmul golfului. Moartea vizita Baytown-ul

în fiecare zi, sub forma bolilor şi a molimelor, a furtunilor şi a altor calamităţi.

Înţelegea acum cât de preţioasă e fiecare respiraţie. Devenea din ce în ce mai conştient de fiecare gură de aer, de fiecare bătaie a inimii sale tremurătoare. Se uită la Kate. Îşi închisese ochii şi stătea cu fruntea aplecată. O lacrimă i se prelingea pe obraz. Se întoarse către Raphah, care sorbea din priviri lumina ce începea să pătrundă în cameră prin sticla colorată din ferestre. Tânărul murmura cuvinte pe care Thomas nu putea să le audă; nu putea decât să vadă mişcarea ritmică a buzelor lui, intonând tăcut aceleaşi cuvinte, fără oprire. Thomas nu ştia ce să spună, dar simţea că trebuie să rupă tăcerea, să scoată un sunet. Inima îi era înecată de un sentiment de neajutorare şi de deznădejde. Simţea că toate puterile din lume se întorseseră împotriva lui, copleşindu-l. Duşmanii dispăruseră, înlocuiţi de spaima cumplită produsă de liniştea absolută şi de nesiguranţă.

– Ce o să ne facă? întrebă el.

– O să ne omoare, răspunse calm Raphah.

– De ce? întrebă încet Thomas, simţind că i se usucă gâtul.

– De ce şi-au ucis oamenii semenii încă de la alungarea din Eden? De ce l-a omorât Cain pe Abel? Unii oameni au asta în inimă încă de la naştere. Alţii învaţă din pricina amărăciunii şi a mâniei.

– De ce noi? întrebă Thomas, agitat.

– Nu atât noi, cât eu. Pe mine mă vrea, nu pe voi. Nu ar trebui sa fiţi aici şi nu ar fi trebuit să vă cer ajutorul. Ar fi trebuit să vin singur. Mâinile mele vor fi mânjite de sângele vostru.

Raphah se întoarse spre Thomas şi încercă să zâmbească liniştitor.

– Dar nu poate să ne omoare – lumea o să afle, strigă Kate printre lacrimi.

Uitându-se la ea, Raphah răspunse:

– Nu suntem primii şi nu vom fi nici ultimii. Omul acesta nu se va opri niciodată. Îşi doreşte să stăpânească lumea cu ajutorul unor formule magice de mult timp uitate. În cele din urmă, asta se va întoarce împotriva sa şi îl va distruge. Abia atunci va vedea cine stă cu adevărat în spatele acestor lucruri. Dar mă tem că va fi prea târziu, adăugă el, cu amărăciune.

– Dar nu vreau să mor, moartea e pentru moşi şi babe... pentru proşti, spuse ea tăios. Lasă-l pe Demurral să aibă ce vrea... şi o să ne dea drumul.

– Demurral mă vrea pe mine. Mort. Dacă mor, el va deveni mai puternic. Aşa cum suntem legaţi de scaunele acestea în timpul vieţii, vom fi prizonierii lui şi în moarte. Sufletele noastre nu îşi vor afla pacea. Ne va chema, iar noi va trebui să răspundem, întemniţaţi la graniţa dintre viaţă şi moarte, între libertate şi captivitate.

– Nu cred în toate astea. Viaţa nu e decât ce poţi să vezi. Cum poate să captureze ce nu există? spuse ea, mânioasă.

– Crezi sau nu, nu poţi să schimbi adevărul că fiecare din noi e alcătuit din trup, spirit şi suflet. Protestează cât vrei, Kate, dar în tine se află un suflet, care e nemuritor. Ai fost creată de Riathamus pentru a trăi în această lume, pentru a fi mai apoi transformată la trecerea în cealaltă. Acesta e adevărul şi adevărul te va elibera. Aproape că striga, iar cuvintele sale răsunau în încăpere. Nu vă temeţi de ceea ce distruge trupul, ci temeţi-vă de cel care vă poate distruge sufletul. În timp ce-şi răsucea mâinile în legături, ochii îi căzură pe viperele din cutie. Un şarpe i-a târât pe oameni în iad. Poate că trei îl vor ajuta să evadeze în Paradis.

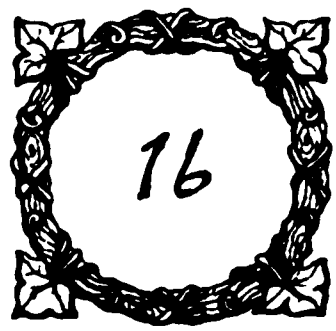

Vrăjitoarea din Mlaștina Albă

Crane stătea pe cal şi îl urmări cu privirea pe Beadle, care mergea şchiopătând până la ieşirea din curtea casei parohiale. Din ascunzătoarea sa din pădure vedea cu uşurinţă drumul către Whitby, corabia sa din golf şi mina de alaun, aflată mai jos cu o suta de metri.

Ultimele picături de ploaie se loveau de frunzele îngălbenite ale copacilor care se ţineau de crengi ca nişte mâini cadaverice. Crane îşi ridică gulerul, scoase o pălărie impermeabila din desaga agăţată de şa, pe care şi-o trase pe ochi atât de jos încât abia mai putea sa vada pe sub borurile ei. În desagă mai avea un ochean şi cele trei sute de lire puse într-un săculeţ de catifea verde pe care le luase de la Beadle. Monedele mari, din aur, întindeau catifeaua. Le ridică în mână, simţindu-le greutatea, făcându-le să zornăie. „Bani obţinuţi pentru nimic", se gândea.

Ochii i se întorceau mereu către camera din vârful turnului. În lumina dimineţii, văzu că un zid îngust lega turnul de casa parohiala, având şi rolul unui contrafort. Acoperişul circular al turnului era făcut din plăci de aramă care se înverziseră de-a lungul anilor din pricina vântului şi a salinităţii apei marine pe care acesta o aducea pâna acolo. Nervurile bârnelor de susţinere fuseseră şi ele îmbrăcate în metal şi pareau sa fie acele unei roze a vânturilor. Anii lungi petrecuţi pe mare îl învăţaseră pe Crane că fuseseră astfel dispuse încât sa indice cele patru puncte cardinale: miazanoapte şi miazazi, rasarit şi apus. În vârful acoperişului era o tijă lunga din metal şi, pornind de la aceasta, ca o urma groasa de creion, cobora o bandă de fier ce se pierdea sub streaşina.

Deasupra valurilor, cerul devenea tot mai auriu pe măsură ce soarele se ridica deasupra orizontului şi ilumina norii întunecoşi, aducători de furtuna, care alergau peste valuri şi în curând aveau să ascundă astrul. Razele de lumina erau reflectate dintr-un nor într-altul şi vibrau pe suprafaţa liniştita a apei. Înspre nord, strălucirea ciudată crescuse în intensitate. Ai fi zis că cerul fusese sfâşiat în două. De la orizont, pâna deasupra capului său, Crane vedea culorile vii pictate parcă pe suprafaţa norilor: chihlimbariu, verde, roşu.

Contrabandistul îşi plimbă privirea de-a lungul orizontului, de la nord la sud. Căuta un motiv pentru care norii să arate astfel. Nu găsi altul decât ciudata stralucire. Crane văzuse multe lucruri bizare în viaţa, dar norul arzând era ceva ce depăşea orice altă experienţă. Era conştient ca acesta nu putea fi un fenomen în întregime natural, că o putere ce avea sa se dezvaluie în curând contribuise la formarea sa.

Privind dinspre pădure, Jacob Crane nu putea scăpa de amintirea nopţii care tocmai se încheiase. Imaginea Azimutului îl obseda. În lumina dimineţii, putea înca să îi vadă chipul, ochii rugători şi dorinţa ei fierbinte de a menţine legătura cu o lume pe care o pierduse. Scepticismul îi fusese zguduit de această manifestare a spiritului. Sădise în mintea sa o samânţa care, în câteva ore, crescuse ca o iederă sufocantă.

Crane ştia ca în ura sa pentru Demurral se regăsea şi o urmă de admiraţie şi curiozitate. Lăcomia preotului, misterul care îl înconjura şi setea lui halucinantă de putere strabăteau dincolo de scutul neobişnuit de puternic cu care contrabandistul îşi apăra emoţiile, făcându-l într-o oarecare masura invidios. Lui Crane nu îi plăcea acest sentiment. Însemna ca nu deţine controlul. Pentru el, nu exista decât o soluţie pentru toate problemele, şi anume anihilarea acestora.

Crane nu voia decât un singur lucru – bani. Încă din adolescenţă vazuse binecuvântările bogăţiei şi fusese invidios pe cei care se bucurau de ele. Privise cum oamenii se luptaseră pentru ele, se măcelarisera pentru ele şi îi trădasera până şi pe cei mai apropiaţi pentru ele. Toate, pentru zornăitul monedelor într-un săculeţ de catifea.

Cumva, Demurral reuşise să pună mâna pe bogăţii. Lui Crane i-ar fi placut la nebunie sa îi taie beregata şi să îi fure tot. Propunerea preotului încă îi rasuna în minte. Şi dacă era adevărată? Dacă acest om putea sa îi ofere tot ce vedea cu ochii? S-ar fi zis cu gustul sărat al apei

de mare lipite de piele, s-ar fi zis cu nopţile petrecute pe Oceanul German, cel mereu lovit de furtuni. Toate s-ar fi putut schimba, dar cu ce preţ? Crane cântărea în minte perspectiva de a lucra pentru Demurral sau, dimpotrivă, de a continua pe drumul pe care o apucase. Lăcomia lui se lupta cu simţul binelui şi al răului. Crane fusese dintotdeauna un om independent, căruia nu îi plăcuse să primească ordine, temperamental, care nu se temuse să folosească argumentul celor treizeci de centimetri de oţel pentru a pune capăt unui conflict. Dacă avea să fie partenerul lui Demurral, n-ar mai fi avut parte de toate acestea şi ar fi trebuit să facă ceva de care se ştia incapabil: sa aibă încredere.

Crane întoarse problema pe toate feţele, cântărind fiecare aspect al ei. Încerca să îşi limpezească gândurile, dar amintirile nopţii şi ochii Azimutului năvăliră în mintea sa precum o furtună iscată pe mare. I se păru că aude vocea ei rugătoare, chemându-l de dincolo de mormânt.

Din ascunzătoarea sa, putea să vadă terenul plat din faţa casei parohiale, straturile de flori şi gardurile vii. Printre acestea, undeva în spate, zări trei gropi proaspăt săpate. Se uită din nou înspre turn, apoi spre corabia sa. Dădu semnalul. Din desiş se auzi răspunsul, purtat de vânt. Câţiva dintre oamenii săi se iviră dintre copaci, în frunte cu Martin, care observă sângele ce se prelingea prin haina lui Crane.

– Ce s-a întâmplat, căpitane? Te-a nimerit una din creaturile alea?

– Aşa e, din păcate, Martin. M-a nimerit din spate şi a trecut prin mine ca prin brânză. M-a ars ca uleiul încins. Am pierdut pe cineva?

– Kirkby şi Randall nu s-au mai întors. Se pare că au ramas în urmă ca să încerce să oprească acea creatură care venea dupa tine. Nu i-am mai văzut de atunci, spuse Martin, arătând înspre mlaştină.

– De câţi oameni ar fi nevoie să golim casa aia de tot ce e de valoare şi să le încărcăm pe vas? întrebă el.

– Nu cred că băieţii au curaj să facă asta, căpitane. După ce au văzut azi-noapte, nu vorbesc decât de vrăjitorii şi zic că Baba Meg s-a preschimbat în iepure sălbatic şi s-a luat după tine.

Spunând acestea, Martin se uita la ceilalţi bărbaţi, care rămaseră tăcuţi, cu chipurile îngrijorate.

– De câte ori să vă spun că nu aveţi a vă teme de Baba Meg şi de poveştile care zic că ar fi în stare să se transforme?! Cine se teme de un iepure? întrebă Crane, dispreţuitor.

– A fost ceva azi-noapte, căpitane, am văzut cu toţii. A fost Wiccamanul arzând, au fost creaturile alea. Nu a fost nici imaginaţia noastră, nici superstiţiile noastre.

– Martin, dacă mai continui, o să mă convingi şi pe mine, zise Crane, încercând să îşi ascundă sentimentele. E dimineaţă. Fiinţele nopţii nu mai aveau ce căuta pe aici. Putem să facem bani şi avem o corabie cu care să ne ducem în Olanda. Ai grijă ca băieţii să mănânce câte ceva. Pe Kirkby şi pe Randall îi lăsăm în mlaştină. Ştiau la ce riscuri se expun când au venit cu noi. O să spargem o halbă în amintirea lor când ajungem în Olanda.

– Încă un lucru. Avem trei oameni care vor să vină cu noi. Sunt de la mina de alaun, aşa zic. I-am găsit adăpostindu-se de furtună. Ziceau că i-a eliberat străinul din serviciul lui Demurral. Sunt plini de poveşti despre ce a tot făcut. Aşa de plini, că aveau de gând să atace turnul şi să îl elibereze pe băiat. Ce vrei să facem cu ei? întrebă Martin, aproape râzând.

În spatele lui, Skerry, Consitt şi Blythe se dădură un pas înapoi.

Crane nu răspunse. Nu ascultase decât pe jumătate, pentru că zărise un grup de călăreţi înaintând la trap pe drumul îngust ce ducea la casa parohială. În lumina soarelui, nasturii lustruiţi şi apărătoarele de umeri le străluceau, iar haina roşie şi pantalonii albi sclipeau de curăţenie. Clinchetul săbiilor, al cataramelor şi al obrazarelor se auzea la unison cu tropăitul înfundat al celor douăzeci de superbi cai suri. La două lungimi de cal în faţa lor se afla o iapă neagră uriaşă. Călăreţul purta aceeaşi uniformă ca şi ceilalţi, dar avea şi o pelerină prinsă pe umeri şi o muschetă scurtă agăţată la spate. Purta o cască de care era prinsă o pană neagră ce se unduia în vânt.

– E cumva...? întrebă Martin înfundat.

– E o afacere neîncheiată, asta e.

Crane simţi cum îl arde rana din obraz.

– De ce ar lua căpitanul Farrell micul dejun cu Demurral?

– Cu atât mai mult cu cât am un tunel plin cu marfă de contrabandă sub tălpile lor, răspunse Crane. Douăzeci de călăreţi, scoşi ca din cutie, în timp ce noi avem corabia ancorată la două sute de metri de Baytown... Ce-o fi vrând să discute cu Demurral?

– Poate vrea să se roage pentru iertarea păcatelor? spuse Martin, venind mai aproape de marginea pădurii. S-a dus la preotul paroh ca

să îl roage să îi pună o vorbă bună la Cel de Sus şi să îl ierte că te-a zgâriat pe faţă în Pădurea Wyke.

– Lui Farrell îi trebuie mai mult decât iertarea divină. Câtă vreme port semnul ăsta, nu o să uit niciodată ce îmi datorează. O lovitură norocoasă şi se laudă în toate cele patru zări că m-a învins în lupta cu sabia. Ar fi trebuit să îl omor acolo şi să termin cu situaţia asta. Un dragon mort în plus nu face lumea să se cutremure. În timp ce vorbea, Crane îşi ţinea ochii aţintiţi asupra detaşamentului de călăreţi care se apropia de casa parohială. Nu cred că avem destui oameni să îi atacăm, Martin. Oricum, nu îmi place să lupt ziua. Nu-mi plac mutrele lor când îi străpung cu sabia. E mai bine noaptea, e mai spectaculos, adăugă el, râzând.

Căpitanul Farrell intră călare în curtea casei parohiale şi îşi legă iapa de o bârnă din apropierea turnului. Crane urmări cum Beadle iese şi face temenele de bun-venit, apoi îl conduce înăuntru. Restul oamenilor descălecară, îşi legară caii şi intrară în baraca de alături. În clipa aceea, orice gând de a-l ajuta pe Demurral dispăru din mintea lui Crane, ca roua când se ridică soarele.

– Martin, îmi laşi doi oameni. Tu pleci cu corabia. Treci prin golf şi, când te apropii suficient, tragi cu tunul direct în casa parohială. După ce faci asta, te îndrepţi spre nord şi arunci ancora dincolo de Ness Point. Acolo nu are să te vadă. Aştepţi trei ore. Dacă nu apar, te duci la Whitby.

Crane scoase un pistol de la cingătoare şi îi verifică pulberea.

– Ce vrei să faci, căpitane?

– Nu ştiu. Un lucru promit, şi anume că până la miezul nopţii Farrell şi Demurral o să împartă frăţeşte una din gropile săpate proaspăt, acoperiţi cu ţărână. Am lăsat prea multe în urmă, el ar şti prea multe. Vrăjitor sau nu, va avea nevoie de mai mult decât de nişte incantaţii ca să rămână în viaţă.

Arătă înspre Skerry, care stătea la câţiva paşi de Martin, în întunericul pădurii.

– Apropie-te. Ia spune, ce e atât de special la flăcăul negru?

Skerry se uită la Consitt şi Blythe. Nici unul dintre ei nu scoase vreo vorbă. Skerry nu îndrăzni să se uite la Crane – îi cunoştea reputaţia şi temperamentul – şi răspunse timid:

– E diferit. Face lucruri şi spune vorbe care îi fac pe oameni să se schimbe. E un vindecător. Parcă ştie ce ai în cap.

– Deci e un magician?

– Nu, căpitane, nici vorbă. Zice că toţi ăştia sunt răi, nu îi plac nici cărţile de ghicit, nimic! A pus-o la punct bine de tot pe Mary Landas. Skerry desena pe pământ cu vârful bocancului. L-a vindecat pe băiatul surd de la mină şi a scos nu ştiu ce spirit rau din Blythe.

– Aşa e, confirmă acesta. Creatura aia pusese stăpânire pe mintea mea, voia să îl omor pe flăcău. El a venit, şi cu un cuvânt i-a poruncit să plece şi gata, liber am fost!

– A înnebunit toată lumea? îl întrebă Crane pe Martin. Până azi-noapte credeam că stafiile sunt scorneli de-ale noastre, ca să îi ţinem pe oameni la distanţă de contrabandă. Acum, oriîncotro mă întorc, văd spirite, stafii şi hoarde ale iadului. Nu mai rămâne decât să îmi spui că şi tu te-ai întors cu faţa la Dumnezeu şi începi să îi ceri ajutorul.

– Hmm... căpitane... unii dintre noi se gândeau că ne-ar plăcea să mergem să îl ascultăm pe predicatorul din Whitby. Am auzit că domnul Wesley se întoarce destul de curând.

– Wesley! strigă iritat Crane. Omul ăsta are să vă facă să vă luaţi gândul de la femei, de la băutură şi de la contrabandă, dacă îi daţi cea mai mică ocazie. Ultima oară când a venit la Baytown, mi-am pierdut jumătate din echipaj. Ţi-ai pierdut minţile, Martin. Credeam că ai fi ultimul om care să vrea să audă de religie. Să sperăm că o să ieşi din starea asta la fel cum ai intrat – repede. Acum, haide, ai o corabie de pregătit. Eu mă duc la Faleza Fiarei. De acolo, o iau prin tunel şi îi fac o vizită lui Demurral. I-am promis bătrânului Rueben că îi aduc înapoi pe copii. Am de gând, o dată în viaţă, să îmi ţin cuvântul. Îi iau pe Skerry şi pe Blythe. Ei cunosc şi mina, îl ştiu şi pe băiat. Poate mă schimba şi pe mine, adăugă în glumă Crane.

Martin îşi adună oamenii şi toţi se făcură nevăzuţi în bezna pădurii. Jacob Crane continua să supravegheze casa parohială, în timp ce Skerry şi Blythe şedeau pe un trunchi doborât de copac, aşteptând să li se spună ce au de făcut. Nu a trebuit să aştepte prea mult.

Crane scoase ocheanul din desagă şi se uită prin el înspre casa parohială. Putea sa vadă ce se întâmplă în camera de lucru a lui Demurral. Prin fereastra boltită îl vedea pe preot aşezat la masă împreună cu căpitanul Farrell, acesta din urmă stând cu spatele la geam.

Buclele pudrate ale perucii îi cădeau pe umeri. Demurral vorbea agitat, gesticulând nervos.

– Cunoaşteţi bine mina? întrebă Crane, fără să îşi întoarcă privirea către cei doi, continuând să se uite prin ochean.

– Destul de bine. Am stat acolo... prea mult, răspunse Blythe.

– Destul de bine ca să îmi faceţi rost de un butoi cu pulbere?

– S-ar putea face rost, zise repede Skerry. Cred că sunt câteva în magazia de lângă gropile de fermentaţie.

– Am nevoie de un butoi cu praf de puşcă, o lungime de fitil şi orice puteţi să îmi aduceţi de mâncare. Să nu fiţi prinşi. Ne întâlnim pe Faleza Fiarei peste două ore. Acum, daţi-i drumul.

Stând pe cal şi având astfel avantajul unei mai mari înălţimi, Crane îşi ţinea ochii aţintiţi asupra casei parohiale şi a discuţiei pe care o purtau acolo Demurral şi căpitanul Farrell. Era evident că nu era o conversaţie calmă. Se arăta cu degetul, se bătea cu pumnul în masă, iar la un moment dat preotul se ridică brusc din scaun, se aplecă spre Farrell şi îl trase de mâneca tunicii. Căpitanul îl împinse înapoi, iar Demurral se aşeză la loc, dând nemulţumit din cap. Se certau, dar Crane nu putea ghici în legătură cu ce. Se frecă la ochi: era obosit, dar durerea provocată de rana din umăr îl menţinea treaz, la fel ca şi mişcările blânde ale calului sau.

O senzaţie neplăcută în pântece îi dădu de înţeles că nu era singur. Calul, care până atunci păscuse cu poftă, se opri dintr-odată şi îşi dadu capul şi urechile pe spate, cu nările fremătând. Crane se uită în jur. Pădurea era plină de obişnuitele zgomote ale dimineţii. Pe câmpul din faţă, dintre pădure şi mină, vedea cum Skerry şi Blythe mergeau unul lângă altul prin iarbă. În dreapta se vedea cărarea abruptă pe care urcau căruţele goale, ducându-se la carieră, de unde se întorceau cu argila bogată în alaun.

Crane era sigur că se află cineva în preajmă. Calul sau devenise agitat, fornăia şi lovea cu copita în pământ. Contrabandistul se mai uită o dată de jur împrejur şi puse mâna pe unul dintre pistoalele pe care le purta la cingătoare. Pentru a ajunge la Faleza Fiarei, trebuia să o ia pe drumul spre sud, prin Staintondale, după care să se întoarcă spre mare pe lângă Dealul Clopotului. Drumul acesta nu trebuia să îi ia mai mult de o oră. Putea să lase calul acolo, apoi să coboare pe cărarea de capre ce ducea la o limbă de pământ care se prăbuşise în urmă cu mult timp de pe faleză şi forma acum un platou inospitalier, acoperit cu iarbă.

Puţini îndrăzneau să treacă pe acolo. Prea multe erau poveştile despre cei plecaţi, care nu se mai întorseseră vreodată, despre stafiile lor care bântuiau pe poteca ce se agăţa cu disperare de faleza abruptă, suspendată parcă între cer şi pământ. Faleza Fiarei îşi merita din plin numele. Aici se născuseră legendele despre thulaki, acele creaturi care abia aşteptau să pătrundă în lumea oamenilor, producând haos şi distrugere.

Tot mai neliniştit în pustietatea aceea, Jacob Crane începu să cugete mai adânc asupra legendelor. Senzaţia că era urmărit devenea din ce în ce mai puternică. Îşi atinse genunchii şi îşi mână calul înapoi pe poteca ce ducea înspre Mlaştina Albă. Simţi o mare uşurare când ieşi din întunericul pădurii în lumina soarelui. Furtuna se deplasase spre sud şi în depărtare vedea cum ploaia cade în ropote peste ruinele unui castel străvechi, ce domina golful la o distanţă de câţiva kilometri.

Ridică din umeri, nedumerit de senzaţia neplăcută pe care o resimţise în pădure şi încercă să râdă de sine însuşi pentru a se elibera de spaime.

Mlaştina Albă era un loc sterp, ocupat doar de câteva oi răzleţite printre pietrele înalte. Crane înaintă până în locul unde stătuse cu o seară în urmă Wiccamanul. Acesta pârjolise totul de jur împrejur. Doar câteva crenguţe de salcie rămăseseră, în chip miraculos, neatinse. Pe lumină, părea un loc cu totul şi cu totul diferit. Cercetă valea unde fuseseră atacaţi, conducându-şi calul de dârlogi, căutând prin iarbă bucăţile săgeţii care îi trecuse prin umăr şi apoi se spărsese de o piatră.

În lumina soarelui, zări fragmentele mai multor săgeţi sparte, ce se asemănau cu nişte cioburi împrăştiate de sticlă topită. Aşadar, totul fusese real, nu un produs al imaginaţiei ori o halucinaţie creată prin vrăjitorie. Acum avea dovada. Rana din braţ şi cioburile împrăştiate peste tot erau probele de care avusese nevoie.

Crane ridică de jos mai multe cioburi de sticlă multicoloră. În fiecare se vedeau nuanţe incredibile de verde, roşu, albastru de cobalt şi purpuriu. Nici un lucru făurit de mâna omului nu putea avea frumuseţea hipnotică a acestor bucăţi de sticlă.

Atunci auzi un cântec venind din spatele unei movile. Nu putea să vadă pe nimeni, dar auzea vocea unei femei. Îngâna un cântec de jale, plângând moartea copilului său. Lângă movilă se afla un arbust uscat, fără frunze. Era înalt de un stat de om şi pe fiecare crenguţă

erau legate cu panglici diferite mesaje. Ofrande din pâine uscată, tăiată în forma unor animale, erau împrăştiate peste pietrele care fuseseră ridicate în jurul trunchiului său. În copăcel erau prinse şi şuviţe de păr ori nume scrise pe pergament şi înfăşurate în pânză, ce atârnau de crengi ca nişte incantaţii, aşteptând să fie mişcate de vânt în semn de rugăciune adresată unui zeu surd. Briza dimineţii le făcea să se lovească de coaja copacului.

Cântarea se auzea din ce în ce mai tare, dar Crane nu putea să o vadă pe femeie. Urmări vocea dincolo de movilă, coborî într-un şanţ şi apoi urcă de partea cealaltă. În cele din urmă, o zări aşezată pe o piatră ce se iţea din pământ precum falanga uriaşă a unui deget de gigant. Se întrebă cum de nu o observase până atunci, de vreme ce piatra fusese vizibilă încă de când ieşise din pădure.

Femeia continuă să cânte, ţinându-şi capul în palme, cu părul lung şi roşcat revărsându-i-se peste faţă. Era îmbrăcată ca o soţie de pescar – avea un şal pe umeri, acoperind o rochie grosolană, şi era încinsă cu un şorţ din pânză de sac.

Crane se apropie de femeie şi se aşează în faţa ei. Îi vedea mâinile aspre şi unghiile crăpate, învăluite de părul lung, sprijinindu-i fruntea. Cântarea ei devenise o jelanie monotonă, repetând aceleaşi cuvinte, fără întrerupere:

– „Plecă, plecă din astă viaţă, se duse-n locul cu verdeaţă."

– Cine a plecat, femeie? De ce eşti aici singură? o întrebă Crane.

– „A plecat de lângă mine, mi-a fost luată", îngână femeia drept răspuns.

– Uită-te la mine, femeie, poate sunt în stare să te ajut.

Femeia îşi scutură capul cu furie, fără să îşi ridice privirea, strângându-şi părul în mâini de parcă ar fi vrut să şi-l smulgă.

– „E dusă, nu mai poate fi găsita", continuă femeia să cânte, aproape urlând la el. „Eu umblu prin Mlaştina Albă până s-o întoarce acasă, la vatra unde-i focu-aprins."

Crane o apucă de mâini, forţând-o să se uite la el. Ea se zbătu sa îşi ţină ochii acoperiţi. Se ridică în picioare şi îl împinse pe Crane.

– Lasă-mă, lasă-mă acum. Vii aici şi îmi spui ce să fac, când împrejuru-ţi zboară creaturi ce vor să îţi soarbă sufletul... Chiar acum, e cineva care îţi va mânca inima.

Femeia îl privi pe contrabandist cu doi ochi albi, ce refuzau să se deschidă pentru lumea aceasta.

– Femeie, eşti oarbă! Cum poţi tu să vezi lucrurile astea?

Ea se holbă la el cu ochii lipsiţi de vedere, dar care, cu toate acestea, pareau să deslușească fiecare detaliu al înfăţişării lui.

– Nu ai nevoie de ochi ca să vezi moartea, nici de buze ca să vorbeşti despre ea. Acum, lasă-mă în pace. Vreau să cânt pentru fata mea. Poate că are să treacă pe aici şi vreau să o văd.

Femeia începu să cânte din nou, gemând ca vântul şuierător într-o noapte de iarnă.

– Ascultă-mă, femeie! Pe cine cauţi? Aş putea să te ajut, ochii mei pot să vadă ce se petrece în lumea aceasta, insistă Crane, ridicându-i femeii capul, pentru a o vedea mai bine.

– Nu vei avea nevoie doar de ochi care să vadă în lumea asta. Ai nevoie de unii care să vadă în lumea de dincolo. Femeia îşi întinse mâna şi îl atinse pe obraz, plimbându-şi degetul de-a lungul rănii lăsate de spada lui Farrell. Tu eşti tăiat de sabie şi mânat de diavol. Cu inima împietrită şi cu voinţa de fier... În locul acesta, pe mlaştina mea, lângă copacul meu. Căpitane Jacob Crane, odihneşte-te în pace!

Zicând acestea, femeia îl mângâia pe faţă cât putea de blând.

– Nu-mi profeţi mie moartea câtă vreme îmi bate inima, se răsti Crane. Sunt cât se poate de viu şi am intenţia să rămân aşa.

– Câtă vreme ai să poţi lupta împotriva lucrurilor pe care nu le vezi? Cât timp pot ele să te urmărească fără să te prindă? Dă-mi săgeata de sticlă. Pune-mi-o în palmă.

Femeia îşi întinse mâna, iar Crane scoase cioburile din buzunar şi i le puse în palmă. Îi privi pielea bătătorită, argăsită parcă. Ea frământă cioburile în mână, măcinându-le.

– Uită-te acum, căpitane Crane.

În palma femeii nu se mai vedea nici un ciob. Nu mai rămăsese decât un praf roşiatic, precum noroiul uscat. Femeia îşi întinse mâna, iar vântul începu să ridice pulberea fină.

– Priveşte, băiatul meu, priveşte, îngână ea.

Zicând acestea, femeia suflă tot praful în faţa lui Crane. Acesta îşi ridică mâinile, încercând să îşi acopere chipul. Particulele ricoşară de pe pielea lui şi începură să se învârtească în jurul său, schimbându-şi

culoarea şi forma până alcătuiră o creatură neagră înaripată, care zbura şi ţipa împrejurul lui. Crane încercă s-o alunge, izbind-o cu pumnul.

– Las-o în pace, căpitane Crane, pasărea nu are să-ţi facă nici un rău. Este doar atât de reală pe cât vrei tu să fie.

Crane se opri. Pasărea se înălţă din ce în ce mai sus, purtată de briză peste mlaştină.

– Cu puterea cărei divinităţi faci lucrurile astea? o întrebă pe femeie. De ce mă chinuieşti aşa?

– Te chinuieşti singur, Jacob. Nu eşti niciodată mulţumit cu ceea ce ai. Inima ta nu cunoaşte pacea şi eşti un om fără prieteni. Dragostea e pentru tine doar o vorbă fără înţeles, şi totuşi, în străfundurile tale, e o sămânţă de speranţă ce aşteaptă să crească.

Femeia îl bătu uşor pe umăr.

– Nu trebuie decât să înveţi. Du-te la răscrucea de la Rudda, de pe Rigg, şi ai să îţi vezi viitorul.

– Ce duh rău lucrează prin tine? Aş putea să te tai în bucăţele chiar aici, în clipa asta.

– Nu ţi-ar folosi la nimic, Jacob Crane. Ar mai veni una, şi apoi încă una. Uită-te pe cer. Nu înţelegi că în curând va veni timpul? Se petrece o schimbare în lume. Lucrările întunericului se vor vedea peste tot, iar oamenii se vor întoarce la copacul ăsta pentru a-şi găsi puterea lăuntrică.

Femeia începu să cânte din nou pentru copilul ei.

– De ce tot vorbeşti în ghicitori? Spune-mi cine ţi-e stăpân, spuse Crane, ridicându-şi mâna pentru a o lovi.

Femeia însă dispăru. Nu mai putea fi văzută nicăieri. Contrabandistul stătea singur în mijlocul mlaştinii. Atunci îi auzi din nou vocea, cântând de dincolo de movilă, chemându-şi copilul. Alergă până la grămada de pietre de lângă arbustul ei sacru şi privi în jos, spre drumul ce ducea dinspre Mlaştina Albă către Rigg. În depărtare, o văzu pe femeie mergând printre pietre, cu şalul şi părul lung fluturând în vânt. Corbul zbura împrejuru-i, când înălţându-se către cer, când lăsându-se către pământ, ridicându-se şi coborând cu fiecare notă pe care o atingea glasul ei. În cele din urmă, nu o mai văzu, căci femeia dispăruse în spatele pâlcului de arbuşti care străjuia un zid vechi, cunoscut drept Valul Bătăliei.

Keruvimul

Căpitanului Farrell nu îi plăcea deloc să se ţipe la el. Era soldat şi îi plăcea ordinea, preferabil ordinea instituită de el. Îndurase insultele lui Demurral cât putuse de mult pentru o singură dimineaţă şi răbdarea îi era pe terminate.

– Sunt convins că mă credeţi un incompetent desăvârşit, domnule paroh, dar îmi cunosc treaba şi ultimul lucru de care am nevoie este ca cineva să îmi dea sfaturi despre cum să prind un ticălos ca Jacob Crane. La urma urmei, nu sunt eu cel care l-a lăsat pe moarte în pădure acum o săptămână?

– Da, răspunse Demurral, i-am văzut zgârietura de pe faţă.

– Zgârietură? Omul era pe jumătate mort când am terminat cu el, replică Farrell.

– O, dacă era pe jumătate mort, atunci chiar că avem motive de optimism. E mai viu decât mine şi tine la un loc, şi nu îmi prea place de el aşa. Te-am plătit bine ca să îl omori şi tu nu ţi-ai făcut treaba. Acum, să îmi spui – ai de gând să o faci repede sau trebuie să apelez la altcineva? întrebă autoritar Demurral, izbind cu pumnul în masă.

– De ce atâta grabă? Lucruri de felul acesta necesită timp. Sunt ca un vin bun, trebuie savurate, şi nu date pe gât, răspunse Farrell, scufundându-se din ce în ce mai adânc în abisul nervozităţii.

– Ce?! Asta vrei să fac? Dar nu mai pot să aştept – îl vreau mort chiar în seara asta şi vreau ca şi corabia lui să dispară. În fiecare săptămână mă

uit pe fereastră şi o văd ancorată în golf, descărcând toate soiurile de mărfuri de contrabandă pe care ţi le poţi imagina. Nu îţi dai seama că poate să ne scoată pe amândoi din afaceri? Tu eşti omul care are în sarcină să elimine contrabanda, nu să o laşi să continue nestingherită.

– Ei, în cazul acesta, ar trebui să mă arestez pe mine însumi... şi pe dumneata, firește, spuse Farrell, foarte mulţumit de răspunsul său, pe care îl considera extrem de spiritual.

– Nu fi prost! Chiar nu vă învaţă nimic în armată? Demurral se opri să îşi traga răsuflarea. Tu şi cu mine avem o afacere. Afacerea este contrabanda şi trebuie să eliminăm concurenţa.

Preotul suspină, exasperat, în timp ce Farrell îndepărta o scamă de pe haina sa roşie stralucitoare şi îşi răsucea mustaţa.

– Te rog, căpitane Farrell, fă un lucru pentru mine. Omoară-l. Nu îmi pasă cum o faci, plictiseşte-l pâna îl bagi în mormânt, daca aşa îţi place, dar vreau să îl văd mort. Aruncă-l de pe faleză, zdrobeşte-l sub picioarele a milioane de oi turbate, fă orice, dar te rog, OMOARĂ-L! mugi Demurral, făcându-l pe Beadle, care stătea afară, să îşi acopere urechile.

– Credeam că poţi dumneata să faci asta, domnule paroh. În definitiv, îmi tot povesteşti despre puterile dumitale magice. Nu se poate să nu ai o vrajă care să îţi rezolve şi problema aceasta. Nu există nici un spirit al morţii pe care să îl conjuri şi care să îl sperie aşa de tare, încât să îl trimita direct în iad? În felul acesta, nu trebuie implicaţi dragonii mei, nu e deloc plăcut să îţi pătezi uniforma de sânge, ştii doar.

– Eşti un filfizon şi un fanfaron! Un molâu şi un papagal! Nu îţi face pielea nici doi bani! Aveam nevoie de cineva pentru treaba asta şi credeam că tu ai fi omul potrivit. Nu te apuci să foloseşti magia prosteşte, pentru orice problemă care poate fi rezolvată şi altfel. E specială, e frumoasă şi minunată. Magia e ca şi cum ai picta un tablou uimitor. Nu iroseşti vopselurile.

Farrell se uită consternat la Demurral, apoi înspre mare, unde văzu corabia lui Crane, ancorată nu departe. În lumina dimineţii, era o privelişte minunată.

– Şi eu cu ce ma aleg din toată povestea asta? Pricep că e vorba de mult mai mult decât de contrabandă. Care e planul tău?

Punând această întrebare, Farrell îşi ridică sprânceana. Ştia că i se ascunde ceva. Nu îi placea să fie soldat. Tânjea după Londra. Aici, în

Nord, i se părea că se află la mii de kilometri de lucrurile pe care le cunoştea şi le îndrăgea, de lucrurile la care s-ar fi întors cu bucurie cât mai curând cu putinţă. Tatăl lui îi cumpărase acest post pentru a-l pune la adăpost de o poveste de amor terminată prost. Ar fi trebuit să fie ceva temporar, pentru a salva onoarea familiei. Acum, unsprezece ani mai târziu, era încă exilat în Nord, pe o limbă de pământ înconjurată de Oceanul German, fugărindu-i pe contrabandişti, zbierând ordine şi bătând drumurile noroioase dintre Baytown şi Whitby. Aceasta, se gândea el, nu era o viaţă demnă de un om din înalta societate.

– Dacă ţi-aş spune o poveste, o istorie născocită, ai putea să o ţii secretă şi să nu o împărtăşeşti nimănui, niciodată? îl întrebă Demurral.

Farrell deveni curios şi nu răspunse imediat. Îşi plimbă ochii prin încăpere, trăgând de timp.

– Dacă ar fi o poveste adevărată, atunci aş păstra-o secretă. Dar dacă e o scornealâ, de ce să îmi ţin gura?

– Pentru că este o poveste despre putere, care conţine cuvinte adevărate ce pot prinde rădăcini în vieţile noastre. Cuvinte ce pot schimba însăşi substanţa realităţii. Fiecare vorbă este ca o săgeată ce îţi străpunge inima. Demurral se trase mai aproape de Farrell. De fiecare dată când e spusă, săgeţile sunt eliberate pentru a-şi îndeplini lucrarea pe această lume. Nu mai sunt sub controlul nostru, nu pot fi ochite în vreo direcţie anume şi vor atinge ţintele care le sunt lor pe plac. Şi nu ratează niciodată.

Farrell dădu din cap, făcându-i semn să continue.

– Să înţeleg, căpitane, că vei păstra secretul?

– E mai mult decât scorneala unui hangiu beţiv. Voi păstra tăcerea. Dar ce s-ar întâmpla, dacă aş vorbi despre acest lucru?

– Atunci creatura pe care vrei să o dezlănţui împotriva lui Crane te va căuta în întuneric şi îţi va smulge beregata cât încă mai respiri, răspunse Demurral, zâmbind angelic.

Farrell îşi ridică mâna şi îşi frecă gâtul.

– Atunci nu voi spune nici un cuvânt.

– Bine. Povestea arde în sufletul meu. Doar ţie îndrăznesc să îţi dezvălui ce are să se întâmple. Te voi lăsa pe tine să hotărăşti care e adevărul. Preotul se apropie şi mai mult de căpitan, făcându-i şi lui semn să se apropie. Imaginează-ţi două armate care se înfruntă în

luptă, una mai puternică decât cealaltă. Armata mai slabă are un comandant care renunţă la armăsarul său pentru a călări pe un măgar. Şi totuşi, trupele lui se luptă cu îndârjire şi sunt pe punctul de a câştiga lupta. Dintr-odată, comandantul acesta este capturat, dus de pe câmpul de luptă, ucis şi aruncat într-un şanţ. Cursul bătăliei se schimbă şi armata cea mică e copleşită, împrăştiindu-se de pe câmpul de luptă ca o turmă fără de păstor.

– Aşa, şi?

– Poate, după câţiva ani, apar poveşti cum că acel comandant de fapt nu ar fi murit, că ar fi fost readus la viaţă cu ajutorul unor farmece, iar bătălia este din nou pe punctul de a începe. Afli că ai singura armă care l-ar putea opri. De fapt, cu această armă ai ajunge în fruntea celei mai puternice armate pe care a văzut-o vreodată lumea. Ai puterea de a porunci vânturilor şi mării. Cu un cuvânt, poţi opri timpul. E o armă atât de puternică, încât Dumnezeu însuşi se va pleca în faţa ta, dimpreună cu toţi îngerii lui. Ce ai face?

Farrell simţi nevoia să izbucnească într-un râs nervos. Simţea că aceasta e mai mult decât o poveste fără noimă, născocită de un vrăjitor. Cercetă faţa lui Demurral, dorind să afle adevărul.

– Aş... aş... nu aş şti ce să fac şi m-aş ruga la Dumnezeu ca un asemenea lucru să nu se întâmple vreodată.

Faţa lui Demurral îi spunea că e nu e o poveste. Ştia că Demurral crede în tot ce a spus.

– Dumneata ai o asemenea armă? îl întrebă pe preot, nesigur dacă pusese o întrebare stupidă sau nu.

– Căpitane Farrell, tu eşti soldatul. Există vreo astfel de armă?

– Dacă ar exista, ar valora tot aurul de pe lume. Cu o astfel de armă, nici o oaste nu ţi s-ar putea împotrivi. Ceva mă face să cred că nu vorbeşti în pilde. Există?

Farrell îşi ridică din nou sprânceana, neştiind ce răspuns avea să primească.

– Există şi e aici. În turn. Am încercat-o o dată, cu rezultate inimaginabile. A luat pe sus o navă şi a zdrobit-o de stânci, sfărâmând-o la fel cum un copil frânge în două o crenguţă. Când te gândeşti că poţi să o ţii într-o singură mână şi totuşi are atât de multă putere, încât întreg cosmosul îi dă ascultare! spuse Demurral, chicotind de încântare.

– Cum funcţionează?

– Nici eu nu înţeleg pe deplin. E o chestiune de credinţa. Tot ce pot să înţeleg e că poate concentra o putere uitată într-o formă care nu a mai fost văzută de mii de ani. Keruvimul nu a mai fost folosit din vremea lui Moise.

– Şi îl ai aici?

– Da. Cred că vrei să îl vezi, nu-i aşa?

– Aş vrea să ştiu ce ai de gând să faci cu el.

– Dragul meu, am să fac ce vreau, când vreau şi cui vreau. Mi-ai putea fi de folos. Orice general are nevoie de un căpitan.

– Orice căpitan trebuie să fie plătit, raspunse Farrell.

– Acesta e un detaliu minor. Ce ţară ai dori sa stapâneşti?

Demurral nu parea să glumească. I se citea pe chip încântarea. Semăna cu un băieţel care primise pe neaşteptate un premiu. Era un lucru pe care trebuia să îl împărtăşească. Avea nevoie sa-şi demonstreze importanţa în faţa cuiva, iar Farrell era singura persoană pe care să o poată numi, cu un oarecare efort, prieten.

Demurral era incapabil de a arata amiciţie cuiva şi era perfect conştient de acest lucru. Răceala îl proteja de complicaţiile inutile ale vieţii. Găsea că o relaţie pretinde prea mult efort, că e prea complicata. Trebuia menţinută, apărată, îndurată. El nu avea răbdarea necesară. În copilărie, avusese un şoricel, pe care îl ţinea într-o cutie de lemn. Se jucase cu el câteva zile, dându-i voie să alerge pe mâinile lui şi să îi intre în haine. Apoi se plictisise de el. A pus capacul pe cutie pentru ultima oară şi a îngropat-o în grădină. Nu se mai gândise vreodata la acel şoarece şi prea puţin îi păsa de chinurile pe care trebuie să le fi îndurat murind. Pe măsură ce îmbătrânea, îi venea din ce în ce mai uşor să ignore suferinţa celorlalţi, şi chiar să le-o provoace.

– Cine altcineva mai ştie de existenţa armei? întreba Farrell.

– Singurul important e Jacob Crane, dar nici măcar el nu îi cunoaşte adevărata valoare. Crane e un om lipsit de credinţă. E un ticălos cu inima împietrită care şi-ar vinde şi părinţii, daca i-ar avea. Dupa ce îl eliminăm, putem face ce vrem.

– Mai e un singur lucru care mă îngrijoreaza. Farrell nu voia sa pună această întrebare, dar nu se putu abţine. Ce te va opri să mă omori, după ce dobândeşti toate aceste puteri?

– Nimic. Absolut nimic. Va trebui pur şi simplu să ai încredere în mine, răspunse Demurral, scoţând din buzunar un ceas. Am în turn câţiva oameni pe care vreau să îi întâlnesc. Au încercat sa îmi fure Keruvimul şi îşi aşteaptă binemeritata pedeapsă. Aş mai putea să îţi arăt un lucru, care să te ajute să înţelegi adevărata putere care îmi sta la dispoziţie.

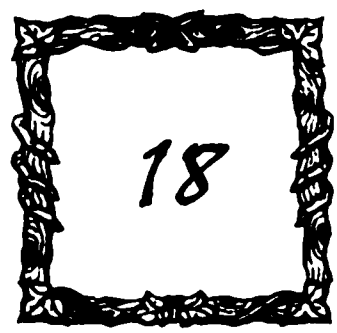

Latet Anguis in Herba[1]

În turn, viperele se înghesuiau în cutia deschisă de lângă uşă. Frigul adus de briza îngheţată ce sufla pe sub uşa masivă din stejar le ţinea potolite, astfel încât nu îşi ridicau decât puţin capul, pentru a gusta aerul cu limbile lor şfichiuitoare.

Kate, Thomas şi Raphah vorbiră despre ce avea să li se întâmple atunci când se va întoarce Demurral. După aceea, amuţiră, fiecare dintre ei retrăgându-se în propria lume interioară, luptând cu spaimele sale.

Kate se smuci, încercând să se elibereze din strânsoare, dar îşi dădu seama că era foarte bine legată. Deşi neajutorată, furia ei crescândă o convinse să nu cedeze în faţa lui Demurral. Această furie îi alimentă hotărârea de a scăpa sau, în caz că nu reuşea, de a-i provoca preotului o rană adâncă, dureroasă şi de nevindecat în ultimele sale clipe de viaţă. În mintea ei, plănui ce avea de făcut. Se uită de jur împrejurul camerei şi văzu că singurele lucruri care ar fi putut fi folosite drept arme erau sfeşnicele. Îşi aminti apoi că atunci când au fost trădaţi de Crane, nu fuseseră percheziţionaţi. Thomas încă mai avea sabia varrigalului ascunsă în tunică. Acest detaliu fusese trecut cu vederea de Beadle şi Demurral. Kate îşi imagina cum avea să îşi

---

[1] „Se ascunde un şarpe în iarbă." Citat preluat din opera poetului latin Vergilius, şi anume din Ecloga a III-a, versul 93. Reprezintă un semnal de alarmă, dezvaluind o ameninţare nebănuită. (n. tr.)

elibereze mâinile, să se întindă spre Thomas, să apuce sabia şi să îi rănească de moarte pe vrăjitor şi pe ucenicul lui.

Mai încercă o dată corzile de aur cu care era legată, dar acestea se strânseră şi mai tare, intrându-i în carne. Era ca şi cum cu fiecare gând de evadare care îi trecea prin minte, corzile i-ar fi descoperit intenţiile şi, încet, ca nişte şerpi, s-ar fi încolacit şi mai tare, strângându-şi nodurile. Fata înţelese că visele sale de evadare ar fi putut să nu se împlinească.

Thomas nu mai putea suporta liniştea. Îl ascultase pe Raphah timp de două ore cum şopteşte, fără să fie în stare să înţeleagă ce spune. Thomas regreta profund situaţia în care se aflau şi credea că vina îi aparţine. Ar fi trebuit să nu aibă încredere în Jacob Crane. După ce scapaseră din vale, ar fi trebuit să o ducă pe Kate direct acasă, fără să îl mai aştepte pe contrabandist. Credea că prizonieratul este pedeapsa pentru prostia sa.

Pentru el, cea mai bună metodă de a scăpa era să se târguiască cu Demurral, să îl implore sa le acorde libertatea. Nu avea cum sa refuze. Demurral îl cunoscuse încă de pe vremea când Thomas era un copilaş. Îi ascultase nenumarate predici, stând nemişcat în timpul slujbei pe dalele reci ore în şir. Ar fi putut preotul paroh să ucida pe cineva pe care îl cunoştea? Thomas se lasă pe spate, simţindu-şi mâinile amorţite din pricina strânsorii corzilor. Înţelese că Demurral avea o latură întunecată, secretă şi violentă pe care nu o arăta lumii. Thomas începu să se îndoiască de viitorul sau. Nu avea pe nimeni la care să apeleze. Nimeni nu avea să îi sară în ajutor. Spera numai ca visul să se adevereasca, spera că nu se va teme nicicând de moarte, că prin credinţa în Rege va dobândi viaţa veşnică. Aceasta era singura lui speranţă.

În tot acest timp, Raphah îşi ţinuse ochii aţintiţi în perete, zâmbind încrezător, concentrându-şi toate gândurile asupra lui Riathamus. Deveni conştient că atât Kate, cât şi Thomas se uitau la el şi ascultau vorbele pe care le repeta fără întrerupere.

> Binecuvântata fie puterea lui Riathamus
> Cel care îmi învaţă mâinile la război şi de getele la lupta.
> Tu eşti stânca mea şi cetăţuia mea;
> Întăritura şi izbavirea mea,
> Scutul meu, taria care ma scapa,
> Cel ce mă izbăveşte de vrăjmaşii mei...

Raphah se opri şi se întoarse spre ei.

– Înainte să mă întrebaţi, este un cântec închinat lui Riathamus şi se găseşte în Cartea sa. Mă rog lui, îi vorbesc. Mă ajută să îi cunosc vrerea.

– Şi ce zice Riathamus ăsta? Că o să murim cu toţii? întrebă Kate tăios. Dacă asta zice, vorbeşti degeaba, poţi să vorbeşti la fel de bine cu tavanul sau cu pereţii. Fata încercă să se smulgă din legături, dar corzile o strânseră şi mai tare. Dumnezeul tău ne-a adus aici. Când are de gând să ne şi scoată?

– Ai încercat vreodată să îi vorbeşti sau îţi laşi mereu gura să se umple de mânie?

– Am vorbit de multe ori cu Dumnezeu, dar nu m-a ascultat niciodată, declară ea, furioasă. Când a murit mama, L-am rugat în fiecare zi să o aducă înapoi, dar nu s-a întâmplat nimic. Dacă e Dumnezeu, de ce e aşa surd? Nu îi pasă de oamenii ca mine?

– Are pentru tine mai multă iubire decât ţi-ai imaginat vreodată, dar credinţa începe cu o acceptare, cu înţelegerea locului tău şi a fragilităţii tale. Abia atunci vei vedea puterea şi slava lui Riathamus. În slăbiciunea noastră găsim puterea Lui, în sărăcia noastră găsim bogăţia Lui. Doar întru El ne vom putea afla pacea. El este cea mai puternică fiinţă din Univers, răspunse Raphah, zâmbindu-le plin de bunătate.

– Şi atunci de ce o să mori dimpreună cu noi dacă Dumnezeul tău e atât de puternic?

– Mulţi oameni, cu mult mai mari decât mine, şi-au jertfit vieţile pentru El, spuse acesta calm. Toţi murim, e ceva de care nu putem scăpa. Mult mai important e încotro ne îndreptăm după ce trecem de Podul Sufletelor.

Raphah vedea că fata se luptă cu vorbele, iar ochii îi ardeau de mânie.

– Vorbe! zbieră ea. Vorbe goale care nu o să ajute niciodată, de la un Dumnezeu scornit de oameni. Nu vreau să mor, nu aici, niciodată! Vreau să îmbătrânesc, să adorm şi să nu mă mai trezesc. Atunci nu o să ştiu ce s-a întâmplat şi unde o să fiu. Cum poţi tu să dovedeşti că El există cu adevărat?

– E nevoie de credinţă. Doar de o sămânţă de credinţă. Ceva în care să crezi şi în care să îţi pui încrederea. Ai suferit prea multă

vreme şi eşti orbită de durere. Renunţă la ea. Lasa-l pe Cel care aduce pacea să îţi vindece viaţa.

– Cum să cred în ceva ce îmi e necunoscut? Kate începu să plângă. Sunt speriată, atât de speriată! Vreau ca toate astea să se termine!

Thomas era răscolit de durerea fetei. Împărtăşise cu ea atâtea momente ale vieţii lui, iar acum ştia că vor fi împreună şi în moarte. Voia sa strige şi sa facă totul să înceteze. Voia să o ia în braţe şi să o apere, aşa cum îl aparase ea dintotdeauna. Fusese mereu atât de puternică. Se simţea inutil, înţelegând că nu are puterea de a o salva. Kate fusese mereu cea puternică, cea care îl încuraja să nu se dea niciodată bătut, care îi daduse îmbrăcăminte şi mâncare când ajunsese sa trăiască în peştera de pe plaja, oferindu-i odată cu bucatele şi dorinţa de a continua să traiască. Atunci când murise tatal lui, Kate fusese cea care îl ţinuse în braţe şi îi alinase durerea, deşi era ea însăşi o copilă. Îi făcuse să dispară teama de singuratate, chinul şi dorul care îl copleşeau. Fusese totul pentru el şi acum plângea lânga el, iar lacrimile i se prelingeau de pe obraji pe podeaua de piatră.

Thomas simţea că îl îneaca lacrimile. I se puse un nod în gât şi nu mai putu să înghită, iar ochii începura să îi ardă. Inspira adânc, încercând sa nu plângă, dar aceasta îl făcu să se simta înca şi mai rau. Pieptul i se umflă şi lăsă să îi scape un oftat sfâşietor. Lacrimi fierbinţi ca focul îi scaldau ochii, în timp ce el încerca să controleze panica ce ameninţa să pună stapânire pe sufletul sau. Inima îi bătea nebuneşte în piept, iar spaima făcea sa-i tremure fiecare nerv şi muşchi. Plângea pentru sine, plângea pentru Kate, plângea pentru tot ce avea să li se întâmple. Simţea că se îneacă în jale. Şerpii începură să se agite în cutie, sâsâind nervoşi.

– Izbavitorul meu, scutul meu şi cel în care îmi pun încrederea. În numele puterii Cuvântului, salveaza-ne! strigă dintr-odată Thomas, fară să ştie de unde izvorâsera aceste cuvinte, dar sperând ca Regele din visul său să le auda, că se va dovedi un Rege adevărat, şi nu doar un produs al imaginaţiei lui.

Pe neaşteptate, se simţi cuprins de un puternic şi minunat sentiment de pace. Lacrimile i se opriră, iar teama de moarte i se risipi. Vedea cu ochii minţii chipul Regelui zâmbindu-i.

Deasupra turnului, Thomas auzi ţipetele familiare ale albatroşilor, dar strigatele lor plângareţe capătară brusc o tonalitate sălbatică

făcându-l să se înfioare. Îi mai auzise ţipând astfel doar o dată în viaţă, când ieşise în larg împreună cu tatăl său. Urmărise cum un stol uriaş şi amenințător de păsări devoraseră feroce o balenă mică, pe jumătate moartă, care eşuase în apele scazute. Văzuse cum îi curăţă carnea de pe oase şi cum se umple marea de grăsime de balenă şi de resturi de măruntaie.

Prin fereastra îngustă a turnului deslușea siluetele a sute de păsări marine care dădeau târcoale, înnebunite. Strigătele lor se înteţeau, umplând văzduhul şi împiedicând lumina soarelui să intre în cameră. Se auzeau cum aterizează pe acoperişul metalic al turnului, zgâriindu-l cu picioarele şi înfigându-şi ciocurile în suprafaţa tare.

– Tata zicea că albatroşii sunt sufletele pescarilor înecaţi în mare şi care se întorc în locul de unde au plecat, spuse Thomas.

– Tata spunea că atunci când murim ne alăturăm lui Riathamus, iar cei ce vorbesc despre întoarcerea pe această lume sunt nişte proşti, la fel ca şi cei care îi ascultă, replică Raphah, înţepat.

În depărtare, se auzea clopotul de la mină, sunând alarma. Semnalul răsunător, penetrant: „DONG... DONG... DONG“ îi avertiza pe toţi că îi paşte o primejdie. De pe acoperişul barăcii de la mina de alaun, clopotul bătea tânguitor, spunându-le tuturor să se retragă la adăpostul oferit de casa parohială.

Kate vorbi prima, uitându-se nerăbdătoare afară.

– Ce încearcă să faca? întrebă ea, privind păsările care veneau pentru a se aşeza pe acoperişul din metal, zgâriindu-l ca nişte şoareci prinşi în cursă.

Auziră atunci un bubuit înfundat. Semăna cu un tunet de dincolo de dealuri. Turnul se zgudui, zgâlţâind Keruvimul şi sfeşnicele de pe masă. Scaunele alunecară pe podea, iar şerpii se traseră, speriaţi, înapoi în cutie.

Firicele de praf alb cădeau din tavan la fiecare mişcare a turnului, făcând bârnele ce susţineau acoperişul să sară de pe buiandrugi. Păsările de mare se ridicară dintr-odată în aer, formând un stol uriaş, ţipând ca arse.

– Se cutremură pământul, strigă Thomas.

Kate se uită de jur împrejur, convinsă că cineva o strigase pe nume.

– Riathamus ţi-a ascultat rugăciunile şi cutremură pământul cu mânia sa. Marea se va înălţa din pricina furiei Sale, răspunse Raphah. Păsările ştiau ce se întâmplă înainte ca noi să simţim mişcările pământului. Trebuie să fugim de aici, înainte ca turnul să se prăbuşească.

Kate auzi cum cineva se chinuia să urce pe scări.

– Ascultaţi – vine cineva! spuse ea încet, abia auzită din pricina hărmălaiei făcute de albatroşi.

Beadle deschise uşa şi intră în cameră, uitându-se la şerpii încolăciţi în cutie. I se citea panica pe chip. Kate profită de momentul prielnic.

– Ce se întâmplă, Beadle? Te-a trimis stăpânul să îţi murdăreşti tu mâinile în locul lui?

– Vrea Keruvimul, a zis că e mai sigur să îl iau de aici. Faleza de la Buza de Nord şi jumătate din Baytown s-au scufundat în mare, răspunse sluga parcă împotriva voinţei lui, nedorind să petreacă în turn o clipă mai mult decât era nevoie.

– Atunci ia-ne cu tine, spuse Kate. Cu siguranţă, nu vrea să murim şi noi dacă se prăbuşeşte turnul. Nu poate să fie ăsta planul lui.

– Nu mi-a zis nimic de voi, mi-a zis să iau statueta şi asta am să fac, răspunse furios Beadle.

– Dar dacă ne iei şi pe noi, sigur are să fie mulţumit. Are nevoie de Raphah viu până în seara asta, ca să poată duce la îndeplinire ceremonia.

Beadle nu răspunse. Părea încurcat. Se uită la ei, cum erau legaţi de scaune cu corzile de aur. Nu ştia ce să facă.

– Dacă v-aş dezlega din scaune... unul câte unul... Se opri din nou. Ce v-ar opri să fugiţi?

Kate se uită la Raphah şi Thomas. Îi rugă din ochi să nu scoată o vorbă – ea avea să poarte întreaga discuţie.

– O scoatem noi la capăt cumva, zise ea. Oricum, Beadle, cum te simţi tu ştiindu-te implicat în toată povestea? Eşti un om bun. Tata a vorbit mereu frumos despre tine. Sigur nu poţi să îl ajuţi pe Demurral cu dragă inimă în tot ce încearcă să facă.

Beadle se uită la Kate şi îi văzu căldura din ochi.

– Câteodată nici eu nu mai ştiu, răspunse slujitorul, încercând să zâmbească. E ca şi cum ar intra ceva în mine şi m-ar controla, aşa că fac tot ce îmi porunceşte el. Dacă n-ar fi el, n-aş avea nici casă, nici slujbă.

– Ai putea fi mult mai mult fără el, spuse Kate, încurajându-i răzvrătirea şi conştientă că spusese îndeajuns de multe lucruri pentru a sădi samânţa îndoielii în mintea lui.

Conversaţia le fu întreruptă de un alt cutremur ce zgudui turnul. Fură acoperiţi de praful ce căzu din pereţi şi din tavan. Beadle se întinse iute spre Keruvim, îl lua în braţe şi începu să şontâcăie grăbit spre uşă. Kate strigă:

– Nu poţi să ne laşi aici – s-ar putea prabuşi turnul!

Beadle se opri şi aşeza statueta pe podea. Se întoarse spre Raphah.

– Cred ca are dreptate. Preotului paroh nu prea i-ar fi pe plac sa pieriţi cu toţii. Va rog un lucru: sa nu îmi faceţi nici un rău, bine?

Începu să le desfaca legaturile. Nodurile se opuneau degetelor sale, de parca ar fi încercat sa îl avertizeze în legatură cu ceea ce avea să urmeze.

Îl dezlegă pe Raphah, apoi pe Kate şi, în cele din urmă, pe Thomas. Abia atunci îşi înţelese greşeala. Kate se întinse hotarâtă şi apucă sabia scurtă a varrigalului ascunsa în haina lui Thomas, pe care Beadle nu o descoperise. Îi flutura lama prin faţa şi slujitorul văzu ca e patată de sânge. Se dădu în spate, înspre altar, ridicând mâinile.

– Vă rog, nu mă omorâţi. Fac ce vreţi, dar cruţaţi-mi viaţa, se rugă el, sperând să le câştige simpatia. Vă ajut sa fugiţi, vă arat o cale de scăpare.

– N-avem nevoie de ajutor, răspunse aspru Kate. Ce să facem, Raphah?

În timp ce acesta se pregatea să raspundă, o alta undă de şoc făcu turnul să se cutremure. Păsările se ridicară în aer, avertizându-i că o nenorocire era pe cale să se producă.

– Nu putem să îl lăsam aici, sau va avea de înfruntat aceeaşi soartă ca noi. Îi datoram totuşi viaţa. Raphah îl apuca pe Beadle de guler. M-ai înfierat ca pe un sclav, m-ai bătut şi m-ai aruncat în închisoare în numele stăpânului tau. Făcu o pauza şi îl privi în ochi. Te iert pentru ce mi-ai făcut. Să uităm de toate.

Beadle nu răspunse. Îşi plecă fruntea şi se uită în pamânt.

– Ia şerpii de jos, par să te cunoasca bine, îi porunci Raphah, trăgându-l de guler înspre uşa. Ia cutia în braţe. Asta o să îţi ţina mâinile ocupate şi nu se ştie niciodată, şerpii s-ar putea sa ne fie de folos. Eu iau

Keruvimul. Demurral credea că îi poate controla puterile, dar nu şi-a închipuit niciodată care sunt adevăratele forţe pe care le poate dezlănţui.

Kate nu îşi mai putea stăpâni emoţiile. Suspina, iar sabia îi tremura în mână. Se uită la Thomas.

– Mi-a răspuns. Voi credeaţi că tună, dar eu i-am auzit vocea. Mi-a vorbit.

Ochii i se umplură de lacrimi, de data aceasta din pricina bucuriei care îi umplea sufletul. Raphah înţelegea ce simte şi îi puse o mână pe umăr.

– Încă nu am scăpat. Nu ştiu ce a eliberat Demurral deja cu puterea Keruvimului. Poate că au scăpat forţe şi creaturi cu care va trebui să mă lupt. Se uită la Thomas şi Kate. Acum puteţi pleca sau puteţi să ramâneţi până la sfârşit.

Se uită în ochii lor, aşteptând un răspuns. Ei se uitară unul la celălalt, apoi la Raphah.

– Vom veni cu tine, spuse Kate încetişor. Suntem la fel de implicaţi ca şi tine.

Corbul de Aur

Cadavrul tâlharului se clătina în bataia vântului, la doi metri deasupra capului lui Crane. Omul atârna ca o marionetă uitată de toată lumea, cu laţul strâns în jurul gâtului. Crane se uită la cadavru şi îşi dori bocancii noi pe care îi avea încă în picioare. Era întrucâtva surprins că nu fuseseră deja furaţi. Erau bocancii unui om avut, din piele neagră cu catarame din argint, acoperind acum picioarele unui trup în putrefacţie. Abia când cerceta trupul mai îndeaproape descoperi semnele variolei, ce îi acopereau faţa: obrajii umflaţi şi pielea acoperită de răni. Înţelese motivul pentru care bocancii nu fuseseră furaţi – nimeni nu ar fi îndrăznit să se atingă de un bolnav de variolă. Crane se miră chiar că un călău îndrăznise să îl spânzure, chiar daca risca să se molipsească el însuşi. Îşi aminti de vorbele femeii din mlaştină şi aici, la Răscrucea Rudda, se afla răspunsul său. Acesta urma să îi fie viitorul? Moartea din pricina variolei sau a laţului, lasat să se legene în briza tomnatică, neavând pe nimeni care să îl îngroape sau să îl jelească?

– Dar tu? întrebă el cadavrul. Cine te-a jelit? Vom fi fraţi pe lumea cealalta?

Crane îşi trase calul de dârlogi, mergând pe cărarea ce ducea spre coastă.

– Pace ţie, prietene. Ne vedem în iad.

Merse vreme de câteva minute pe cărarea îngustă ce trecea prin pădurea Uggle, după care hotărî că e din nou sigur să încalece. La primul

cutremur, decisese să își conducă armăsarul de dârlogi, neștiind ce avea să se întâmple. Se uită spre miazănoapte, unde coloana de nori creștea, întinzându-se ca un evantai și înspre apus, și înspre răsărit. Lucea bizar, fiind, chiar la acea oră destul de înaintată, mai stralucitoare decât soarele, fără a da însă vreo fărâmă de căldură. Se uită pe pamânt și văzu că are două umbre, una înspre nord și alta spre sud-vest.

Călări pe potecă și în curând ajunse pe Faleza Fiarei. Simți din nou că nu era singur și se uită în spate. Era convins că îl urmarește cineva, pe marginea falezei era o cărăruie îngusta, prea îngusta pentru cal. Cobora abrupt către limba de pământ, curbându-se când într-o direcție, când într-alta ca apoi să dispara în spatele unor arbuști și tufișuri. Puteai ascunde acolo o armată întreaga sau o corabie plina cu rachiu, se gândi Crane.

Luând desaga de la șa și trecându-și-o peste umar, lasa calul pe marginea falezei și păși atent pe cărare. În scurt timp, ajunse la adapostul arbuștilor. Prin pădurice era o potecă bătută de animale, iar pe coaja copăceilor văzu semne ciudate, săpate adânc, lucru care îl îngrijoră. Se gândi la vorbele femeii de la Mlaștina Albă. Chipul spânzuratului, pe care variola își lăsase amprenta de neșters, i se întiparise în memorie. Scoase un pistol de la cingătoare și îl arma, convins ca fiecare pas pe care îl făcea era urmărit de cineva. Nu vroia sa fie luat prin surprindere de vreun om, de vreo fiară sau de vreo alta creatura, caci Jacob Crane fusese forțat de împrejurări să își deschida mintea și sa accepte o lume cu totul nouă, plină de creaturi și spectre.

Precaut, urmă poteca prin pădurice. Deasupra capului sau se înălțau crengile arbuștilor, care îl ascundeau privirii. Uitându-se în sus, printre ramuri, deslușI silueta unui bărbat pe marginea falezei. Scoase ocheanul. Devenea din ce în ce mai nervos. Prin luneta, vazu ca barbatul nu era cu mult mai în vârstă decât el, cu păr negru, lung și cu barbă scurtă, îmbrăcat din cap până în picioare în piele neagra și o cămașă albă, încrețită. Omul se uita în jos, înspre locul unde se ascundea Crane, și zâmbea. Mai mult decât atât, își ridică mâna și îl saluta. Crane mai privi o dată, dar bărbatul dispăruse.

Puțin după aceea, Crane ajunse la intrarea în tunelul secret ce ducea către casa parohială. În luminiș, îi vedea pe Blythe și Skerry, iar la

picioarele lor se afla un butoi de lemn, plin cu praf de puşcă. Se grăbi sa ajungă lângă ei.

– Bine, baieţi, de asta aveam nevoie. Ar trebui sa fie de ajuns ca să îl scuturăm pe Demurral în pat. Asta, dacă nu a fost scuturat deja destul pe ziua de azi.

– A fost faleza de la Buza de Nord. S-a dus cu totul în mare. A luat şi jumătate din Baytown, îl lămuri Skerry.

– Şi corabia mea?

– După ce s-a prăbuşit faleza, s-a facut un val mare care a măturat golful, spuse Blythe, uitându-se la Skerry. Am văzut cum a lovit valul în corabia ta, cum a ridicat-o ca pe un dop într-o sticlă şi a lăsat-o jos ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. A zguduit toată mina, ziceai că a venit sfârşitul lumii.

– S-ar putea să vină mai repede decât credeţi, băieţi, zise Crane, punând mâna pe butoiul cu pulbere. Haideţi în tunel, să îi facem câinelui bătrân surpriza vieţii lui, sau mai bine zis, a morţii lui.

Intrara în tunel. Din tavan picura apă, iar zidurile erau umede şi lipicioase. Crane se opri şi se uită în spate, înspre locul de unde venea lumina, şi aştepta.

– Vreo problema, capitane?

– Aştept. Cred că e cineva interesat de călătoria noastră. Vreau să vad daca suntem urmariţi sau dacă ce s-a întâmplat în ultimele două zile mi-a slabit nervii.

La adapostul oferit de crengile tisei şi înconjurată de tufişuri dese, Kate lipise sabia scurtă de gâtul lui Beadle, care ţinea cu mâini tremurânde cutia cu şerpi. Raphah şi Thomas se uitau precauţi peste tufiş, încercând sa îi vada pe dragoni.

– Încotro, Thomas? întrebă Raphah. Prin casă şi prin tunel sau pe cararea înspre mina?

Thomas se gândi câteva clipe, cântărind fiecare opţiune.

– Prin casă şi tunel. O să ne strecuram nevăzuţi, dar va trebui să trecem pe lângă Demurral.

– Va ajut eu să treceţi, se oferi Beadle.

– Nu, Beadle, răspunse aspru Kate, cu sabia la gâtul lui. Nu cred ca putem sa avem încredere în tine. Te luam cu noi şi, dacă ajungem

cu bine în tunel, te lăsăm să pleci. Ţine-ţi gura sau îţi tai urechile şi fac din ele o sacoşă.

Fata râse, simţind că şi-a regăsit forţa. Acum, că ieşiseră din turn, scăparea era cu putinţă. Se gândi la casa ei aflată pe un deal înalt de pe lângă Baytown. Voia să vadă dacă mai era acolo şi voia să îşi întâlnească tatăl.

Raphah se uită la norul care se întindea pe cer.

– Nu mai avem mult timp, poate două zile, în cel mai bun caz. Atunci când a folosit Keruvimul Demurral a schimbat lumea fără să îşi dea seama. Poate că i-a şi eliberat pe glashani[1]. Dacă sunt liberi, nu o să treacă prea mult timp până ne găsesc.

– Cine sunt glashanii?

– Sunt creaturi pe care aş fi vrut să nu le întâlnesc niciodată. Sunt atât de devotaţi răului, încât nici nu vă închipuiţi ce ar fi în stare să faca acestei lumi. Înainte de începutul timpului, glashanii s-au revoltat împotriva lui Riathamus. Au încercat să cucerească tărâmul originar, dar Seruvimii au luptat împotriva lor şi mulţi dintre ei au cazut în bătălie. Cel care îi conducea a fost aruncat pe pământ şi de atunci îi ispiteşte pe oameni. Puterea glashanilor a fost înlănţuită de când Riathamus i-a învins în Bătălia Craniului. Conducătorul lor e o creatura pe nume Pyratheon. El şi-a dorit Keruvimul încă de când a fost făurit. Familia mea l-a apărat de el, dar unul dintre ai noştri l-a adus aici şi l-a vândut lui Demurral, răspunse Raphah în şoaptă. Pe lume, există doi Keruvimi, unul din aur, altul din carne. Astăzi, stăm amândoi în mijlocul vostru.

– De asta voia Demurral să te ucidă, atunci.

– Da, şi dacă reuşeşte asta, glashanii vor lupta împotriva lui Riathamus. Marele Prizonierat se va încheia. Demurral crede ca acest Keruvim e doar o jucărie magică, pe care să o folosească dupa bunul lui plac. Pyratheon nu îi va permite niciodată să îi controleze întreaga putere. Demurral e într-o primejdie mai mare decât îşi închipuie.

– Şi ce se întâmplă dacă Demurral face ce vrea?

– Stă scris că luna se va face sângerie, cerul se va întuneca, iar pământul va fi lovit de o stea căzătoare care va otrăvi apele. Vor fi

---

[1] Numele provine din mitologia celtică, unde sunt închipuiţi ca având cap şi picioare de cal, dar trunchi de om. (n. tr.)

epidemii, războaie şi cutremure care vor distruge toate oraşele. Pământul va cădea în puterea lui Pyratheon pentru o mie de ani. Mai bine ar fi să murim decât să apucăm să trăim asemenea vremuri.

Raphah se trase mai aproape de trunchiul tisei, ferindu-se de urechi nedorite şi le făcu semn să se apropie.

– Demurral va suferi pentru lăcomia sa. Pyratheon îi va cere să îşi plătească datoriile. Va încerca să pună mâna pe Keruvim câtă vreme e încă lună plină.

– Cum putem să îl oprim când noi nu suntem decât trei? îl întrebă Kate, care nu îl scăpa din ochi pe Beadle.

– E o sarbătoare în ţara aceasta, numită Samhain, căreia unii îi spun Halloween. În aceasta noapte, porţile în spatele cărora se află glashanii sunt mai vulnerabile. Până atunci, trebuie să plec din ţara voastră şi trebuie să am Keruvimul cu mine. Pyratheon are o putere limitată. Nu poate fi în două locuri în acelaşi timp. Nu e atotputernic şi se bazează pe lucrarile discipolilor lui: cărţile de noroc, şedinţele de spiritism şi vrăjitoria fac toate parte din înşelătoria lui. Cei care îi fac pe plac vor fi distruşi dimpreună cu el, zise Raphah, strângând Keruvimul la piept.

– Atunci va trebui să te ducem la Whitby. Putem să ajungem acolo în seara asta şi să te punem pe o corabie de dimineaţă, răspunse Thomas. Haideţi, să ne grăbim. Lui Demurral nu are să îi treacă prin cap că am putea trece prin casa lui ca să ajungem în tunel. De acolo, putem sa ajungem pe plajă, iar la reflux, putem fi la Baytown.

Băiatul se gândi că era mai uşor de zis decât de făcut. Douăzeci de dragoni stăteau în baraca dintre tisă şi intrarea în casa parohială. Înăuntru, căpitanul Farrell şi Demurral se aflau într-una dintre camerele de lângă holul lung ce trecea pe lângă bucătărie şi ducea la tunel. Beadle nu era de încredere. Cu un strigăt, ar fi putut să îi alerteze pe dragoni sau, dacă aştepta pâna erau în casă, ar fi putut să îl alerteze pe Demurral şi atunci nu ar mai fi avut cale de scăpare.

Thomas luă sabia de la Kate şi îl înţepă pe Beadle.

– Dacă scoţi o vorbă, va trebui să te străpung cu asta, mă înţelegi? Încercă sa pară cât mai ameninţător. Am să o fac, Beadle. Viaţa mea depinde de asta.

Beadle se uită la toţi trei. Era evident că Raphah simţea încă durerea provocată de fierul roşu pe spate şi de lovitura de la ceafă. Într-un

fel, Beadle se simţea răspunzător. Ştia că, măcar în parte, era de vină pentru durerea pe care o simţea flăcăul. Nu era un sentiment care sa îi placă. Se uită la Raphah şi, amintindu-şi ce spusese acesta când ieşiseră din turn, întrebă:

– Cum poţi să mă ierţi când ţi-am făcut atâta rău?

– Aceasta este porunca lui Riathamus.

– Dar nu te cunosc şi nici nu te plac. Aş fi fost pregatit să îţi fac şi mai mult rău, aşa că nu ştiu cum poţi să spui că mă ierţi pentru toate astea.

Încerca să vorbească cât mai încet cu vocea-i plângăreaţa, cu negul de pe nas tremurându-i nervos.

– Dacă nu te iert, mi-aş trăda fiinţa. Amăraciunea şi încrâncenarea îl distrug pe om din interior. Aş putea cu uşurinţa sa te urasc pe vecie pentru ce mi-ai făcut şi pentru ce mi-ai fi făcut, dar la ce bun? Aş deveni la fel de rău ca şi stăpânul tău. L-ai slujit pe Demurral prea mult timp, iar el a urmat calea răului. Nu ai făcut nimic să îl opreşti, iar complicitatea cu el ţi-a pătat mâinile de sânge.

Cuvintele acestea îl usturară pe Beadle ca o lovitură de bici pe spate. Nu ştiu ce să răspundă.

– Ce zici? îl întrebă Thomas pe slujitor. Dacă scoţi un cuvinţel, te alegi cu o sabie în spate, dupa care am să îţi smulg negul de pe nas şi mi-l fac broşă.

– Îţi dau cuvântul meu, câtă valoare are el, ca o sa tac din gura, răspunse Beadle.

– Nu putem să avem încredere în el. Să îl legam de copac şi sa plecăm de aici, interveni Kate.

– Ceva îmi spune să îl luăm cu noi. Dacă suntem prinşi în casa, putem să oferim la schimb viaţa lui pentru a noastra, se pronunţa Raphah.

– Vă arăt drumul spre tunel. Vă dau un avans de un ceas înainte sa îi spun lui Demurral. Atât o sa îmi ia de la faleză, puteţi fi siguri de asta, spuse Beadle.

– Pe cuvântul tău? întrebă Raphah. În cazul acesta, te luam cu noi. Arată-ne drumul. Dacă ne tradezi, ai să răspunzi în faţa lui Riathamus.

– O să răspunzi şi în faţa sabiei ăsteia, îi şopti Thomas la ureche lui Beadle. Sunt doar un băieţandru, dar ultimele nopţi m-au învaţat sa fiu bărbat. Poate că el te-a iertat, Beadle, dar pe mine înca ma dor încheieturile din pricina legăturilor tale.

Împreună, ieşiră din adăpostul oferit de tisă şi de tufişurile dese care o înconjurau şi merseră prin curte către uşa din spate a casei parohiale. Nu se vedea nici urmă de dragoni, în afară de caii ce se odihneau în hambar. Beadle mergea puţin în faţă, ţinând încă în mâini cutia cu şerpi. Thomas mergea în spatele lui, cu sabia în mâneca dreaptă, gata să o scoată la cel mai mic semn că li s-ar pregăti ceva.

Beadle îi duse în casă. Mergând în vârful degetelor, ajunseră în culoarul ce ducea către bucătărie, pivniţă şi, în cele din urmă, catre tunel. Nici urmă de preot; casa era cufundată într-o linişte mormântală. Bucătăreasa nu blestema în faţa cuptorului, şi nici nu o auzeau trântind tigăi. Casa părea sa fi fost părăsită.

– Nu e nimeni aici, şopti Beadle. Probabil că s-au dus să vadă faleza prăbuşită la Baytown. Or fi în faţa casei.

Se simţeau uşuraţi la gândul că nimic nu avea să le stea în cale. Prăbuşirea falezei însemna şi că mina fusese părăsită de oameni şi cai. Toţi stăteau pe marginea falezei, privind scufundarea noroiului în mare şi strălucirea crescândă a norului roşu.

Culoarul duhnea a carne stricată şi a peşte împuţit. Era întunecat şi înfricoşător, lipsit de o sursă de lumină naturală. Din loc în loc, se vedeau lumânări mici, ce pâlpâiau la trecerea lor, aşezate pe policioare de lemn fixate pe pereţii scorojiţi. Fiecare dintre cei patru arunca umbre prelungi pe pereţii uzi. La capătul culoarului, o fereastră alungită lăsa să pătrundă lumina roşiatică a norului, reflectată de oglinda mare şi aurită aşezată sus, pe perete, şi de penele aurite ale corbului. Beadle se opri şi le făcu tuturor semn să facă linişte.

Temându-se să nu fie descoperiţi, păşiră cât de încet putură şi intrară într-un hol luminat. Uşa de la camera de lucru a lui Demurral era închisă. Pe scara ce ducea la etaj nu era nimeni. Statuia mare a corbului care stătea de pază în faţa uşii îi privea de sus. Începură să meargă înspre bucătărie şi de acolo înspre pivniţă. Un bubuit înfundat însoţi încă un cutremur, ce zgudui casa. Cei patru iuţiră pasul, cu inimile bătându-le cu putere în piept. Emoţia le uscase gurile şi le înmuiase genunchii. Fiecare dintre ei încerca să se stăpânească, pentru a nu o lua la fugă urlând.

Raphah se întoarse şi văzu expresia de pe faţa lui Thomas. Teama pusese stăpânire pe el. Se uită şi la Kate, care îşi muşca buza, încruntată şi neliniştită.

Auziră atunci o bufnitură, venind dinspre intrare. Beadle se întoarse primul şi faţa i se schimonosi de groază. Corbul de aur căzuse pe podea şi se ridica acum, aranjându-şi penele. Era viu. Ochii de aur i se răsuceau în cap şi se fixară asupra lui, în timp ce ciocul de aur se deschidea şi se închidea sinistru. Îşi scutură penele aurii, facu doi paşi gigantici spre ei şi îşi deschise aripile.

Fară o vorbă, o luară toţi la fugă. Beadle era tras înapoi de piciorul lui schilod. Nu după mult timp, ramasese în urma celorlalţi, iar corbul se apropia de el de parcă ar fi fost un iepure proaspăt, numai bun să fie apucat în gheare şi sfâşiat cu ciocul de aur.

– Fugiţi, eu o să încerc să îl opresc, strigă Beadle.

Aruncă şerpii înspre pasăre. Cele trei vipere se încolăciră pe podea, dar fură sfâşiate de corbul gigantic. Beadle încerca sa fugă mai repede, deschizând între timp fiecare uşă prin dreptul căreia trecea pentru a încetini pasărea.

Puteau să audă bubuiturile puternice produse de creatura care smulgea cu uşurinţă uşile din balamale. Thomas se opri şi se uită înapoi. Îl văzu pe Beadle şontâcaind cât putea de iute. În ciuda eforturilor acestuia, pasărea se apropia din ce în ce mai mult. Cu sabia în mână, începu să alerge spre slujitor.

– Nu fi prost, băiete, salvează-te, zbieră Beadle.

Zicând acestea, plonjă prin uşa deschisa de la bucătarie şi o închise cu iuţeală. Corbul se năpusti asupra uşii cu ghearele, rupând bucăţi mari din ea şi trimiţând aşchii în toate direcţiile. Thomas auzea cum Beadle aduna scaune în spatele uşii pentru a se apăra.

– Fugiţi, duceţi-vă în pivniţă, se auzi vocea înfundată a slujitorului, greu de perceput din pricina zgomotului făcut de pasare.

Thomas nu putu să plece. Ştia ca în câteva clipe, pasărea avea să îşi croiască drum până la Beadle şi avea sa îl sfâşie în bucăţi.

– Hai la mine, puişor! răcni Thomas, agitând sabia varrigalului deasupra capului.

Corbul se opri şi se întoarse catre acesta. Părea să aiba o înalţime de doi metri şi aproape că umplea coridorul. Ghearele de metal i se înfigeau în parchet în timp de înainta spre el.

Panica începu să puna stapânire pe Thomas. Raphah şi Kate fugiseră în pivniţă. Era singur. Auzi atunci o voce venind din inima sa:

– Voi fi mereu cu tine, pâna la sfârşitul veacurilor.

Era vocea Regelui.

Corbul se arunca asupra lui Thomas, care fu surprins de iuţeala lui. Se dadu în spate, neştiind ce să facă şi cum ar putea lupta împotriva unei asemenea creaturi. Lovi în van cu sabia penele metalice ale pasarii, care îl apucă de haina cu ghearele puternice, îl luă în cioc şi îl scutura, lovindu-l de zidurile culoarului. Thomas se lovi cu capul de colţul unei uşi şi scapa sabia. Corbul îl arunca pe podea, făcu un pas şi îşi puse piciorul greu peste el, aplecându-şi capul pentru a-l străpunge cu ciocul.

Abia conştient, Thomas auzi imnul Seruvimilor:

Sfânt, Sfânt, Sfânt, Domnul Savaot
Plin e Cerul şi Pamântul de mărirea ta.

O lumină puternica, ce parea să îi treacă prin carne, îl înconjură, iar el deschise ochii. Era la baza unei scări, înconjurat de Seruvimi. La capatul treptelor era Regele, care îl privea.

– Vrei sa continui lupta, Thomas, sau vrei să vii la mine?

Vocea lui calda îl umplea pe Thomas de un sentiment de pace neţarmurita.

– Alegerea îţi aparţine. Am stat la uşa vieţii tale şi tu mi-ai auzit chemarea. Acum poţi sa vii să mănânci cu mine.

Thomas simţi o dorinţă copleşitoare de a părăsi această lume şi de a se alatura Regelui. Privi înapoi şi îşi văzu viaţa îngheţată în timp. Vedea întreaga casa parohială de parcă toţi pereţii ar fi fost îndepărtaţi, şi numai mobilierul camerelor ar fi ramas pe loc, ca într-o casă de papuşi. Pe culoarul întunecat, corbul era gata să îl lovească. Beadle era la uşa bucătăriei. Raphah şi Kate erau la jumătatea scărilor ce duceau în pivniţa. Demurral şi capitanul Farrell, împreună cu doi dragoni, erau în tunel, pregătindu-se să revină în pivniţă. Fuseseră în casa la începutul cutremurului şi se retraseseră acolo de frică.

Stând la poarta Raiului, Thomas vazu ca Raphah şi Kate erau pe punctul de a fi prinşi de preot. Corbul avea să îl ucidă pe el, după care avea sa se îndrepte spre ei. Nu ar fi avut altă soluţie decât să alerge în braţele primitoare ale lui Demurral, ale căpitanului şi ale oamenilor lui.

– Dă-mi voie să mă întorc şi să lupt. Trebuie să îi avertizez. Dacă nu mă întorc, nu-mi voi fi împlinit menirea. Te rog, Regele meu, dă-mi voie să mă întorc, zise Thomas.

– Foarte bine, du-te, dar acţionează cu iuţeală. Va trebui să loveşti înaintea corbului. În inima lui se află o forţă a răului, care a dat viaţă creaturii. Loveşte în inimă cu o lovitură pură în numele meu.

După aceste cuvinte, lumina strălucitoare, Seruvimii şi scara se făcură nevăzute. Mirosul umed al culoarului îi umplu treptat nările lui Thomas. Apucă iute sabia varrigalului, care căzuse pe podea. Corbul se înălţă în aer, cu ghearele întinse, gata să se năpustească asupra lui şi să îl sfâşie. Thomas deschise ochii şi strigă cât putu de tare:

– În numele Regelui... piei!

Împlântă sabia în pieptul creaturii, în vreme ce ghearele acesteia îi atingeau umărul. Sabia străpunse metalul, înfigându-se în inima păsării uriaşe, care scoase un ţipăt ascuţit şi prelung, după care se înmuie şi căzu pe o parte. Metalul începu să se topească în faţa ochilor băiatului, arzând podeaua de lemn şi emanând aburi.

Thomas văzu cum creatura se preschimbă din pasăre în om. Avea un nas mare, acvilin, o faţă incredibil de albă şi păr roşu stralucitor. Haina, pantalonii şi cizmele îi erau, toate, din piele. În timp că cădea pe o parte, Thomas putu să îi vadă dinţii din aur. Din piept îi ieşea, cu fiecare bătaie a inimii, un abur albăstrui. În ultimele sale momente, se uită la Thomas cu ochi verzi, de pisică. Era o privire cumplită, plina de ură. Apoi, inima încetă să îi bată.

– Thomas! răcni Raphah. Ce ai făcut?

Se opri şi privi creatura întinsă pe podea.

– E un glashan. Marele Prizonierat s-a încheiat. Dacă sunt aici, Pyratheon nu poate fi prea departe.

Abia apucase să spună aceste cuvinte, că uşa de la bucătărie fu deschisă violent. Beadle se căţără peste scaune, oale şi tigăi, mături şi nenumărate alte obiecte pe care le îngrămădise în spatele uşii.

– L-ai omorât... mi-ai salvat viaţa, bâigui el.

– Demurral şi Farrell sunt în pivniţă, cu doi oameni, spuse Thomas, după care se întoarse spre Beadle. Există vreo altă intrare în tunel?

Slujitorul le făcu semn să îl urmeze în bucătărie. Ajunşi acolo, se îndreptară spre cămara din spate. Beadle apăsă pe piatra de răcire aşezată

în zid. În perete se deschise o uşa îndeajuns de mare pentru un om scund, dincolo de care se vedeau trei trepte, care se pierdeau în întuneric. De pe o poliţă, Beadle luă o lampă şi îi aprinse fitilul, răsucind o rotiţă pentru a o face să lumineze cât mai puternic.

– Pe aici ajungeţi la Faleza Fiarei. Aveţi grija pe acolo, e plin de creaturi care îi dau ascultare lui Demurral. Mergeţi cât puteţi de repede pe plajă. Se uită la Raphah, care strângea Keruvimul la piept. Pleacă din ţara asta şi ia cu tine obiectul acela. Nu are ce căuta aici.

– Vino cu noi, Beadle, poţi să vii şi tu, îl rugă Kate, trăgându-l de mânecă.

– Nu. Am să rămân aici. Trebuie să îi răspund lui Demurral. Mai trebuie să închid şi intrarea secretă, ca el să nu vină după voi. Acum, plecaţi, o să intre aici din clipă în clipă.

Thomas strânse sabia în mână, apucă lampa şi îi conduse pe ceilalţi prin beznă. Beadle mai apăsă o dată pe piatra de răcire şi uşa se închise cu zgomot. Se curăţa de tencuiala ce căzuse peste el şi, ignorând picioarele glashanului întins pe jos la uşa, începu să cureţe bucătăria. Auzi paşi pe culoar şi se pregăti sufleteşte pentru ce avea să urmeze.

Pyratheon

Pentru o clipă ce părea să dureze o veşnicie, se aşternu tăcerea, care nu era întreruptă decât de sunetul apei picurând din tavan. Lumina lămpii făcea pereţii umezi ai tunelului să strălucească.

Tunelul mirosea a mare, a apă bălţită şi a peşte mort, dar şi a noroi. Răsuna la cel mai mic zgomot şi era rece ca moartea. Thomas strânse cu putere în mâini sabia şi lampa. Nu voia să fie luat prin surprindere. Kate mergea între el şi Raphah, care se uita mereu în spate. La un moment dat, puse o mână fierbinte pe umărul fetei şi şopti cât putu de încet:

– Să nu vorbească nimeni. Într-un tunel ca acesta, sunetul se aude de la kilometri întregi.

Ecoul acestor cuvinte făcea să pară că ar fi rostite de o stafie.

Îl urmară pe Thomas, care cobora pe o pantă molcomă, sperând că se îndreaptă în direcţia cea bună. Ştia că atâta vreme cât coboară, aveau să iasă fie pe faleză, fie pe plajă. Dacă ajungeau pe faleză, erau în siguranţă. Dacă ajungeau pe plajă în timpul fluxului, aveau să fie prizonieri în peşteră, fără altă posibilitate de scăpare decât să aştepte refluxul. Thomas cunoştea bine situaţia. Cu câţiva ani înainte, fusese prins de fluxul care începuse să inunde nisipurile şi pietrişul de sub Faleza Fiarei. Reuşise să se caţere pe un stei care se înălţa pe plajă şi aşteptase acolo câteva ore bune, timp în care val după val se lovise de stânca sa, dorind parcă să îl înhaţe şi să îl târască în adâncuri.

Atunci descoperise tunelul ce ducea la casa parohială şi primul butoiaş cu rachiu, ascuns printre stâncile de la marginea apei. De atunci, trecuse pe acolo şi ziua, şi noaptea. Vâslise între plajă şi o navă ancorată în larg, ducând cutii cu ceai, mătase şi „leacul domnilor". Acesta era un fluid vâscos şi verde care venea în sticle închise la culoare şi mirosea a pisică moartă. Tatăl lui spunea că ar fi făcut din pelin şi că îţi lua minţile. Auzise că aceasta ar fi bautura preferata a lui Demurral.

În tunel se auzea vuietul mării, undeva în depărtare. Se opriră şi ascultară. Lui Kate i se păru că aude zgomot de bocanci călcând pe piatra udă. Nu îndrazni sa scoată vreo vorbă, dar îl bătu pe Thomas pe umăr şi în lumina tremurătoare arătă mai întâi spre picioarele ei, apoi spre tunel.

Thomas dadu aprobator din cap. Şi el auzise paşii undeva departe. Le făcu semn să calce cât de uşor puteau. Conducându-i prin întuneric, Thomas cerceta cu atenţie podeaua, încercând să evite orice ar fi făcut zgomot. Se tot gândea la creatura pe care o ucisese. Se simţea mândru, dar şi înspaimântat. Era obsedat de imaginea Regelui. Păruse atât de reală, ca şi cum ar fi stat cu adevărat la Poarta Raiului. Era mai mult decât un vis. Daca glashanii erau adevaraţi, atunci aveau să vină şi alţii. Ştia că îl vor pe Raphah şi Keruvimul pe care acesta îl strângea la piept. Thomas chibzui asupra acestui lucru şi se întreba dacă loialitatea faţă de Raphah avea să fie mai puternică decât frica sa de moarte.

Zgomotul metalului lovit de piatră îi făcu sa încremenească. Nu aveau unde să se ascunda. Orice va fi făcut acel zgomot se apropia. În departare, vedeau lumina unei lămpi de furtună reflectându-se pe pereţii jilavi. Thomas micşora cu iuţeală lumina lampii lui, până ajunse o strălucire abia perceptibila, după care o ascunse în haină. Fura învăluiţi de o beznă adânca. Lumina care se apropia de ei devenea din ce în ce mai puternică. Creatura gâfâia şi pufnea în timp ce urca prin tunelul înclinat. Din când în când, tuşea şi scuipa, părând chiar să verse pe întuneric.

Thomas îşi întinse sabia, gata să lovească şi se rezemă de perete. Simţea semnele lasate în piatra de uneltele celor care sapaseră tunelul. Fiara se târî pe podeaua de piatra, făcând un zgomot asemănator cu cel al câtorva perechi de picioare călcând pe piatră udă.

Kate îşi ţinu respiraţia, neştiind ce avea sa vadă. Se lipi de peretele tunelului, ca şi cum ar fi căutat vreo crăpătură în care să se strecoare. Raphah stătea cu spatele la perete şi vorbea muteşte cu Riathamus.

Strălucirea lămpii pe care o purta creatura se apropie, după care coti brusc spre dreapta. O luase prin pasajul, aflat la doar câţiva metri de ei, care ducea în pivniţă. Thomas auzi tusea cum se deplasează prin tunel, îndepărtându-se de ei. Sentimentul de uşurare pentru ca acea creatură îşi schimbase direcţia şi nu îi descoperise se combină cu neliniştea ce le stăpânea gândurile, intensificată de mirosul tunelului, de umezeala pătrunzătoare şi ecoul prelung, sfâşietor, al propriilor paşi.

Aşteptară îndelung, o viaţa întreagă li se păru lor, după care Thomas scoase lampa de sub haină, îi mări strălucirea şi îi conduse prin tunel. Ştia că în curând aveau sa părăsească bezna tunelului, ieşind în aerul proaspăt de pe Faleza Fiarei.

Un petic de lumină se vedea la o suta de metri în faţa lor. Era intrarea în tunel. Strălucirea roşiatică a norului se combina cu strălucirea aurie a soarelui, formând o lumină brun-roşiatică ce colora pereţii tunelului, aducând cu sine un sentiment de uşurare, care îi făcu sa lungească pasul şi chiar să-şi dorească sa o ia la fugă. Raphah ţinea în braţe Keruvimul. În inima sa, începea să creada ca avea să îi fie cu putinţă să aducă statuia înapoi în Templu. Bătuse un drum atât de lung şi aici, în ceea ce i se spusese că ar fi o ţară civilizată, găsise ostilitate, ură şi ignoranţă. Întâlnise oameni care sub haina credinţei înca mai credeau în puterea spiritelor, care se agăţau de zeii cei vechi, dar le puneau veşminte noi, dându-le alte nume, dar continuând să creadă în puterea lor.

Atunci auziră tusea înfundată apropiindu-se din ce în ce mai mult. Raphah se întoarse şi văzu cu groază că lumina unei lămpi se apropia prin tunel. Thomas se uită spre intrare şi văzu conturându-se o siluetă pe fundalul luminos, cea a unui bărbat înalt, ţinând o sabie în mâna. Erau prinşi în capcană.

Din spate, auziră voci masculine apropiindu-se. Thomas se uită în spate, apoi în faţă, spre intrarea în tunel. Nu se putea gândi la vreo cale de scăpare. Kate îl prinse de umar.

– Ce putem să facem?

– Ne-au prins, răspunse băiatul. Nu putem face altceva decât să ne luptăm sau să ne predăm.

– Mai e o cale, spuse Raphah, scoţând Keruvimul de sub haină.

– Poţi să îl pui la loc, strigă o voce de la intrare. Nu o să ai nevoie de nici un ajutor din partea Dumnezeului tau.

Era Jacob Crane.

În spatele lor, zgomotul deveni mai puternic, pe măsură ce se apropiau Skerry şi Blythe. Acesta din urmă abia mai putea să respire şi îşi târşâia picioarele. Paşii lor răsunau prin tunel, amplificaţi de pereţii reci şi de imaginaţiile lor.

– Ne-am întors după voi, spuse Blythe gâfâind, apropiindu-se cu lampa în mână. Căpitanul Crane a venit să vă salveze, dar văd că v-aţi descurcat destul de bine şi singuri.

Îl urmară pe Thomas până la intrarea în tunel. Crane aşteptă, rezemându-se de perete şi ţinându-şi mâna peste umărul rănit. Văzu mânia întipărită pe faţa lui Kate şi se pregăti pentru avalanşa de cuvinte grele ce aveau să urmeze.

– Ne-ai părăsit, zbieră fata, ne-ai lăsat să murim în turnul ăla!

– V-am lăsat acolo ca să câştig nişte timp şi, din fericire, am reuşit să fac asta. Au sosit căpitanul Farrell şi dragonii lui. Cutra bătrână m-a vândut lui Farrell. Dacă mai aşteptam, aş fi fost în lanţuri acum, în drum spre spânzurătoarea de la York. Îşi arătă cu degetul rana de pe faţă. Am nişte treburi neterminate cu Farrell. Planul era să vă las aici până seara, după care să mă întorc. Am dat ordin corabiei mele să tragă o serie de salve în casă mai pe seară, tocmai când popa stă la masă.

– E ceva ce trebuie să ştii, îl întrerupse Raphah. Demurral a eliberat nişte creaturi care vor şi ele Keruvimul.

– Una dintre ele a încercat să ne omoare în casă, interveni Thomas.

– Şi ce sunt creaturile astea, bobocule? Am văzut atâtea în ultimele două zile, că nu mai înţeleg nimic.

– Sunt glashanii, Seruvimi decăzuţi şi supuşi ai lui Pyratheon. Vor să pună mâna pe Keruvim şi să poarte război împotriva lui Riathamus. Cerurile şi pământul sunt în primejdie. Demurral e folosit de ei şi el nici măcar nu ştie de existenţa lor, răspunse Raphah.

– Şi cum îmi dau seama dacă văd unul? Cum îi omor? se interesă Crane.

– Au ochi verzi, ca de pisică şi pot să îşi schimbe forma. Arată ca oamenii. Singurul fel în care poţi să îi distingi e să le priveşti ochii. Dacă ai credinţă, pot fi distruşi. Dacă nu, te vor copleşi.

Crane scoase pistolul de la cingătoare şi îl îndreptă spre Raphah.

– Pot să încaseze un glonţ şi să supravieţuiască? Pot să primească o lovitură de sabie şi să nu sângereze?

– Da, pot să facă asta. Armele acestea sunt lumeşti. Ai nevoie de ceva mult mai puternic decât plumb sau fier. Ai nevoie de ceea ce vine de la Riathamus şi nu poate fi văzut.

– O lovitură pură în numele Lui? întrebă Thomas.

– Da, în numele Lui.

– M-aţi zăpăcit de cap, spuse Crane. Am să mă lupt cu aceşti glashani aşa cum ştiu. Dacă nu e de ajuns, am să mor. Tu te lupţi cu ei spunându-le ghicitori şi o să vedem la urmă cine câştigă.

Îşi coborî pistolul şi se uită la Raphah.

– Ştiu că trebuie să te ajut să scapi. De când ai venit, lumea s-a schimbat. Poate, după ce pleci, va reveni la normal şi eu am să pot să-mi văd de afaceri.

– Dacă nu îi oprim pe glashani şi pe Pyratheon, nu are să mai existe o lume în care să îţi vezi de afaceri. Ce trebuie să înţelegi e că Demurral a făcut să înceteze Marele Prizonierat. Glashanii sunt liberi din nou. Vor cuceri lumea aceasta şi se vor război cu Riathamus.

Raphah se uită la feţele celor din jurul său. În lumina lămpii, se uitau la el de parcă ar fi vorbit într-o limbă străină, de parcă minţile lor nu ar fi putut să priceapă ce voia să le spună.

– Există două lumi – una văzută şi cealaltă nevăzută. În lumea noastră, trăim sub imperiul timpului: răsăritul soarelui, al stelelor, fluxul şi refluxul. În cealaltă, curgerea timpului e anihilată. Trecutul, prezentul şi viitorul sunt unul şi acelaşi lucru. O rugăciune spusă azi poate afecta o întâmplare de ieri. Un blestem de mâine poate fi ca o săgeată trasă ieri. Pyratheon vrea să distrugă toate acestea.

– Asta mi-a spus şi Demurral mie, că vrea să controleze elementele, spuse Crane, cu mâna pe rana care începea să îl doară din ce în ce mai tare.

– Eşti rănit, zise Raphah. Trebuie să fii vindecat pentru bătălia ce va urma.

– Ce îmi trebuie e o damigeană de rom şi un pat moale, raspunse sarcastic Crane.

Raphah nu îl luă în seamă şi îşi puse mâna pe fruntea contrabandistului. Închise ochii şi tăcu preţ de câteva secunde, după care începu

să mormăie ceva. Crane simţi că din mâna tânărului radiază o căldură ce îi invadează întreg corpul. Fu cuprins de tremur, căci acea căldură îi făcea toţi nervii să ardă şi fiecare tendon să vibreze. Simţea că stă sub o cascadă fierbinte, ce îi umplea trupul şi îl curăţa de toate gândurile şi dorinţele. Instinctiv, îşi duse mâna la rană, descoperind, spre surprinderea lui, că durerea dispăruse. Îşi dădu îmbrăcămintea la o parte pentru a inspecta rana, însă îşi văzu pielea neatinsă, ca de copil. Om de acţiune, care n-avea timp de meditaţii profunde, Crane simţea că ceea ce considerase până atunci imposibil insista să i se dezvăluie, întorcându-i întreg universul cu susul în jos. Căută o explicaţie, dar nu găsi nici una şi se simţi cuprins de panică. Era mai aproape de nebunie decât crezuse.

Asemenea gânduri tulburătoare fură alungate, totuşi, foarte repede. Înainte ca vreunul dintre ei să apuce să scoată vreo vorbă, un curent puternic se făcu simţit, iar în depărtare se auzi zgomotul unei uşi metalice care se închidea.

– Avem puţin timp la dispoziţie, spuse Raphah. Fiecare dintre voi a văzut o manifestare a lumii de dincolo. Trebuie să vă hotărâţi de partea cui luptaţi. Dacă nu sunteţi cu Riathamus, sunteţi împotriva Lui. Nu există neutralitate în regatul Cerurilor şi în cel al Iadului.

– Nu am crezut niciodată că o să apuc ziua în care mi se va cere să lupt pentru Dumnezeu. Nu poate să îşi poarte singur bătăliile? întrebă Crane.

– Sa nu crezi că nu ne va da ajutor. Ne-a dat pe cineva care va lupta alături de noi, umăr la umăr în mijlocul bătăliei. El ne va sta alături, iar Seruvimii vor lupta pe tărâmul nevăzut.

– Ei bine, băiete, ori eşti nebun de legat, ori s-a schimbat lumea cu totul. Acum două zile, ai fi fost dus la casa de nebuni dacă vorbeai în felul acesta, dar acum sunt sigur că trebuie să existe ceva adevăr în ce spui. Noi putem să luptăm doar împotriva lucrurilor pe care le vedem. Tu va trebui să ne arăţi ce este nevăzut. Ochii noştri sunt orbi în faţa lucrurilor despre care vorbeşti, iar inima mi-e de mult împietrită faţă de Dumnezeul tau din pricina anilor celor mulţi petrecuţi în lupte şi tâlhării.

Prin tunel răsună zgomotul unor paşi mărşăluind. Sunetul era amplificat de ecou, bubuind prin coridorul îngust.

– Dragoni, spuse Crane. Repede, în pădure!

– Aici e locul varrigalilor, protestă Kate. S-ar putea întoarce pe aici.

– Orice ar fi, nu ne pot opri. Avem trei pistoale, un butoi cu pulbere şi două săbii. E de ajuns să înfruntăm douăzeci de dragoni, spuse contrabandistul. Acum, haideţi! În pădure! Ne ascundem acolo şi le pregătim o surpriză celor care ne urmăresc, oricine ar fi.

Thomas ieşi primul din tunel şi se ascunse în pădure.

Luminişul avea un aer proaspăt. Roua dimineţii se vedea pe fiecare fir de iarbă, iar copacii se arcuiau în jurul intrării ca o cortină verde, groasă. Se opri în spatele unui tufiş şi cercetă împrejurimile. Nu văzu pe nimeni. Le facu celorlalţi semn să îl urmeze. Crane se opri la intrarea în tunel şi ascunse butoiul cu pulbere între rădăcinile unor copaci care crescuseră noduroase împrejurul stâncilor. Luând fitilul care fusese înmuiat în ulei de lampă şi îmbrăcat cu pilitură de fier şi praf de puşcă, îl întinse între butoi şi un copac aflat la câţiva metri depărtare.

Paşii de marş se apropiau din ce în ce mai mult.

– Nu mai e mult.

Vocea îi era bine cunoscută lui Crane.

– Scoateţi pistoalele, ar putea să fie oriunde.

Cuvintele răsunară prin tunel.

Crane zâmbi. Se apropia căpitanul Farrell. Îşi dorea să sincronizeze explozia, astfel încât tunelul să i se prăbuşească filfizonului în cap. Le făcu semn celorlalţi să se ascundă cât mai departe de intrare. Thomas, Kate şi Raphah alergară de-a lungul drumului şi se ascunseră în spatele unor ferigi înalte. Vedeau intrarea în tunel şi auzeau cum se apropie oamenii.

Kate fu prima care văzu o uniformă roşie apărând. Era un om scund şi uniforma nu îi venea. Îşi feri ochii cu mâna de lumina puternică şi se întoarse în tunel.

Ieşi apoi şi căpitanul Farrell, cu pălăria sa mare şi pana fluturând în vânt. Într-o mână avea un pistol, în cealaltă o floretă, a cărei lamă strălucea în lumina soarelui. Fata văzu cum Crane aprinde fitilul, care începu să ardă cu scântei albăstrui şi să scoată un fum dens.

Farrell se întoarse să vadă ce se întâmplă. Fitilul ardea cu repeziciune: în numai câteva secunde fu consumat în întregime. Crane fugi să se ascundă în spatele unui stejar gros, lipindu-se cât putu de tare de trunchiul acestuia când explozia îşi trimise unda de şoc prin pădure.

Farrell fu împins în spate de suflul exploziei, care îl aruncă în tufiş şi îl acoperi cu pământ. Bubuitura rupse crengile copacilor şi culcă la pământ ferigile. Intrarea în tunel fu astupată de forţa prafului de puşcă. Nu se mai vedea decât un crater săpat în argilă.

Dragonii erau blocaţi în tunel. Singura cale de scăpare era să se întoarcă în casa parohială. Farrell, separat acum de oamenii lui, stătea întins pe jos, acoperit cu pământ. Tunica lui roşie era murdară, iar pălăria cu care se făIea nu se mai vedea nicăieri.

Crane ieşi din adăpost. În coaja stejarului în spatele căruia se ascunsese erau bucăţi de piatră şi pământ care fuseseră azvârlite ca nişte şrapnele de suflul exploziei. Se duse spre Farrell, privindu-l de pe movila formată în jurul craterului de explozie. Scoţând de la cingătoare pistolul şi sabia, se uită la căpitan, care nu îşi recăpătase cunoştinţa.

– Dă-mi tot ce ai sau dracu' să te ia! răcni contrabandistul. N-am nici un pahar de whisky pentru tine, amicul meu filfizon. Nici o mână de prieten nu are să te dezlege de copacul acela.

Coborî de pe movilă şi se apropie de căpitan, care se chinuia să se ridice.

– Stai acolo, nu am terminat cu tine. Speram să te fi omorât explozia, dar văd că va trebui să fac treaba cu mâna mea. Ce preferi, sabia ori pistolul? Îţi promit că ori într-un fel, ori într-altul, îţi voi face agonia cât mai dureroasă şi mai îndelungată.

– Ia-mi toţi banii şi lasă-mi viaţa, bâigui Farrell. Îţi promit că nu te urmăresc.

– O să îţi iau şi banii, şi viaţa, nu avem ce negocia. Tu ai venit după flăcău, dar mi-ai căzut în plasă.

Crane armă pistolul şi îl puse la tâmpla lui Farrell, apăsându-i ţeava pe piele.

– Ia-ţi rămas-bun de la Jacob. Data viitoare când ne întâlnim, o să fie în iad.

Degetul lui se pregăti să apese pe trăgaci.

O mână se lăsă pe umărul lui Crane. Surprins, acesta se întoarse şi îl văzu pe Raphah.

– Există şi o altă cale, căpitane Crane. El nu trebuie să moară.

– Nu te băga în asta, băiete, e o chestiune prea veche şi prea dureroasă. Are să moară acum, aşa cum se cuvine. Dacă îl las să plece,

oamenii mei au să creadă ca m-am moleşit. Fiecare dintre ei are să vrea sa îmi ia locul. Dacă îl omor, au să ştie că sunt încă în putere.

– Deci ai omorî un om doar de dragul imaginii. Ce fel de om e în stare de aşa ceva? Nu e un câine care să fie împuşcat când ajunge prea bătrân, e un om din carne şi oase, la fel ca mine şi tine. Raphah puse mâna pe pistol şi continuă: Vor veni alţii să te urmărească dacă îl omori. Va trebui sa îi omori şi pe ei şi să ucizi pâna vei cădea tu însuţi rapus.

– E soldat. Farrell ştia ce îl aşteapta când a depus jurământul. Ştia că într-o zi ar putea ajunge în situaţia aceasta. El s-a gândit la mine când a încercat sa îmi ia capul în padure?

– Nu trebuie sa te comporţi aşa cum se aşteaptă el. Poţi sa scapi din acest cerc vicios. O vorbă bună înlatura mânia. Sa îi dăruieşti viaţa nu înseamna ca ai devenit slab. Arată ca ai puterea sa fii şi milos. Dacă e în cârdăşie cu Demurral înseamna ca mai e o cale sa obţii ce vrei cu adevarat.

– Blythe, Skerry! strigă Crane. Legaţi-l, e încă ameţit de explozie, aşa că nu o sa va faca probleme. Îl lăsăm aici, nu o sa treaca mult până o sa îl găsească. Crane se aplecă şi îl privi în ochi pe Farrell. Te las sa trăieşti, dar nu le mai spune oamenilor poveşti prosteşti cum că aproape m-ai prins, fiindcă, dacă o mai faci, chiar că o să termin treaba. Du-te şi spune-i stapânului tău că miza tocmai s-a mărit. Vreau jumătate din tot ce a furat de la oameni şi plec din părţile acestea definitiv. Spune-i să lase suma în monede de aur la copacul dorinţelor din Mlaştina Alba. Daca încearcă să pună mâna pe vreunul din oamenii mei, o să ordon corabiei mele să îi bombardeze casa până i-o rade de pe faţa pământului. Ai înţeles? Crane lua pistolul de la tâmpla lui Farrell. Legaţi-l de salcâm. Asiguraţi-vă ca stă incomod.

Blythe şi Skerry îl târâră pe Farrell prin poiană până la salcâm. Folosind restul de fitil, îi legara braţele de două crengi joase şi picioarele de trunchiul copacului. Soldatul atârna ca o papuşa în marime naturală. Skerry îi gasi pălăria, acum ruptă şi murdară, şi i-o puse pe cap, tragându-i-o peste ochi, astfel încât nu putea să vadă nimic. Crane le facu semn să mearga în linişte înspre plajă.

După câteva minute, stateau într-un loc de unde vedeau întregul golf. Era în timpul refluxului şi o limba lata de nisip se întindea pâna departe. De cealalta parte a golfului, vedeau locul unde se prabuşise

faleza. Părea că o felie uriaşă din ea fusese tăiată de un gigant şi azvârlită în apă. Împrăştiate pe plajă se vedeau resturile caselor şi prăvăliilor de pe Strada Regelui, care se prăbuşiseră. Corabia lui Crane era ancorată în golf. Trei kilometri îi separau de refugiul oferit de navă şi de salvarea lui Raphah şi a Keruvimului.

– Dacă mergem pe plajă, Demurral poate să ne supravegheze tot timpul, spuse Crane, prudent. Dacă ne despărţim, avem mai multe şanse să răzbatem. Se întoarse către Thomas. Îl duci pe flăcău la Moara lui Rueben, eu mă duc la corabie. Martin ar trebui să fi ajuns la ea până acum. Ridicăm ancora la ora şase, nu pot să vă aştept.

Arătă cu degetul spre o potecă folosită de lucrătorii de la mină pentru a cără argila spre corăbiile care apoi o duceau la Londra.

– Luaţi-o într-acolo, feriţi-vă de mină şi duceţi-vă la Moară cât puteţi de repede. Rueben vă va aduce la navă. Eu îmi duc oamenii în direcţia aceasta. Ar trebui să ajungem cam într-o oră. Noroc!

– Nu cred în noroc, răspunse Raphah. Lasă prea multe la voia întâmplării.

Cu aceste cuvinte, cei trei o luară iute pe poteca abruptă ce trecea prin pădure. Thomas se întoarse şi văzu cum Crane şi cei doi oameni ai săi mergeau de-a lungul plajei, ţinându-se cât mai aproape de stâncă, pentru a se feri de privirea lui Demurral şi a dragonilor.

În pădure, căpitanul Farrell stătea cu mâinile şi picioarele legate de copac. Îşi dădea seama că cineva stătea lângă el. Pălăria trasă peste ochi îl împiedica să vadă cine era. Auzi o crenguţă ruptă, simţi cum pe umărul său se aşază o mână şi cum pe gâtul lui alunecă o respiraţie caldă.

– Cine e? Cine se joacă cu mine? strigă el, umilit de prizonieratul la care era supus.

– Eu sunt, spuse o voce feminină dulce, cea pe care o iubeşti şi pe care ai abandonat-o cu mult timp în urmă. Te-am găsit, în cele din urmă.

– Elizabeth, tu eşti? întrebă Farrell, neştiind dacă visează ori e treaz. Dacă eşti tu, dă-mi pălăria jos, ca să te pot vedea.

– Dacă insişti, spuse vocea, mai dulce şi mai drăgăstoasă decât înainte.

Căpitanul îşi simţi gâtul mângâiat de nişte degete lungi.

Pălăria îi fu smulsă de pe cap şi el deschise ochii. Şocat, scoase un ţipăt lung şi ascuţit. În faţa sa, îmbrăcat din cap până în picioare în piele neagră, era un glashan, cu părul lung, alb şi barbişonul fluturând în briza dulce a dimineţii.

– Oh, căpitane Farrell, spuse el cu vocea dulce a lui Elizabeth. Ce bine îmi pare să te văd!

Glashanul izbucni în râs şi îl pălmui pe soldat.

– Fiinţe umane, mizerii umane, mormăi el printre dinţii de aur. Ce putregai! Uitaţi-vă la voi, sfâşiaţi de lăcomie şi pofte trupeşti, atât de nedumeriţi încât nici nu vă cunoaşteţi sufletul. Slujiţi în fiecare zi ca nişte robi pentru averi ce nu servesc la nimic şi în cele din urmă lăsaţi totul în urmă când primiţi sărutul morţii.

Creatura îl apucă pe Farrell de urechi şi îl privi cu ochii săi de pisică.

– Tu, prietene, ne vei fi de folos cu ce ştii tu să faci mai bine.

Trosni din degete şi lânga el îşi făcu apariţia un dunamez, care scormonea prin pământ ca un porc sălbatic, sărind agitat de colo-colo.

– Linişte, o să fie al tău destul de curând, îi spuse glashanul dunamezului care gâfâia, abia aşteptând. Să savurăm ceea ce avem de gând să facem. Nu vrem să ne grăbim cu căpitanul Farrell, trebuie să vedem totul.

Zicând acestea, glashanul se trase înapoi şi îi făcu semn dunamezului să înainteze. Înainte ca Farrell să apuce să ţipe, acesta sărise deja în trupul lui, sufocându-l. Soldatul fu copleşit de duhoarea creaturii care se întindea în interiorul său.

Stejarul răsucit

Lumina norului strabatea padurea, colorând în tonuri stranii frunzele căzute pe pamânt şi alcătuind desene ciudate pe jos, dând impresia că se lupta cu soarele în încercarea de a face umbre mai puternice decât acesta.

Thomas, Kate şi Raphah mersera pe carare. Singurul zgomot care se auzea era cel al crenguţelor strivite sub picioarele lor. Thomas ţinea sabia strâns în mână. Raphah ţinea Keruvimul strâns la piept. Simţea că îl salvase prea uşor. Se întorsese în mâinile lui fără lupta. Forţele care îi doreau puterile îi cedasera fara varsare de sânge.

Kate era atentă, căutând printre copaci cel mai mic semn că prin preajmă ar fi creaturile care îi urmarisera nu de mult pe aceeaşi potecă. Trecura pe lângă copacul unde îi atacase varrigalul. Se vedea locul unde sabia se înfipsese în coaja arborelui, dupa ce îl ratase cu puţin pe Thomas. Copacul începuse sa putrezească, coaja i se transformase în gelatină, iar din tăietura ieşeau aburi albastrui. Rana părea să se întindă ca o cangrena. Copacul, aplecat şi uscat, parea devorat de putreziciunea care îi patrunsese în fibra. Aerul era pângărit de un miros infernal. Îşi acoperira gurile cu mâna şi lungiră pasul.

– Ai fi putut arata şi tu aşa, îi spuse Kate lui Thomas.

– Probabil că metalul sabiei e dat cu ceva, răspunse băiatul, examinând obiectul aducător de moarte pe care îl ţinea în mâna şi pe care aproape că ar fi vrut sa îl arunce.

I se părea un lucru rău să ţină în mână acea armă, ca şi cum ar fi deţinut o putere la care nu se voia părtaş.

– Creatura este cea care produce răul, spuse Raphah. Acolo unde e viaţă, ea aduce moarte, acolo unde e creştere, ea aduce putreziciune, iar unde e lumină, ea aduce întuneric. E o reflexie a lui Pyratheon. Creatura nu poate face decât ceea ce doreşte.

– Dar ce e cu Demurral? Crede că poate controla aceste creaturi.

– Sunt un fel de împrumut. Poate să le folosească, dar nu sunt ale lui. Îl înşală, îl fac să creadă că el are puterea, când de fapt e doar o marionetă. Oamenii care folosesc aceste forţe nu înţeleg niciodată adevărata natură care stă în spatele lor. Cred că sunt stăpâni, dar în realitate devin sclavi în scurtă vreme. Pyratheon le dă ce vor, dar numai până când le vrea el sufletul.

– Dar credeam că Demurral îl slujea pe Dumnezeu, îl întrerupse Kate. Cum a putut să abandoneze credinţa?

– E atât de uşor! Mulţi oameni încep pe calea cea dreaptă, după care invidia ori lăcomia le devorează încet inimile. Curând, lucrurile lumeşti devin cele mai importante şi se îndepărtează de calea cea dreaptă. Puterea a fost dintotdeauna mai râvnită decât iubirea şi totuşi adevărata putere vine din cunoaşterea celui care ne oferă iubirea perfectă. Trebuie să ne agăţăm de acest lucru cu toată inima.

Thomas îl asculta pe Raphah. Cărarea prin pădure trecea pe lângă golf. Înţelegea că în faţa lui se deschidea o viaţă nouă. Nu se mai putea întoarce la vechea viaţă. Orice s-ar fi întâmplat, viitorul lui avea să fie în altă parte. Uitându-se peste întinderea de apă către Baytown, peisajul părea să se fi schimbat. Nu îşi dădea seama dacă era din pricina strălucirii ciudate a norului sau dacă se schimbase ceva în el care îl făcea să privească altfel lumea. Se simţea trist, dar emoţionat. Simţea că se schimbă, creşte, devine bărbat. Strânse sabia cu putere, încercând să pună ordine în tot ceea ce văzuse până atunci. La lumina zilei şi în mijlocul naturii, lumea întunericului părea atât de îndepărtată, şi totuşi era conştient că în spatele acestei lumini colcăiau forţele care le doreau distrugerea, aşteptând momentul potrivit pentru a lovi.

Cărarea ducea printr-o vâlcea. Un stejar răsucit îşi întindea crengile ca şi cum ar fi format acoperişul unei catedrale gotice.

Kate îl văzu prima pe bărbat. Părea să fi apărut de nicăieri. Mergea încet în faţa lor, cu capul plecat. Ţinea în mână un băţ lung de cioban, iar pe umar o traistă din piele de capră. O pălărie cu boruri largi îi acoperea părul negru, inelat, care îi cădea pe umeri. Purta o haină cenuşie, cu margini galbene care-i era prea mare.

Fata îl bătu uşurel pe umăr pe Thomas şi arătă spre bărbat.

– Ce să facem?

Se opriră şi se strânseră unul lânga celălalt. Raphah răspunse:

– Să ne continuăm drumul. Arată a cioban. Thomas, ţine sabia pregătită. Dacă e altceva decât om, îl loveşti cu ea şi o luăm cu toţii la fugă. Kate, sa stai tot timpul în faţa noastră şi să nu rămâi în urmă.

Bărbatul se oprise şi se aşezase pe trunchiul unui copac căzut la pământ de-a lungul şanţului care mărginea poteca. Îşi luase traista de pe umăr şi o ţinea pe genunchi. Avea pielea bronzată de soare şi de vânt. Cu mâna dreaptă, îşi şterse sudoarea de pe frunte.

– Nu vă sfiiţi, le strigă celor trei. Nu îmi place să fiu urmărit. Nu prin pădurea aceasta. Nu ştii niciodată cine îţi sare în spate.

Thomas încercă să ascundă sabia la spate, nedorind ca omul să vadă ce are în mână.

– S-ar putea să ai nevoie de ea într-o zi, flăcăule. Nu e nevoie să o ascunzi de mine, îi strigă bărbatul. De ce nu veniţi să staţi lângă mine? Am pâine proaspătă şi peşte sărat. Puteţi să mâncaţi cât vreţi de mult.

Foamea îl convinse pe Thomas să se întoarca spre ceilalţi şi să le facă semn să îl urmeze. Merse prudent până în dreptul omului, iar Kate se sprijini de trunchiul de copac. Thomas rămase în picioare, la două lungimi de braţ de el, strângând bine sabia în mână.

– Se pare că vă e foame, spuse bărbatul. Uitaţi, mâncaţi din pâinea aceasta.

Luă o pâine în braţele-i puternice şi o rupse în două, apoi în patru, dând fiecăruia câte o bucată şi păstrând una pentru sine.

– Vreţi şi peşte? E bine afumat şi miroase a piele, dar mi s-a spus că ar fi bun pentru sănătate.

Le oferi câte o bucată de peşte uscat, brun. Carnea stătea agăţată de pielea închisă la culoare şi mirosea a aşchii de stejar. Thomas luă o bucată şi o băgă, lacom, în gură, unde se amestecă cu pâinea, formând

un guguloi delicios cu gust de afumatură, care răspândea miros de lemn ars, drojdie şi peşte de fiecare dată când era zdrobit între măsele.

– Păreţi înfometaţi. Înseamnă că aţi mers mult, spuse omul şi se uită la Raphah. Dupa înfăţişarea ta, ai bătut drumul cel mai lung. Nu mă aşteptam să văd unul din neamul tău prin aceste părţi.

Se opri, aşteptând ca Raphah să răspundă. Era ceva familiar în înfăţişarea păstorului, iar ceea ce îl deranja pe Thomas era că, deşi convins că îl mai văzuse undeva, nu îşi putea aminti unde.

– Eşti de prin părţile acestea? întrebă Thomas. Nu îmi amintesc să te fi văzut pâna acum, dar îmi pari cunoscut.

– Sunt păstor şi am venit să îmi caut nişte mioare ratăcite. Sigur ca mai m-ai văzut. Tu eşti Thomas Barrick, tatal tău a fost pescar. Iar tu, domniţă, eşti Kate Colgan, fata vameşului. Vedeţi, va ştiu bine pe amândoi. Încotro mergeţi?

– Mergem la un prieten, răspunse Thomas, înţelegând că bărbatul evita întrebarea.

– Singurul prieten pe care mi l-aş dori în pădurea aceasta e Rueben Strigoiul. Sunt bun prieten cu el, e un om în care poţi să ai încredere. Îl cunosc pe Rueben de când era un prunc.

Kate se uită la figura păstorului. Nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani. Avea ochi tineri, două flăcări albastre ce ardeau pe faţa lui bătută de vânturi.

– E de două ori mai bătrân decât tine, cum să îl fi cunoscut de când era copil?

– Vezi tu, Kate... E cum a spus bunica ta atunci când ţi-a murit fratele. „Nu lungimea vieţii sau aurul regilor te face bogat, ci dragostea de care ne bucurăm de-a lungul drumului nostru prin viaţă."

Aceste cuvinte o năuciră pe fată, ca şi cum ar fi lovit-o în moalele capului. Se cutremură şi se rezema de trunchiul copacului, de-abia mai putând să respire de uimire. Acestea erau vorbele pe care i le spunea bunica în fiecare seara, înainte de culcare. Erau vorbele pe care le spusese pe patul de moarte. Erau vorbe secrete, spuse cu iubire, vorbe care îi alungaseră spaimele în timpul nopţii, pe care Kate le repetase ca pe o rugăciune. Păstorul nu avea cum să le ştie. Se simţea tâlharită, simţea că ciobanul intrase fără voia ei până în cele mai intime colţuri ale

vieţii ei. Şi, cu toate acestea, purtau tot atât de multă iubire şi îi încălziră inima tot atât de mult, ca şi cum ar fi fost rostite pentru prima oară.

– De unde ai ştiut? şopti fata.

Thomas şi Raphah se uitară la ea, dar nu pricepură semnificaţia schimbului de replici.

– Şi ce e cu drumul vostru? Rueben are să vă ajute? întrebă omul.

– De unde îl ştii pe Rueben? Nu poţi să fii mai bătrân decât el! exclamă Thomas.

– Ştiu multe lucruri de prin părţile acestea. Nu trebuie decât să asculţi vântul ori să stai nemişcat în pădure şi auzi ce spun vocile. Nu există secrete. Nimic nu-mi poate rămâne necunoscut.

Thomas îi cercetă cu atenţie chipul, convins că mai văzuse undeva ochii aceia.

– Dar tu, Thomas? Când ai de gând să înveţi să înoţi? Nu poţi să te bazezi pe talismanul pe care îl porţi la gât, nici pe faptul că flăcăul acesta are să te scoată mereu atunci când ai să cazi în apă.

Thomas se uită uluit la Raphah.

– Cei din familia mea nu au înotat niciodată. Trebuie să ai încredere în barca ta. De unde ştii că m-a scos Raphah din apă? Tu m-ai împins? întrebă furios băiatul.

– Eşti exact ca străbunicul tău, şi el avea un temperament exploziv, aşa ca tine. M-a cunoscut cu puţin înainte să moară. M-a strigat şi m-am dus lângă el... Tu eşti un demn urmaş al familiei Barrick.

– Cum ar fi putut să te cheme? Era la cincisprezece kilometri în larg, prins într-o furtună. Nu l-au mai găsit. Nu au adus acasă decât o luntre goală.

Thomas era furios. Părea că omul din faţa lui e în stare să aleagă un moment din viaţa ta şi să ţi-l înfăţişeze doar pentru a te tachina.

Raphah nu scotea nici o vorbă şi se uita atent la păstor. Şi lui i se părea cunoscut. Fie îl văzuse mai înainte, fie îl auzise. Omul avea o piele închisă la culoare din pricina muncii neîntrerupte în bătaia soarelui şi a vânturilor. În jurul ochilor, nenumărate riduri dezvăluiau că omul râdea cu poftă ori de câte ori avea ocazia.

Bărbatul mai rupse o bucată de pâine şi i-o întinse lui Raphah.

– Pari flămând şi departe de casă. Orice te-a adus pe meleagurile acestea trebuie să fie un lucru de mare importanţă.

– E mai important decât o să își dea seama oamenii vreodată, răspunse el, iar păstorul izbucni în râs.

– Vrei să îți slujești stapânul din toată inima, nu-i așa?

Se uită la Raphah, care își trase haina, ascunzând Keruvimul cât putu de bine.

– Ce ai acolo?

– Nimic, se rasti Raphah, dându-se cu un pas în spate. Nimic important.

Ochii de perla ai Keruvimului stralucira în lumina soarelui.

– Aceasta îți este rasplata? întreba omul.

– Răsplata mea e mai valoroasa decât acest obiect, raspunse Raphah, făcând un alt pas în spate.

– Ți-e teama că am sa ți-l înhaț, că am sa-l iau ca un hoț la drumul mare? Eu stăpânesc turmele de pe o mie de dealuri. Nici măcar Solomon, în toata gloria sa, nu s-a bucurat de bogățiile pe care le am eu.

– Solomon? întreba Raphah, nu prea sigur dacă a auzit sau nu bine ce spusese omul.

– Solomon, raspunse iute pastorul. Marele rege, cel care a construit Templul pentru a așeza înauntru ceea ce porți tu.

Pe chipul lui Raphah se citi surpriza.

– Îl cunoști pe Solomon. Neamul tău se trage din el. Misiunea ta este să aperi ceea ce strângi la piept de întreaga lume. Ai făcut bine că l-ai salvat de cei care doresc sa îl folosească în scopuri rele, continua bărbatul.

Raphah, Thomas și Kate se uitară fix la păstor. În acea clipă înțeleseră cu toții ca se aflau în prezența unei persoane puternice și cu mare autoritate, dar care alesese să li se înfățișeze în hainele sărăcăcioase ale unui păstor umil.

– Tu ești... îngaimă Thomas.

– EU SUNT CEL CE SUNT. E tot ce trebuie să știți. Trebuie să plecați iute de aici, dar nu la Moara. Duceți-vă în portul dinspre Nord. Veți gasi o biserica în vârful unui deal. Duceți-va acolo. E important să ajungeți mâine, înainte de miezul nopții. În acel oraș, veți găsi un om care Mă cunoaște și care vă va îmbarca pe un vas spre Franța. Aveți încredere în Mine. Îi voi trimite pe Seruvimi în ajutorul vostru, atunci când va fi nevoie.

Acolo unde stătea omul, pământul începu să strălucească, hainele începură să i se schimbe, înfăţişarea i se preschimbă şi el zâmbi.

– Voi fi cu voi mereu, până la sfârşitul veacurilor, spuse El, înconjurat de lumină aurie, care părea să fie formată din milioane de fire din metal preţios.

Din senin, un vânt violent începu să bată dinspre mare. Crengile copacilor se loviră una de alta. Vârtejul de vânt ridică frunze moarte de pe pământ şi le purtă de jur împrejurul Său, formând un zid impenetrabil din nuanţe de brun, galben, roşcat şi verde. Frunzele îi loveau pe cei trei peste faţă. Thomas se arunca la pământ, în timp ce Kate şi Raphah se strecuraseră în spaţiul îngust ramas între trunchiul copacului căzut şi pământ.

Zgomotul crengilor rupte umplea aerul. Copaci se loveau unul de altul, făcând pădurea să răsune. Pe cele mai înalte ramuri scânteiau limbi de foc albastre şi roşii. Zgomotul tornadei, flăcările şi vuietul crengilor care se loveau aproape că le spărgeau timpanele cu sălbăticia lor.

Thomas se uită în sus, în ciuda faptului că bucăţi de coajă de copac îl loveau peste faţă. Încerca sa îl privească pe bărbatul care stătea în mijlocul vârtejului, cu desăvârşire transfigurat. Nu mai purta hainele sărăcăcioase de păstor. Veşmintele îi străluceau precum argintul, iar faţa îi era mai luminoasă decât soarele. Thomas îşi feri ochii de lumina orbitoare. Într-o clipă, omul dispăruse, iar în urma lui nu rămăsese decât traista din piele de capră, sprijinită de trunchiul copacului. Se lăsă o linişte absolută, o pace deplina.

Raphah se trase primul din adăpostul de sub copac. Îndepărtă frunzele şi crenguţele în care fusese îngropat de vârtej. Kate se luptă să iasă şi ea, rasuflând greu. Thomas era întins pe pământ, cu faţa în jos, acoperindu-şi capul cu mâinile pentru a se feri de vânt. Se ridică cu greu în genunchi şi se uită la Kate şi Raphah.

– A fost...? întrebă el, incapabil să termine propoziţia.

– A fost Riathamus, ştiu asta, raspunse Raphah cu voce tremurătoare, uluit de întâmplare.

– Cum poţi să fii sigur? Ar fi putut să fie o creatură care a luat această formă, interveni Kate, curăţându-şi părul de frunze. Ar fi putut să ne omoare cu furtuna asta. Unde s-a dus acum? Cum putem să fim siguri că era El?

– Pur şi simplu ştiu, nu mă întreba. Era vocea lui, erau ochii lui. Faptul că ştia atât de multe despre noi, răspunse Raphah.

– Atunci va trebui să facem ce ne-a spus. Whitby e destul de departe. Peste două ore se lasă întunericul şi nu o să reuşim în nici un caz să ajungem acolo până pe înserat, anunţă Thomas, ridicându-se în picioare.

Kate ridică traista din piele de capră. Era făcută dintr-o singură bucată de piele îndoită, legată cu o curea, tot din piele. Se uită înăuntru. Mirosea a iarbă proaspătă şi a melasă, a scorţişoară şi a pâine proaspăta. Închise ochii minunata aromă îi gâdilă nările. Începu să zâmbească.

– Ce e înăuntru? întrebă Thomas.

Kate se uită şi descoperi un alt codru de pâine, câteva bucăţi de peşte sărat înfăşurate într-o bucată de muselină, câteva monede de aur şi un bidonaş de argint. Scormonind prin traistă, simţi două pietre. Scoţându-le la lumină, văzu că sunt identice, de mărimea unui ou de gâscă şi la fel de transparente ca sticla. Suprafaţa fiecareia dintre ele era netedă şi cântăreau mult mai mult decât s-ar fi aşteptat. I le arătă lui Raphah.

– Ce sunt?

– Nu am mai văzut niciodata ceva asemănător, spuse acesta, după ce luase una dintre pietre în mână şi o examinase cu atenţie. Dacă sunt de la Riathamus, atunci au o putere şi un scop anume. Pune-le înapoi în traistă, s-ar putea să fim urmăriţi. Locul acesta nu îmi place deloc. Se uită de jur împrejur, cercetând locul. Cred că ar trebui să ne continuăm drumul. Care o fi calea cea mai bună?

– Dacă ieşim din pădure, putem să trecem prin Mlaştina Albă şi de acolo putem să o luăm pe drumul spre Whitby. Ar fi mai bine să ne ferim de Baytown, prea mulţi oameni ne cunosc acolo, răspunse Kate.

– Şi cu traista ce facem?

– O luăm cu noi. Avem înăuntru tot ce ne trebuie pentru călatorie. Ne-a fost dăruită cu un scop şi cred că acesta ni se va dezvălui destul de repede.

Seirizzim[1]

La lumina lumânărilor din bucătărie, Beadle încerca sa îşi aline durerea provocată de rănile pe care le avea pe faţa cu ajutorul unei cârpe de spălat vasele, care fusese folosita ultima oara pentru a curăţa o cratiţă de untură. Fiecare atingere a cârpei murdare de grăsime îi provoca o durere arzătoare, pe care nu o resimţea doar pe piele, ci până în măduva oaselor. Fusese bătut vreme de câteva minute lungi, chinuitor de lungi. Fusese bătut ca pedeapsa pentru că îi lăsase pe prizonieri să scape, fusese batut pentru ca Demurral sa îşi verse mânia, bătut cu o tigaie, cu un scaun de bucătarie, iar când acestea s-au rupt şi nu au mai fost bune de nimic, bătut cu picioarele şi pumnii.

Beadle îşi umpluse o halbă cu cea mai tare bere pe care o avea. Stătea în faţa lui ca o supa în fermentaţie: groasă, vâscoasa chiar, cu spuma de deasupra aproape solida. Lua halba şi o duse la gura cu o mână tremurătoare. Spuma i se lipi de nas. Inspira şi în acelaşi timp înghiţi berea caldă. Îl pişca pe limbă şi îi ramase pe gât ca un balsam. Îşi ridică ochii umflaţi şi învineţiţi spre cadavrul glashanului care stătea încă întins pe hol. Demurral statea în spatele lui, abia stăpânindu-se să nu îl lovească din nou pe slujitor, racnind la el cât îl ţineau puterile:

---

[1] În ebraică, termenul e folosit pentru a desemna forţe ale naturii personificate, care, deşi nu sunt iniţial forţe ale raului, ajung sa fie considerate astfel în tradiţia ulterioara. (n. tr.)

– Eşti un imbecil dacă i-ai lăsat să scape. Era important să îi am! Acum au plecat şi au luat şi Keruvimul cu ei! E vina ta şi ai să plăteşti înainte de apusul soarelui. Aşa îmi vine să te pun în locul lui, să folosesc sângele tău ca înlocuitor. De asta ce mai zici?

– Ce uşurare ar fi, mormăi Beadle.

– Ce-ai zis?

– E de înţeles. Îmi pare atât de rău!... se rugă slujitorul de stăpânul lui.

Îşi pierduse curajul. Gândul de a-şi petrece tot restul vieţii alături de acel bărbat îi întorcea stomacul pe dos. Ar fi vrut să fugă, dar ştia că nu avea să apuce să facă mai mult de câţiva paşi înainte ca Demurral să îl prindă şi să îl ucidă. Îşi dorea acum să fi plecat împreună cu ceilalţi, să fi început o viaţă nouă. Kate îi spusese că avea potenţialul de a deveni un alt om, un om cu mult mai bun.

– Cară atunci creatura asta până în pivniţă. Vreau să văd ce e, zbieră Demurral.

Beadle se ridică de la masă, plin de răni şi vânătăi, şi se duse către cadavru. Apucându-l de picioare, îl târî pe podea, apoi pe scările de piatră ce coborau în pivniţă. Nu dădu atenţie zgomotelor pe care le scotea creatura, nici nu remarcă uşoara coborâre şi ridicare a pieptului acesteia, ca şi cum ar fi respirat uşurel. Nu văzu cum glashanul deschise brusc ochii, nici cum începu să îşi mişte degetele.

Sus, Demurral se duse să îi răspundă celui care ciocănea la uşă, mormăind furios în timp ce mergea prin hol. Luă un baston gros pentru a-l bumbăci bine pe cel care făcea atât de mult zgomot, îşi ridică privirea şi văzu că statuia corbului dispăruse.

– Potoleşte-te, omule, vin cât de repede pot, strigă preotul.

Deschizând uşa, îl văzu pe căpitanul Farrell, cu uniforma sfâşiată de explozie şi cu faţa înnegrită de pământ. Preotul nu scoase o vorbă. Farrell trecu împleticindu-se pe lângă el, intră în camera de lucru şi se prăbuşi într-un scaun de lângă şemineu.

– Dă-mi ceva de băut... Vreau să beau, strigă dunamezul din corpul căpitanului. Un pahar plin cu whisky, nu altceva!

Demurral se duse şi se întoarse în cameră cu paharul cerut. Farrell îl luă, îl duse la gură şi îl dădu pe gât.

– Ce bun e! zise creatura, încercând să imite vocea lui Farrell. Nu am mai pus gura pe așa ceva de ani de zile, adăugă, ștergându-se la gură cu mâneca. Stai jos, popă, am un mesaj de la cineva care vrea să stea de vorbă cu tine.

Demurral se așeză.

– Văd ca accidentul nu ți-a îmbunătățit cu nimic manierele de londonez. Ești la fel de plin de tine ca întotdeauna. Din ce mi-au spus oamenii tăi, mă așteptam să fi murit.

– Chiar așa o sa fie, nu peste mult timp, spuse dunamezul cu propria voce. Și la fel o să fii și tu, dacă nu mă asculți. Ți se datorează începutul unei noi ere, fie că ai vrut chiar tu asta, fie că ai permis din simplă prostie ca un asemenea lucru minunat sa se întâmple. Am trecut din epoca lui Riathamus în cea a lui Pyratheon.

– Farrell, nu te juca cu focul! Ce știi tu despre Pyratheon? Cine ți-a vorbit de el? întrebă Demurral.

– Amicul tău nu poate să vorbească, răspunse dunamezul, chicotind. E complet prizonier în propria minte. Îl port ca pe o haină. E drept, una cam prăpadita.

– Atunci, creatură, spune-mi ce ai de spus și cară-te din el, zbieră preotul la dunamez.

– Să plec? Vorbești de parcă ai fi un preot. Îl știu pe Riathamus, îi știu pe Seruvimi, dar Demurral este cineva cu o putere atât de mică! Până și aceea îi e dată de cel care controlează Universul. Ești o marionetă. Dunamezul râse și continuă pe un ton aspru: Am venit după Keruvim. Trebuie să i-l duc lui Pyratheon. Unde e?

– E în apropiere, răspunse Demurral, după ce se gândi o clipă. E în mâini sigure.

– Atunci adu-mi-l și am terminat cu tine. Există plăceri ale trupului pe care aș vrea să le gust și nu pot face asta decât în trupul lui Farrell.

Demurral se ridică din scaun și se duse la fereastră. Se uită spre Baytown. Strălucirea norului era mai puternică decât niciodată.

– Nu e chiar atât de simplu. Keruvimul nu e aici. Exista mereu riscul să fie furat, așa încât l-am dus la Lordul Finnesterre, de la Conacul Stregoika. Mi-a făgăduit să aibă mare grijă de el. Îl voi lua înapoi mâine, zise Demurral, sperând să nu fie prins cu minciuna.

– Te duci azi şi te întorci cu el, zbieră dunamezul, aproape ieşind din Farrell, din cauza furiei. Pyratheon are să vină la noapte şi nu aş vrea să fiu omul care îl face să aştepte.

– Dar tu nu eşti om. Ce fel de creatură eşti? întrebă preotul, încercând să evite subiectul Keruvimului.

– Călătoresc prin timp, fără de moarte, dar nu tocmai în viaţă. Sunt un duh căruia îi place confortul cărnii şi al oaselor. Să pipăi, să miroşi şi să guşti sunt lucruri atât de minunate! Voi, oamenii, habar nu aveţi cât de grozav aţi fost creaţi, consideraţi normale toate aceste lucruri. Eu nu pot să mă bucur de ele decât atunci când îmi fac sălaş într-unul dintre ai voştri. Se opri o clipă şi se uită la Demurral. Nici nu ştii ce viaţă chinuitoare duc.

– Dar ce puteri ai, ce poţi să faci?

– Doar la putere te gândeşti?! Îi las pe alţii să se preocupe de putere. Eu nu doresc decât să experimentez minunile lumii acesteia, să mănânc, să beau, să adun în jurul meu... Creatura făcu o pauză şi, întorcând capul lui Farrell, ascultă cu atenţie. Cred că slujitorul tău te cheamă.

– Nu aud nimic, răspunse Demurral.

– E în pivniţă, îl aud cum răcneşte. Cred că e pe punctul să moară, zise calm dunamezul.

Demurral ieşi grăbit din cameră, urmat de Farrell, care mergea solemn, dându-i creaturii timp să admire holul.

Dinspre uşa pivniţei veneau ţipete înfundate. Era Beadle. În câteva clipe, preotul coborâse pe scări şi bătea la uşa încuiată.

– Lasă-mă să intru, omule! Ce s-a întâmplat? strigă el, bătând furios cu pumnul în uşă.

Nu se auzi nici un răspuns, ci numai gemete înfundate.

Demurral izbi uşa cu piciorul, deschizând-o. Înăuntru era un întuneric deplin. Simţea că, în afară de Beadle, mai era o persoană în cameră. Îşi auzea slujitorul gemând şi suspinând, dar era conştient că mai era cineva, cineva care stătea foarte aproape.

– Ieşi afară, omule, sau îmi scot sabia din teacă şi vin eu după tine, minţi Demurral, sperând să îl sperie pe necunoscut.

Din beznă, un butoi gol de rom fu aruncat înspre el şi îl lovi în piept, trimiţându-l până la picioarele lui Farrell, cel posedat de dunamez. Creatura se uită cu calm la el, cum stătea întins pe jos.

– În locul tău, nu m-aş duce acolo. Poţi oricând să faci rost de o altă slugă, sunt uşor de găsit.

– Dar s-ar putea să moară, răspunse Demurral, ridicându-se în picioare.

– Ei, atunci ar fi bine să iei sabia mea, îi zise creatura, înmânându-i floreta lui Farrell. Ai grijă, să nu te tai singur, adăugă sarcastic.

Demurral păşi cu greutate în camera întunecată. Îl auzea pe Beadle plângând în stânga. Se uită de jur împrejur prin pivniţă, încercând să vadă câte ceva. Ştia că în faţă are uşa ce ducea spre tunel şi că pe lângă pereţi se găsesc cutii şi butoaie cu marfă de contrabandă. Din dreapta se auzi un zgomot ascuţit, ca şi cum cineva s-ar fi agăţat de zid cu nişte gheare ascuţite. Ca o pisică uriaşă, o siluetă îmbrăcată în negru se năpusti asupra sa dintr-un colţ, îl apucă de urechi şi îl azvârli pe pământ. În cădere, sabia îi scăpă din mână şi se rostogoli până într-un colţ.

Farrell privea din uşă cum fiinţa îl apucă pe Demurral de cap şi îl ridică de jos, cu ochii de pisică strălucindu-i sălbatic pe întuneric. Preotul încercă să scape din strânsoare şi să împingă acea creatură cât mai departe de el. Aceasta însă îl azvârli, făcându-l să se lovească de scările de piatră. Uşa metalică de la tunel se deschise şi creatura dispăru. Ecoul paşilor săi grăbiţi răsună prin tunel până departe.

Drumul către Whitby părăsi adăpostul pădurii şi ieşi în sălbăticia plană a Mlaştinii Albe. Expuşi acum stihiilor, cei trei mergeau pe drumul care şerpuia printre smocuri de iarbă ca nişte oi obosite, ţinându-şi capul plecat. Soarele după-amiezii cobora spre apus, făcând ca lumina norului ce se ridica din mare spre răsărit să pară şi mai puternică.

În depărtare, se zărea orăşelul Baytown agăţat de faleză, în timp ce fluxul ştergea urmele alunecării de teren. În golf, vedeau cum corabia se pregăteşte de drum. Cele trei catarge ale sale aveau câte o lampă agăţată la bază, iar acestea străluceau ca nişte stele pe fondul întunecat al mării.

Atunci, dinspre vest, îi lovi o furtună neaşteptată şi o grindină nemaivăzută. Bucăţile de gheaţă loveau pământul, zdrobindu-se de pietre ca nişte ouă de gâscă şi culcând iarba la pământ. Se auzeau

lovindu-se de crengile copacilor şi de pământ. Îi loviră pe cei trei, doborând-l pe Thomas.

Kate şi Raphah îl ridicară de jos şi îl târâră la adăpostul unei stânci înalte. Acolo se strânseră unul lângă celălalt, acoperindu-şi capetele cu hainele, în vreme ce furtuna se înteţea.

– Trebuie să plecăm de aici, strigă Kate, încercând să se facă auzită deasupra vuietului furtunii şi a pocnetelor grindinii. E o casă acolo, jos, în vale. Îi văd luminile... Putem să ne adăpostim în grajd... nu o să putem ajunge la Whitby înainte de lăsarea întunericului.

Alergară împreună în direcţia luminilor. Thomas devenea din ce în ce mai neliniştit. Mai fusese o dată în acea casă, când era mai mic. Era casa Lordului Finnesterre.

Cerul se limpezi şi norul străluci mai puternic decât luna, timp în care ei ajunseră la poarta conacului. Era o casă mare, frumoasă, dar care avea darul de a intimida. Pe acoperiş se vedeau mai multe coşuri înalte. Fuioare de fum se înălţau din fiecare dintre ele, iar la fereastra arcuită ce dădea spre grădină ardea o lumânare roşie. În mijlocul grădinii se vedea o piatră înaltă, ce părea să îşi fi croit drum cu greu prin scoarţă, ieşind din pământ triumfătoare şi ridicându-se în aer trei sau patru metri. Semăna cu o columnă străveche, semnul unui popor uitat, rămasă fără scop.

Casa era construită din piatră şi părea că ar fi fost nu una, ci trei case unite, pe măsură ce generaţiile succesive au extins clădirea, odată cu mărirea averii lor. Era înconjurată de copaci din trei părţi, dar înspre est, era deschisă către mare şi către Mlaştina Albă. Din faţa casei, îţi puteai plimba nestingherit privirea peste împrejurimi şi să vezi perfect casa parohială şi mina de alaun, aflate la şapte kilometri spre sud.

Grădina era acoperită cu bucăţile de grindină care începuseră să se topească. Se lăsase o tăcere mormântală, neîntreruptă nici măcar de cântecul păsărilor. Strălucirea norului se preschimbase din roşu în verde-închis. Spre sud, luna plină se iţea deasupra orizontului. În timp ce se îndreptau spre uşă, Thomas îl trase pe Raphah de mânecă:

– Nu cred că facem bine. Tata mi-a povestit multe despre casa asta. El zicea că nu e un loc bun. Băiatul se întoarse înspre Kate. Ştii şi tu, nu-i aşa?

– Nu ştiu decât că am nevoie de un pat cald. Nu trebuie decât să îi cerem să dormim în grajd, după care, de dimineaţă, putem să plecăm spre Whitby.

– Ar fi trebuit să facem ce ne-a zis Crane, să mergem la Rueben, după care să plecăm cu corabia.

Thomas începea să se îndoiască de faptul că Riathamus li s-ar fi arătat cu adevărat. Se întreba dacă nu cumva fuseseră păcăliţi de vreun spirit al pădurii, dacă nu cumva totul nu fusese decât o halucinaţie.

– Am o presimţire rea, Kate. Noi rămânem la poartă. Tu poţi sa te duci şi să îi ceri lordului un loc în grajd.

Thomas şi Raphah se duseră la poartă. Acesta din urmă se aplecă şi păru că ascunde ceva într-o gaură din zid. Kate se îndreptă spre uşa uriaşă, din lemn, prin care se intra în Conacul Stregoika. Era de două ori mai înaltă şi de patru ori mai lată decât ea şi era întărită cu multe cuie lungi, înfipte în lemn. Avea un mâner din alamă, şi un ciocan aşezat la mijlocul uşii, în forma unui cap de ţap.

Ridică mâna, apucă ciocanul şi lovi în uşă de trei ori, rupând liniş-tea. Kate aşteptă. Nu după mult timp auzi cum cineva păşeşte cu nişte bocanci grei peste gresia de pe podea. Uşa se deschise încet şi în faţa ei apăru un om scund, cu faţa roşie, perciuni albi şi un zâmbet exagerat de larg şi de prietenos. Purta o pereche de pantaloni la modă, o haină roşie de vânătoare şi cizme negre, de călărie.

– O, Doamne, ce cauţi afară într-o noapte ca aceasta? o întrebă el cu o voce caldă. Intră, intră, nu se ştie ce poţi păţi.

Îi zâmbi prietenos lui Kate, cu ochii scânteindu-i în lumina lumânărilor. Din interior veneau arome de cafea şi scorţişoară. Fata mai simţise o singură dată acest miros, la Hanul Grifonului, de lângă târgul din Whitby. Primise o gură din ceaşca tatălui ei, în timp ce acesta stătea de vorbă cu hangiul. Era amară, grunjoasă şi îi lăsase pe cerul gurii gust de biscuiţi arşi. În ziua aceea, se îndrăgostise de ciudata aromă. O făcea să se gândească la tărâmuri îndepărtate, era minunată, ameţitoare şi sofisticată. Cafeaua era o băutură pentru cei bogaţi, pentru gânditori sau artişti şi valora greutatea sa în aur. Aici, la Conacul Stregoika, mirosul de cafea o invita înăuntru, asigurând-o că se va bucura de confort şi siguranţă, îndepărtându-i orice urmă de frică. Se

uită în ochii bărbatului din faţa ei şi simţi că găsise în cele din urmă o persoană care să îi ajute.

– Prietenii mei sunt la poartă. Avem probleme groaznice. Vă rugăm, am putea să dormim în grajd în noaptea aceasta? îl întrebă ea pe bărbat fără să se gândească prea mult şi fără să se întrebe de ce uşa nu fusese deschisă de un servitor.

– Sigur, draga mea, intră. Bărbatul strigă apoi spre Thomas şi Raphah: Veniţi şi voi înăuntru cu prietena voastră. E destul loc lângă şemineu şi destulă mâncare în cuptor. Intraţi şi încălziţi-vă!

Vocea lui era prietenoasă şi liniştitoare. Nori negri se adunară pe cer dinspre vest şi se îndreptară spre norul cel strălucitor, aproape înghiţindu-l. Luna se luptă să ofere lumină lumii, dar în scurt timp covorul cel întunecat acoperi cerul. Fără prea multă tragere de inimă, Thomas îi făcu semn lui Raphah şi se duseră împreună la uşa conacului. Fură întâmpinaţi cu acelaşi zâmbet larg şi cu câte o strângere de mâna călduroasă.

– Fiţi bineveniţi, fiţi bineveniţi la Conacul Stregoika. Casa aceasta aparţine familiei mele de trei sute de ani. Strămoşii mei au venit aici de la Răsărit, dintr-o ţară muntoasă şi împădurită, şi nu au mai plecat. I se adresă lui Raphah, cu o voce scârţâitoare ca o poartă veche:

– Şi noi am fost oaspeţi, aşa încât avem obiceiul de a-i întâmpina cu căldură pe cei care ne bat la uşă.

Cu aceste cuvinte, îi invită pe toţi să îi treacă pragul şi să intre în holul bogat decorat.

– Iertaţi-mă, nu m-am prezentat. Eu sunt Lordul Finnesterre. Cu cine am plăcerea? îi întrebă el păstrându-şi zâmbetul larg.

Kate îi prezentă pe rând. Tremura în timp ce vorbea, iar de pe hainele ei se scurgea apa.

– Să intrăm în bucătărie, înainte să ajungem să înotăm pe aici, le zise gazda. În şemineu arde un foc plăcut şi puteţi găsi apă caldă pentru a vă spăla. Îl întrebă pe Raphah: Nu am mai întâlnit pe nimeni ca tine. Probabil că vii de foarte departe şi ai multe de povestit. După ce vă spălaţi şi mâncaţi, putem sta lângă foc, iar voi veţi putea să îmi spuneţi de unde sunteţi şi ce faceţi pe aici.

Finnesterre îi conduse în bucătărie. Aceasta era o încăpere spaţioasă, cu ziduri de piatră şi un şemineu înalt cât un stat de om. Pe

vatră ardea un foc sălbatic, împrăştiind scântei în toate direcţiile şi scoţând un fum gros, care ieşea pe coş.

– Staţi lângă foc, să vă încălziţi, îi încurajă gazda.

Se apropiară de vâlvătaie cât putură de mult. Din hainele lor începură să iasă aburi şi păreau să fi luat foc. Thomas se uita la focul ce îi încălzea faţa şi îi întindea pielea pe obraji. Îi era foame, gura îi era uscată, iar mirosul cafelei care fierbea aproape îl ameţea. Ibricul înnegrit bolborosea zgomotos.

– Îmi place să fierb cafeaua bine, explică Finnesterre. Îi dă o aromă specială, de fum.

Îşi făcu de lucru prin bucătărie, aşezând tigăi şi punând pâine pe masă. Deşi era stăpânul conacului, părea să fi făcut acest lucru de multe ori. Deşi bucătăria era măturată şi mesele bine curăţate, nu se vedea vreun servitor. Cei trei nu îi dădeau atenţie gazdei, ci se uitau visători la foc, gândindu-se la lucrurile prin care trecuseră şi la viitor.

Kate visa cu ochii deschişi. Mintea ei, ajutată de strălucirea focului, îşi permitea să părăsească prezentul şi să hoinărească pe un alt tărâm. Vedea cu ochii minţii străzi şi case, turla înaltă a unei biserici, care se preschimba pe nesimţite în velele unei corăbii. Îşi întinse mâinile îngheţate înspre foc, simţindu-se copleşită de o somnolenţă ce îi amorţea fiecare muşchi.

– Veniţi la masă, îi invită gazda, cu voce vioaie. Nu e mult, dar are să vă ajute să vă întremaţi, continuă Finnesterre cu zâmbetu-i larg.

Pe masă erau o bucată de pâine proaspătă, brânză, mere şi carne rece. Finnesterre aşează ibricul de cafea în mijloc şi patru ceşti de jur împrejurul acestuia. Era ca un ritual. Ceştile erau astfel dispuse, încât formau un pătrat perfect. Amfitrionul turnă lichidul negru în ceşti. Aburul se ridică din acestea, în spirale furtunoase, precum vaporii care se ridică din cazanul unei vrăjitoare. În lumina lumânărilor, avea o strălucire fantomatică şi se încolăcea pe mâinile bărbatului care turna licoarea în ceşti.

– E cafea? întrebă Kate, dorind să fie sigură.

– Este, într-adevăr, draga mea. Mă tem că sunt dependent de ea. Cafeaua, ciocolata şi ocazional un pahar de vin, acestea sunt singurele mele păcate.

– Domnule, îmi cer scuze dacă sunt nepoliticos, dar nu pot accepta această băutură, spuse Raphah. Nu-mi place deloc efectul pe care-l are asupra mea.

– Cel înţelept ştie mereu ce nu îi prieşte, spuse elegant Finnesterre, dar nu ar trebui să îşi impună punctul de vedere asupra altora. Zâmbi şi împinse ceştile înspre Thomas şi Kate. Sunt sigur că voi doi aţi dori să încercaţi acest minunat elixir, nu-i aşa? După o pauză, întrebă: Ce vă aduce la Conacul Stregoika?

Thomas apucă ceaşca şi se lăsă pe spătarul înalt al scaunului său. Nu era vorbăreţ din fire, dar căldura focului şi cafeaua amară şi fierbinte îi făcură mintea să-i meargă mai repede. Se simţea în siguranţă lângă Finnesterre, aproape ca acasă. Temerile sale se risipiseră, înlocuite acum de nevoia disperată de a împărtăşi toate cele întâmplate unui om care se arăta dornic să asculte. Nu simţea neliniştea crescândă a lui Raphah.

În următoarele zece minute, Thomas îi povesti întreaga lor aventură, din clipa când intraseră în tunel, despre Keruvim, despre evadare şi despre drumul peste mlaştină.

– Doamne Dumnezeule! exclamă Finnesterre. Când te gândeşti că toate acestea s-au întâmplat atât de aproape de casa mea! Unde este Keruvimul acum?

– L-am pierdut, interveni Raphah înainte ca ei să aibă ocazia de a spune ceva. Probabil că l-am scăpat undeva în mlaştină. Mi-am verificat haina la poartă şi nu mai era. Când plecăm de aici, va trebui să ne întoarcem ca să îl caut.

– Nu ai pomenit nimic de asta, se răsti la el Kate.

– Nu mi s-a permis să scot o vorbă până acum, răspunse el, rece.

– Ei, un asemenea obiect nu poate fi lăsat la voia întâmplării prea mult timp. Nu vreţi să cadă încă o dată în mâini nepotrivite, spuse gazda, bătându-l pe umăr pe Thomas. Eşti un băiat curajos! Ar trebui să vă duceţi cu toţii la culcare. Nici să nu aud că vreţi să dormiţi în grajd. Puteţi sta în camerele servitorilor, de deasupra. Eu sunt singur-singurel. Din păcate, nimeni nu rămâne prea multă vreme cu mine. Toţi spun că nu le place casa. Haideţi, luaţi o lumânare şi vă voi conduce în camera voastră. Am aprins un foc pentru voi...

Finnesterre se opri, ca şi cum ar fi spus prea multe, se ridică de la masă şi le făcu semn să îl urmeze.

Părăsiră căldura bucătăriei pentru frigul paralizant care domnea pe scara ce ducea la ultimul etaj. La fiecare canat se vedea o uşă încuiată, cu cheia lăsată în broască şi care ducea la camerele respectivului etaj. Finnesterre îi duse din ce în ce mai sus, până ajunseră la ultimul nivel. Vântul şuiera prin acoperişul din ţiglă şi trecea prin tavanul peticit şi dat cu var al camerei lungi şi înguste a servitorilor. Patru paturi umpleau jumătate din încăpere, lăsând un mic spaţiu între ele şi perete. Un covor mare acoperea podeaua şi un foc vesel ardea în şemineul mic.

– Simţiţi-vă ca acasă. Eu vă las în pace. Ne vedem mâine de dimineaţă, le spuse Finnesterre, ieşind din cameră. Nu vă îngrijoraţi dacă auziţi tot felul de zgomote. Afară sunt bufniţe şi vulpi, care scot sunete foarte asemănătoare cu cele umane. Casa scârţâie şi geme, dar nu vrea să facă rău cuiva. Se opri şi pe faţă i se aşternu o umbră de îngrijorare. Ar fi mai bine să rămâneţi în camera. În locul vostru, nu m-aş aventura pe coridoare. Mi-ar displăcea teribil dacă aţi avea un accident.

Cu aceste cuvinte, făcu o plecăciune politicoasă şi ieşi din încăpere, închizând uşa în urma sa. Cei trei aşteptară până când zgomotul paşilor săi pe scară se pierdu.

Thomas se uita la paturi, nevenindu-i să creadă. Nu mai dormise niciodată pe ceva atât de minunat. Cearşafurile erau albe şi apretate, iar păturile nu păreau să aibă vreun purice care să îi chinuiască somnul. Se lăsă pe spate pe salteaua moale, de fulgi, şi închise ochii. În scurt timp, atât Thomas, cât şi Kate părăsiseră acest tărâm şi hoinăreau prin lumea viselor. Raphah stătea în capul oaselor pe pat şi asculta cu lumânarea aprinsă orice zgomot din casă, aşteptând ceva ce ştia că are să vină.

Toba lui Lubbock

Crane se ridică pe puntea vasului său, *Magenta*. Din pricina hulei puternice, îi era greu să își păstreze echilibrul. Se prinse de balustrada și privi în sus. Corabia era gata de drum. Echipajul trăgea de parâme, punând tunul de lângă catargul principal în poziție de tragere. Vântul se umfla în pânze și nava înainta cu greu, înfruntând valurile. Crane inspiră adânc. Pe pământ se simțea mereu captiv, sufocându-se aproape, dar pe mare se simțea cu adevărat un om liber. Bagă mâna în buzunar și scoase o monedă mică de argint, pe care o aruncă iute în mare.

– Mulțumesc pentru găzduirea în port, șopti el, răsplătindu-l pe Selkie pentru adăpost, sperând că spiritul mării avea să poarte de grijă corabiei în continuare. Așa, băieți, răcni el. Ramânem în golf și ținem cât putem de aproape de faleză, după care luăm distanța de acțiune.

Martin urcă pe punte și își salută căpitanul.

– Ei s-au urcat? întrebă Crane.

– Nici urmă de ei, căpitane. Am avut doi oameni care i-au așteptat la casa lui Rueben, dar nu mai puteau sta. Trebuie să prindem refluxul, altfel rămânem în golf până dimineață.

Martin merse împreună cu Crane până la cabina acestuia din urmă.

– Sper doar că nu i-a prins Demurral. Când traversăm golful, tragem câteva salve și îi dăm câinelui bătrân ceva care să îl pună pe gânduri. Ei va trebui să își poarte singuri de grijă.

Magenta urca şi cobora, purtată de valuri. Vântul prielnic o scoase iute în larg. Crane vedea în depărtare luminile casei parohiale, sus pe deal. Dedesubt, coşul de la mina de alaun îşi scuipa fumul negru şi acid.

Crane şi Martin stăteau în uşa cabinei, privind înspre casa parohială. Crane ştia că acţiunea pe care o plănuia avea să îl transforme într-un proscris pentru totdeauna. Ştia că, de îndată ce ghiuleaua avea să lovească zidul casei preotului, era un om condamnat. Farrell avea să se asigure de acest lucru, iar Demurral avea să îl sprijine, împrăştiind minciuni în dreapta şi în stânga. Dar, se gândea Crane, satisfacţia de a spulbera casa de pe faleză avea să fie cu mult mai importantă decât neplăcerea de a-şi petrece tot restul vieţii departe de această ţară. Aveau să i se deschidă alte porturi, alte ţări şi, poate, nu se ştie, avea să găsească ceea ce căuta.

Crane se uită de jur împrejur. Oamenii lui trăgeau de parâme, pregătind tunul de tragere.

– Vreau muzică. Nimic nu se compară cu un cântec ce acompaniază un tun care trage. Unde sunt Lubbock şi Fingus? răcni Crane. Aduceţi-i pe ticăloşi aici, vreau muzică!

Lubbock şi Fingus erau amândoi beţi, aşezaţi pe un colac de frânghie, indiferenţi la tot ce se petrecea în jurul lor. Lubbock avea o curea de piele trecută peste umăr, de care atârna o tobă din piele de porc pe care o furase de la un dragon. Pe genunchi, Fingus ţinea o vioară veche, într-un săculeţ de catifea neagră. Auzind strigătul căpitanului lor, săriră amândoi în picioare, încercând să îşi păstreze echilibrul.

Fingus era un bărbat mărunţel, cu picioare subţiri, ca de păianjen, şi un nas lung cât o zi de post. Se împiedică în timp ce încerca să scoată repede vioara şi arcuşul din săculeţ, dar reuşi să îşi pună instrumentul sub bărbie şi să înceapă să cânte. Lubbock apucă toba şi începu să bată ritmul, din ce în ce mai repede. Câţiva membri ai echipajului începură să bată din palme, în timp ce Fingus cânta şi dansa. Se învârti şi se prăbuşi prin uşa cabinei, aterizând în genunchi, dar continuă să cânte melodia aspră, ţinând ritmul impus de toba lui Lubbock. Corabia se înclina când spre babord, când spre tribord aruncându-l pe cântăreţ dintr-o parte în alta. Melodia devenea din ce în ce mai antrenantă. Câţiva oameni începură să danseze, prinzându-se de mâini şi învârtindu-se. Fingus, la rându-i, dansa cât putea de repede pe punte.

Crane nu își dezlipea ochii de casa parohială. Pe lângă navă, doi delfini începură să sară veseli, spărgând valurile.

Toba lui Lubbock se auzea din ce în ce mai puternic, în timp ce arcușul lui Fingus alerga peste corzi din ce în ce mai iute. Spuma valurilor începu să mature puntea, iar înspre miazănoapte se văzu din nou lumina norului. Într-o clipă, muzica încetă.

– Pregătiți-vă de tragere, răcni Crane atunci când casa parohială intră în raza de acțiune a tunului mare.

Așteptă până când hula ridică nava dinspre babord.

– Foc!

Aerul nopții se umplu de mirosul pulberii arse. O floare roșie apăru la gura tunului, desenându-se clar pe cerul întunecat. Se auzi un muget asurzitor, ce mână de la spate ghiuleaua care țâșni de pe țeavă, zburând spre țintă. Cu o forță nebănuită, acoperișul casei parohiale fu aruncat în aer, împrăștiind țigle în toate direcțiile și făcând pământul să se cutremure.

– Foc! răcni din nou Crane către oamenii care încărcau cel de-al doilea tun.

Ghiuleaua șuieră prin văzduh ca un pumn nevăzut. Se lovi de colțul clădirii, aruncând în aer bucăți de piatră și cărămidă.

Imediat se auzi pârâitul muschetelor de pe buza falezei. Gloanțele de plumb se loviră de pânze și parâme precum grindina.

– Trageți înspre muschete, ordonă Crane, așteptând ca hula să încline corabia atât cât era nevoie. Foc!

Primul tun trase din nou, direct în grupul de pușcași de pe buza falezei. În lumina difuză a lunii și a norului, Crane văzu cum ghiuleaua își atinge ținta, azvârlind în văzduh bulgări mari de pământ. Focurile de muschetă încetară.

– Fingus, cântă-mi ceva vesel, vreau să sărbătoresc, zise Crane calm, intrând în cabină. Echipajul chiui, în timp ce violonistul începu o altă melodie, pe ritmul bătut de toba lui Lubbock.

Mugetul tunului răsună de-a lungul văii. La conac, Raphah sări din pat și alergă la fereastră. În depărtare, vedea focul ce cuprinsese casa parohială și fumul gros care se înălța ca dintr-o lumânare uriașă, roșie.

– Repede, îi trezi el pe Thomas și Kate. Casa lui Demurral a luat foc.

Baiatul se trezi cu greutate şi îţi târşâi picioarele până la fereastră, trăgând-o pe Kate după el. Împreună se uitară cu ochii împăienjeniţi la privelişte a care li se înfăţişa.

– Ce s-a întâmplat? întrebă fata.

– Orice va fi fost, nu cred să îi fie pe plac lui Demurral. Va veni să ne caute şi suntem prea aproape de el, raspunse Raphah.

– Uite, zise Thomas, arătând cu degetul înspre grădină.

Un cortegiu lung de siluete îmbrăcate în negru trecu printre copaci, intrând în grădina. Se îndreptară spre stânca înaltă şi formară un cerc împrejurul ei.

Thomas se trase în spate, stinse iute lumânarea şi se întoarse lângă ceilalţi, la fereastră.

– Ce fac? întreba el, în timp ce siluetele îşi uniră mâinile şi începură să se învârtească în jurul pietrei în sens contrar acelor de ceasornic.

– Sunt vrăjitoare, zise Raphah. Se rotesc împotriva soarelui. Cheama o putere a răului.

– De unde ştii ce sunt? Ar putea să facă orice, obiectă Kate.

– Le-am văzut de multe ori. Încearcă sa folosească piatra drept centru al puterii lor. E îngropată adânc în pământ şi...

– De ce merg de jur împrejurul pietrei?

– Cred că atrage puterea pământului pe care să o poată folosi, dar de fapt sunt folosite de Pyratheon.

Priviră cum mulţimea începe să cânte şi să meargă din ce în ce mai repede, până când mersul li se transformă în dans, iar cântarea în strigăte din ce în ce mai puternice. Cercul de dansatori îşi eliberară mâinile şi începură să ţopăie şi să se răsucească, continuând să se mişte în jurul pietrei. Una dintre siluete se opri şi, luând în mână un baston lung, se apropie de stâncă şi o lovi cu lemnul.

Unu, vântul ce bate dinspre vest,
Doi, pamântul ce da viaţă,
Trei, focul ce ne înghite suflarea,
Patru, apa ce ne vindecă,
Cinci, luna ce ne luminează calea,
Şase, soarele cel luminos,
Şapte, pe stăpân îl chemam în noaptea aceasta.

Silueta răcnea vraja, lovi piatra cu bastonul, pe care îl implântă apoi în pământ, şi se dădu înapoi. Bastonul înmuguri şi din lemnul uscat ieşiră mlădiţe. Bucata inertă de lemn prinse viaţă chiar în faţa ochilor lor. Din trunchi crescură crengi, iar pe crengi aparură frunze verzi. Flori albe se vedeau pe fiecare ramură, iar acestea se transformară iute în mere. Toate, cu excepţia unuia, căzură la pământ, fiind înghiţite de acesta. Ultimul fruct atârna pe cea mai fragedă creangă, îndoind-o. Dintr-o mişcare, silueta îşi îndepărtă cagula neagră. Era Finnesterre.

Nu era nevoie să îi pronunţe numele. Kate şi Thomas se uitară unul la celălalt, fără să le vină să creadă.

– Trebuie să plecam cât mai repede. Nu trebuie să pună mâna pe Keruvim şi sunt mai aproape de el decât şi-ar putea închipui, spuse Raphah.

– Uite, exclamă Thomas care observa ce se întâmpla jos.

În grădină, celelalte siluete îşi descopereau capul. Printre ei se afla Demurral, care stătea imediat lângă Finnesterre, iar lângă preot era Farrell, a cărui faţă apărea tremurată, caci dunamezul ieşea şi intra în trupul lui foarte iute, contopindu-şi faţa cu cea a omului.

În acel moment, piatra începu să huruie încetişor, făcând pământul dimprejur să vibreze. Demurral se uită la Finnesterre şi zâmbi. Din pământ începu să se ridice un abur, formând împrejurul cercului o cortină ce reflecta lumina lunii. Doi glashani apărura din padure şi păşiră în mijlocul cercului, oprindu-se lângă piatră. Întreaga adunare era ascunsă de ceaţa care se aşternuse ca un covor peste ei. Lângă piatra cea înaltă pământul se despică şi din pământ apăru o companie de varrigali cu scuturile lor strălucitoare, săbiile scurte şi coifurile în formă de cap de şarpe. Înconjurară adunarea ca un cordon de protecţie, apărându-i de un duşman nevăzut.

Demurral scoase bastonul din lemn de acacia de sub haină şi îl înfipse în pământ. Instantaneu, începu să strălucească puternic.

– Cei doi Keruvimi sunt în apropiere, zise el. Când luna va lumina piatra, atunci va fi momentul. Îşi ridică privirea către fereastra dormitorului aflat la ultimul etaj şi îi spuse lui Finnesterre: Dorm duşi!...

După ce rosti aceste cuvinte, o tăcere profundă se lăsa peste adunare. Demurral văzu cum falanga varrigalilor se desparte pentru a face loc unui personaj înalt, cu păr roşu strălucitor şi îmbrăcat în

armură de piele, care păşi în mijlocul adunării. Glashanii căzură în genunchi şi îşi plecară capetele în faţa lui, căci nu îndrăzneau să îşi ridice privirea înspre chipul lui nespus de frumos.

Finnesterre şi Demurral amuţiră, neştiind ce să spună. Se uitau la el, dar nu îndrăzneau să întrebe cum îl cheamă, întrebându-se dacă aveau sau nu dreptul să spere că dorinţele aveau să li se îndeplinească.

– Deşi eraţi atât de dornici să vorbiţi cu mine, sunteţi neaşteptat de timizi. Bărbatul vorbea cu o voce deosebit de caldă, iar vorbele lui păreau aproape tandre. Sunt întotdeauna gata să vin şi să îi ascult pe cei care mă urmează şi îmi pare... atât de bine... să vă cunosc, zise el, zâmbind. Nu e nevoie să vă prezentaţi, ştiu cine sunteţi. V-am urmărit vieţile cu mare interes, iar ajutoarele mele mi-au spus totul despre voi şi despre dorinţele voastre. Cred, părinte paroh Demurral, că la un moment dat ai urmat căile... Bărbatul se opri şi privi spre cer. Mă întreb ce gândeşte El, cu câteva momente înainte de a fi despuiat de întreaga lui putere. Am aşteptat multe vieţi acest moment... şi, iată!... avem chiar copacul şi mărul. Nu ne mai trebuie decât un Adam, o Evă şi Keruvimii. Ne vom bucura de căderea omului şi de căderea lui Dumnezeu, odată pentru totdeauna. De data aceasta, fără întreruperi din partea lui Riathamus.

Vorbea din ce în ce mai tare, ajunsese să răcnească, iar vocea îi devenea din ce în ce mai groasă şi mai furioasă, în timp ce trăsăturile i se contorsionau de parcă ar fi fost cuprins de o imensă durere. Imediat însă îşi recăpătă calmul şi îşi reluă înfăţişarea serenă.

– Domnilor, îmi cer iertare. Daţi-mi voie să mă prezint. Sunt Pyratheon. Acesta este adevăratul meu nume. Eu sunt cel din spatele oricărei divinităţi care nu este El. Eu sunt Pan, Baal, Zeiţa Fertilităţii şi orice alt personaj pe care l-am putut născoci pentru a-i face pe oameni să mă venereze. Am fost numit în multe feluri, dar prefer Pyratheon. E numele pe care l-am primit de la tatăl meu.

– Arăţi... arăţi altfel decât ne-am fi aşteptat, zise Finnesterre încet şi temător.

Pyratheon izbucni în râs.

– Vă aşteptaţi să vedeţi o bestie încornorată, cu o coadă acoperită de solzi? Se uită la Finnesterre şi continuă: Ştiam eu... Dragul meu, scumpul meu Finnesterre, am fost odinioară un Seruvim, eu conduceam

cântările Raiului, am şezut la picioarele Lui. Crezi tu că i-ar fi permis unei dihănii să îl slujească? Răutatea a venit ca o neaşteptată bucurie. M-am folosit de şansa care mi se oferea şi, dacă nu ar fi fost Riathamus, aş fi câştigat. Îşi îndreptă privirea spre Demurral. Din păcate, Demurral, nu te vei bucura singur de toată puterea. Nici nu ţi-ai dat seama ce mecanisme ai pus în funcţiune. Nu aş putea să las vreodată stăpânirea Universului în mâinile unui om. Cei din specia ta au adesea crize de compasiune şi milă. Chiar cei mai ticăloşi dintre voi au sădită în suflet mizerabila sămânţă a iubirii, care le poate topi inima. Aşa aţi fost voi creaţi, cu acest mare defect. Fără posibilitatea de a iubi, aţi avea un potenţial imens. Din păcate, nici unul dintre voi nu este dincolo de posibilitatea mântuirii, aşa încât nu se pot lăsa pe mâna voastră prea multe. Când îmi voi stabili regatul, îţi vei primi răsplata cuvenită şi potrivită unui om de importanţa ta. Plimbându-şi ochii peste adunare, întrebă: Unde sunt cei trei?

– În casă, răspunse Finnesterre.

– În cazul acesta, Lord Finnesterre, îşi sugerez să îi aduci aici. Se opri şi, după ce chibzui o clipă, zise: Nu. Îi voi trimite pe glashani. Lor nu le place să facă greşeli şi să îi lase pe oameni să scape.

Cu aceste cuvinte, le făcu semn celor doi glashani, care părăsiră cercul, îndreptându-se spre casă.

Raphah îi urmări cum traversează grădina, ca nişte siluete negre desenate pe fundalul alburiu al ceţii.

– Acela e Pyratheon. Ştiu că el e. Trebuie să plecăm, vor ajunge aici foarte repede. Putem să o luăm pe scări, să trecem prin holul principal, apoi prin bucătărie şi să scăpăm în pădure.

– Şi dacă ne prind? întrebă Kate.

– Atunci dorinţele lui Pyratheon se vor împlini. Riathamus ne-a făgăduit ceva în pădure, că nu ne va uita şi nu ne va abandona, dar şi că îi va trimite pe Seruvimi atunci când va fi nevoie de ei. El ştie prin ce trecem şi trebuie să avem încredere în El.

Auziră bubuitul uşilor trântite de perete şi paşi grei trecând prin holul principal.

– Ia traista şi hai să fugim, exclamă Thomas, luând-o la fugă înspre uşă.

Kate apucă iute traista din piele de capră şi cei trei ieşiră grăbiţi din camera, coborând scările, până ajunseră la etajul unde se aflau dormitoarele. Uşa care ducea spre acesta era încuiată, iar cheia dispăruse din broasca. Spre groaza lor, uşa de la bucătărie se deschise şi acolo, în semiîntuneric, dădură peste un glashan care se uita la ei.

– Suntem prinşi în capcană, striga Thomas atunci când cel de-al doilea glashan începu sa urce pe scară. Baiatul simţi că îi îngheaţă sângele în vene şi ca i se taie respiraţia, uitându-se când la Kate, când la Raphah, fără să ştie ce are de făcut.

Glashanul urca, ţinând îndreptată spre ei mâna acoperită de o mănuşă din piele.

– Trebuie sa fie o cale de scăpare, zise Kate disperată, căutând cu înfrigurare prin traistă cele două pietre.

– Înapoi în cameră, repede, strigă Raphah.

Fugiră cât putura de repede înapoi pe scări şi intrară în cameră. Kate trânti uşa, sprijinindu-se de ea, în vreme ce Thomas împinse paturile pentru a bloca intrarea. Adunara saltelele şi le înălţară cât putură de sus, apoi împinseră şi dulapurile, sprijinindu-le de grămada deja existenta în faţa uşii, singura lor apărare în faţa glashanilor.

– Şi acum ce ne facem? întrebă Thomas, care spera împotriva evidenţei ca mai exista o şansa de scapare.

– Pace, răspunse Raphah. Îi vom cere lui Riathamus pacea Sa. Ştiu că o va pogorî peste noi şi că ne va ajuta să scăpăm din mâna celui rău. Aşezaţi-va pe podea, închideţi ochii şi gândiţi-vă la El.

Cei trei făcură întocmai. Kate strânse în mână cele două cristale. Glashanii începură să izbească în uşă, dar mobila din spatele acesteia îi oprea să intre.

– Gândiţi-va la El, zise Raphah. Lasaţi-L să vă vorbească.

În mijlocul haosului, cei trei începură să se concentreze asupra lui Riathamus, în vreme ce glashanii loveau cu putere în uşă, încercând să îşi croiasca drum prin lemnul acesteia. În ciuda zgomotului şi a fricii, Thomas şi Kate evadară într-un loc dominat de o pace absolută. Era ca şi cum urechile lor s-ar fi închis în faţa gălăgiei, în vreme ce minţile lor erau din ce în ce mai atrase de prezenţa Lui. Într-o clipă, spaima îi părăsi, înlocuită de o speranţă de nezdruncinat. Nu îşi puseră întrebări în legătură cu ceea ce se întâmpla. Lăsară, pur şi

simplu, această nouă şi neaşteptata experienţă să le canalizeze gândurile şi să îi ghideze.

Kate strânse cu putere în mâini cele două cristale. Simţea ca suprafaţa lor dură i se topea în mâini. Cu ochii minţii vazu unul din pereţii camerei şi ochii i se fixară asupra unei bucăţi abia vizibile de lemn ce ieşea din acesta. Privind într-acolo, observă cum se deschide o porţiune de zid, dezvaluind o scară.

– Un tunel, strigă ea. Un tunel secret! Putem scapa!

Vocea ei îi trezi imediat pe cei doi la realitate. Chiar în acel moment, un pumn acoperit de o mănuşă de piele sparse uşa, agaţându-se de tot ce putea. O altă mână trecu prin zidul de lânga uşa, trimiţând bucăţi de tencuială în toate direcţiile.

– Repede, zise Kate, ştiu pe unde putem ieşi.

Fata sări în picioare şi se uită prin cameră. Pe zid, observa bucata de lemn pe care o văzuse cu ochii minţii. Apăsă pe ea şi zidul se deschise. În faţa lor se vedea un tunel secret, folosit odinioara pentru a ascunde oameni şi mărfuri de agenţii Fiscului. Bezna din interior era de nepătruns.

– Nu putem să o luăm pe aici, e prea întuneric, protesta Thomas, în timp ce pumnii înmănuşaţi loveau în continuare zidul.

Kate întinse mâinile în care ţinea cristalele.

– Uite, strălucesc. Vom avea destula lumina de la ele pentru a ne găsi calea.

În spatele lor, uşa începea să cedeze în faţa asaltului glashanilor. Camera se zguduia cu fiecare lovitură, iar baricada ceda încetul cu încetul.

– Ar fi bine sa plecăm, dacă vrem să nu ne prinda, adauga ea.

În cele din urmă, uşa nu mai putu face faţă şi baricada fu spulberata. Cei doi glashani săriră în mijlocul camerei, cercetând cu ochii lor strălucitori fiecare colţişor al acesteia. Cei trei nu puteau fi vazuţi nicăieri. Camera era goală. Creaturile se uitară una la cealaltă. Cel mai înalt dintre ei se aplecă, adulmecând podeaua, dorind sa urmareasca mirosul fugarilor.

La lumina cristalelor, celor trei le era uşor sa îşi afle drumul din camera servitorilor prin pasajul jos, boltit, ce parea să faca parte din zidul casei. Alergând, observau uşi ce duceau spre alte camere şi alte magazii, construite pentru a ascunde marfa de contrabanda. Pasajul cobora din ce în ce mai mult, pâna ajunseră sa simta mirosul puternic

de apa statuta şi pământ. Aerul din tunel se racise şi devenise umed. Podeaua fu înlocuită de un curent subteran de apă. Din zece în zece metri, grătare metalice ţineau loc de tavan. Ieşiseră din casă. Lumina lunii ajungea pâna la ei, iar de deasupra auziră voci.

– Muşcă din el, spunea Pyratheon, şi atunci voi şti dacă eşti cu adevarat de partea mea ori împotriva mea.

– Dar ce are să se întâmple? întreba Demurral, pe un ton neobişnuit de temător.

– Vă va permite să vedeţi lumea aşa cum este şi vă va lega de mine pe vecie. Tu, Lord Finnesterre, vei muşca al doilea. Nu te teme, nu îşi va pierde puterea şi e destul pentru amândoi. După ce mâncaţi fructul, nu mai aveţi cale de întoarcere, iar după moartea celor trei, va putea începe asaltul asupra Cerurilor.

Demurral se uită la Finnesterre.

– Nu sunt sigur că e bine. Eu nu sunt decât un om, iar acestea nu sunt lucruri din lumea noastră.

Dintr-odata, toată siguranţa lui se topise precum ceara. Pentru prima oară în viaţă, se gândea la consecinţele pasului pe care avea sa îl faca. Finnesterre apuca marul de pe creanga şi muşca pofticios.

– Vezi, nu se întâmplă nimic, zise el cu gura plină. De ce te îngrijorezi? Nu are ce rău să îţi facă. Ne-am vândut lui acum multă vreme, Demurral. Nu e acum timpul pentru spaime şi remuşcări. Haide, omule, lumea ne aşteaptă!

Îi întinse preotului mărul pe jumătate mâncat, iar acesta, în timp ce trecea dintr-o mână într-alta, redeveni întreg, chiar sub ochii lor. Era complet refăcut, absolut perfect. Demurral muşcă, fără prea multă tragere de inima. După ce înghiţira, lumea începu să se schimbe. Preotul simţi că devine din ce în ce mai mare. Copacii din pădure îl întâmpinara, şoptindu-i ceva. Aproape că putea să le înţeleagă vorbele. Fiecare creangă şi fiecare frunză parea să fie o fiinţă independentă, stralucind într-un fel pe care nu îl mai văzuse niciodată. Frunzele nu mai aveau acea banala culoare verde cu care era obişnuit, ci căpătasera nuanţe nebănuite de albastru şi purpuriu ce străluceau în lumina lunii. Îşi dorea să înţeleagă ce îi spuneau, pentru că îşi dadea seama că voiau sa îi comunice un lucru, să îi dezvaluie un secret de multă vreme pierdut. Un albatros se rotea pe deasupra lui, ceea ce îl făcu să

îşi ia ochii de la copaci şi să şi-i îndrepte spre cer. Abia atunci îşi dădu seama Demurral cât de mic era. Simţea că devine din ce în ce mai mic, pe măsură ce observa fiecare stea în parte. Simţea că devine una cu tot ce îl înconjura. Îşi dorea ca acel moment să dureze o veşnicie. Aceasta era experienţa pe care o căutase, aceasta însemna sa fie aproape de zeul său, căruia acum îi ştia numele: Pyratheon.

O briză blândă sufla prin grădină. Iarba se unduia sub picioarele lui de fiecare dată când inspira. Simţea că este încetul cu încetul absorbit de natură. Se uită la cei adunaţi împrejurul său, privindu-i în ochi şi văzu vieţile pe care le trăiseră, minciunile pe care le spusesera, văzu cu adevărat ce fel de oameni erau. Pătrunse în intimitatea lor sordidă. Se uită la mâinile lui, iar acestea păreau stralucitoare precum argintul.

– Asta înseamnă să fii viu, zise el. Asta înseamnă sa cunoşti cu adevărat viaţa.

Finnesterre stătea chircit pe iarbă, plângând ca un copil. Tot ce vedea în faţa ochilor era bezna nopţii. Era singur – un copil de şase ani, rămas singur în camera sa, pe întuneric. Vocea tatălui său îi rasuna în minte, mugind ameninţător:

– Dacă ieşi din pat, o să te ia fantomele!

Plângea, prizonier în propriul pat, vrând să fie luat în braţe de mama sa, cea care putea să îl pună la adăpost de tot ce îl înspăimânta. Era sclavul spaimelor sale şi retrăia fiecare moment de groaza. Căzut în iarba udă, auzea din nou vocile care îi marcasera trecutul, acele voci care îi spuneau lucruri pe care nu voia să le audă, care îi şopteau, înţepându-i urechile cu vorbe ascuţite. Îşi prinse capul în mâini, încercând să îşi astupe urechile, să oprească zgomotul, să le faca sa taca. Abia atunci îşi dădu seama că vocile se aflau în interiorul craniului sau, încercând să iasă de acolo. Vocea tatălui său strigă încă şi mai tare:

– Vrei să spui că eşti băiat? Te porţi ca o fată, arăţi ca o fata. Eu mi-am dorit un băiat, nu un fătălău. Mi-am dorit un moştenitor, nu un filfizon care nu poate să trăiasca fără maică-sa.

I se părea că toţi cei din jur ştiau prin ce trecea. Adunarea stătea amuţită şi se uita la amândoi. Pyratheon îi privi cu ochi blânzi.

– Aceasta este puterea copacului, zise el. Unuia îi aduce lumina cunoaşterii, altuia spaima. Nu te îngrijora, Finnesterre, nu va dura prea mult. Spiritele trecutului nu te pot ispiti pentru totdeauna.

În tunel, cei trei făceau cât mai puţin zgomot cu putinţă. Kate ascunse cristalele sub haina, de teamă ca lumina lor să nu le trădeze prezenţa acolo. Mersera înainte încetişor, prin apa ce le ajungea până la glezne. Tunelul devenea din ce în ce mai îngust şi mai jos, obligându-i să mearga aplecaţi. La un moment dat, tunelul se termină brusc. Deasupra lor se afla o piatră mare, dreptunghiulară, ca o lespede de mormânt. La una dintre marginile acesteia se vedeau câteva trepte. Kate scoase cristalele, care împrăştiară întunericul, luminând pereţii mânjiţi cu ceea ce părea a fi vopsea roşie. Fata privi lespedea şi spuse:

– Cred ca e piatra de lângă poteca ce duce la intrarea principală, destul de departe de locul unde se afla ei.

Îşi plimbă degetele de-a lungul lespezii şi descoperi, la un capăt al acesteia, o pârghie.

– Daca apasăm aici, se deschide, spuse ea.

Thomas apăsă uşurel. Se auzi un clinchet liniştitor, după care lespedea se deschise cu uşurinţă. Raphah se uită împrejur şi văzu adunarea vrăjitorilor, la un colţ al casei, în apropierea pietrei verticale.

– Haideţi, spuse el în şoaptă. Putem să ajungem în pădure fără ca ei să ne vadă.

Cei trei urcară în grabă treptele şi alergară către adapostul oferit de copaci. Raphah se târî pâna la poartă. Ştia cât de aproape este de Pyratheon. Chiar în acel moment, glashanii ieşiră în fugă din casă şi alergară prin gradina spre stăpânul lor. Raphah înşfăcă din ascunzătoare Keruvimul, dupa care o luă la fugă către pădure.

Demurral se uită din întâmplare la mâna de piatră de pe bastonul de acacia şi văzu ca îşi pierduse strălucirea.

– Keruvimii au plecat, strigă el. Repede, să ne luăm după ei!

– Dragul meu Demurral. Abia peste multe secole ai să începi să înţelegi. Lasă-i să plece, vor fi descoperiţi în curând. Adu Azimutul, ea ne va spune unde s-au dus.

Vitae Veritas[1]

În lumina palidă a zorilor, cei trei, cu trupuri ostenite, mergeau cu greutate peste Mlaştina Hawsker, privind estuarul de pe dealurile înalte ce înconjurau oraşul Whitby.

Alergaseră, merseseră şi dormisera, ascunzându-se prin tufişuri ori prin şuri, lăsându-l în permanenţa pe unul dintre ei de veghe, pentru a fi siguri că nu sunt urmăriţi. Acum, în cele din urma, se aflau la capătul călătoriei şi aveau cu ei Keruvimul. Spaimele nopţii fura alungate de venirea zilei. Stralucirea puternică a norului dinspre miazanoapte era singurul semn că lucrurile nu erau aşa cum ar fi trebuit sa fie şi ca puterea lui Pyratheon se manifesta înca în lume.

Portul pe care îl vedeau jos era plin de vase, unele mai mari decât îi fusese dat lui Thomas să vadă vreodată, altele atât de mici, încât nu ar fi rezistat călătoriei până la Baytown, cu atât mai puţin pâna pe Continent ori până la Londra. Vasele erau înghesuite şi acopereau fiecare petic de apă. În lumina dimineţii, păreau nişte buşteni prinşi în port, rămăşiţe ale vreunui potop recent.

Mirosul de fum şi de heringi prăjiţi le dadu de ştire ca se apropiasera de sfârşitul călătoriei, le reaminti de faptul că le era foame şi le lua gândul de la spaima care îi hărţuise întreaga noapte. Spirale pufoase de fum ieşeau prin coşurile caselor înghesuite pe coasta dealului, sub biserica

[1] În limba latină: „Adevarul vieţii" (n. tr.)

din piatră ce domina oraşul. În spatele bisericii, se zăreau ruinele unei abaţii. Thomas vedea acoperişul infirmeriei unde îi duseseră mama după incendiu. Nu avea de unde să ştie dacă mai era sau nu în viaţă. În felul său, o lăsase în grija altcuiva, în grija unei persoane care avea să îi fie aproape şi atunci când el, în slăbiciunea-i omenească, nu putea să o facă. Privind acoperişul din ţiglă roşie, se întreba care îi fusese soarta, dar, din păcate, nu avea acum timp pentru a se îngriji de ea.

– Dacă ne ducem la biserică, am putea să îl găsim pe omul de care ne-a vorbit Riathamus, zise Thomas când părăsiră mlaştina şi puseră piciorul pe drumul pietruit.

– Nu cred că bărbatul pe care îl căutăm e de găsit într-un asemenea loc. Experienţa îmi spune că pentru cei ce slujesc în biserică e mai important buzunarul decât sufletul şi fanteziile lor mai mult decât cuvintele lui Riathamus, răspunse Raphah. Cel pe care îl căutăm ne va găsi şi nu va arăta aşa cum ne aşteptăm. Va trebui să fim cu băgare de seamă: Pyratheon nu ne va lasa să scăpăm atât de uşor.

Urmara drumul îngust ce cobora printre curţile mici ale pescarilor, până când ajunseră în piaţa principală. Din zece paşi, trecuseră de la liniştea aleilor la zumzetul străzii. În câteva clipe, aroma ameţitoare de peşte, carne proaspătă şi pâine îi copleşi. Strada ce ducea la biserică era înţesată de oameni care se împingeau şi se înghionteau, încercând sa îşi croiasca drum.

Kate se ţinu de braţul lui Thomas, străbătând astfel ultimii metri până la intrarea în Hanul Grifonului. Emblema de deasupra uşii se mişca în bataia vântului matinal, purtând încoace şi încolo calul alb încrucişat cu grifonul auriu.

Ajunşi înăuntru, cei trei se înghesuiră la o masă de lângă foc. Încăperea era aproape goală. Lângă uşă, trei bătrâni stăteau aşezaţi la o masă, pufăind din pipe de lut, din care fumul se înalţa ca din nişte furnale. Moşnegii împărţeau o jumătate de pâine şi o halbă de bere, pe care o treceau de la unul la celălalt, şi se uitau din când în când la Raphah. În spatele tejghelei, o femeie tânără şi grasa muta farfurii de colo-colo. Prin fereastra de la nivelul străzii pătrundea înăuntru strălucirea aurie a norului, reflectată de pereţii văruiţi ai caselor din preajmă.

Femeia îşi ridica privirea şi se apropie de cei trei tineri.

– Să vă aduc ceva sau aţi venit doar sa vă încălziţi? îl întreba ea aspru pe Raphah. Ăştia ca tine nu prea vin pe aici şi nu puteţi să staţi aşa, fără consumaţie, aşa că ce vă aduc?

Raphah începu să se caute jenat prin buzunare, dar nu găsi nici un ban. Kate bagă mâna în traista din piele de capra şi degetele îi atinseră două monede mari, rotunde, pe care le apucă şi le trânti pe masa fără să se gândească. Hangiţa se uită uluită la cele doua monede de aur. Lui Kate i se tăie respiraţia, în timp ce Thomas nu îşi putea dezlipi ochii de la comoara de pe masă.

– Prietenul meu e negustor. A venit aici de departe şi vrea sa mănânce câte ceva, îi răspunse fata hangiţei, pe un ton la fel de aspru. Vrem pâine, brânză şi trei ceşti din cea mai buna ciocolata pe care o ai, adăuga ea cu o siguranţă de care nu se crezuse în stare.

În timp ce femeia se îndeparta, Kate o chemă înapoi.

– Ia zi-mi, nu am mai văzut pe nimeni aşa ca tine, de unde vii?

Femeia nu răspunse, dar se retrase iute în bucatărie.

La puţin timp după aceea, Kate îl vazu pe bărbatul care le zâmbea din cel mai întunecat colţ al camerei. Purta o pălărie franţuzeasca şi stătea pe scaun, cu picioarele ridicate pe masă şi cu un pahar de vin roşu în mână. Nu îl văzuse atunci când intraseră în han. Era convinsă că se uitase în acea direcţie şi că masa la care stătea bărbatul fusese goală. Ştia că nu intrase nimeni între timp. Fuseseră singuri, alături de cei trei moşnegi care fumau. Se mai uită o dată şi bărbatul era tot acolo, zâmbind. Avea acea privire care îi spunea lui Kate ca avea să se ridice de pe scaun pentru a se aşeza la masa lor.

Bărbatul se uită la ea şi râse de unul singur. Era ca şi cum ar fi ştiut ce gândeşte fata. Îşi lasă pălăria pe ceafă, se ridica în picioare şi veni la masa tinerilor, exact aşa cum îşi imaginase Kate. Fata îl vazu cum se uită la cele doua monede de aur, apoi la traista din piele de capra.

– Ai o traistă minunată, domnişoară, spuse bărbatul cu accentul unui om bine educat. Cunosc pe cineva care avea o traista exact la fel. Mi-a spus că a lăsat-o în pădure şi se întreba cum e folosita.

Thomas nu se întoarse, dar apucă strâns sabia pe care o ţinea ascunsă în haina. Bărbatul îi puse o mână pe umăr.

– Sper ca nu vă deranjeaza daca ma aşez lânga voi. Whitby nu este locul prin care sa te plimbi cu o avere atât de mare şi cu atât de

puţini prieteni. Nici chiar fierul varrigalilor nu te poate apăra de anumite persoane de pe aici.

Thomas îşi lua mâna de pe sabie şi o puse pe masă, încercând să acopere monedele cu mâneca. Bărbatul trase un scaun de la o altă masa şi se aşează între Thomas şi Kate.

– Nu sunt aici ca să fur. Nu voiam decât să vin lângă voi ca să împărţim micul dejun. Nu îmi place sa mănânc de unul singur şi compania pâna acum a fost atât de... aromată, spuse el, făcând semn spre bătrânii care erau învaluiţi în fumul de pipă, apoi făcu o grimasă şi izbucni în râs.

– Suntem călători, zise Raphah, şi căutăm o corabie care să ne duca de aici. Cunoşti vreun asemenea vas?

– Calatori? Ce denumire interesantă!... Şi eu am fost odinioară un călator, am vazut multe locuri şi multe neamuri. Am ajuns până şi în ţara de unde vii tu. Dar aceasta s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Acum nu mai merg decât acolo unde este imperios necesar. Îmi place sa îmi petrec timpul gândind. Să-ţi aminteşti trecutul este un lucru absolut minunat. Rememorând trecutul, vezi adesea lucruri pe care le-ai trecut cu vederea la momentul respectiv. E ca şi cum mintea ar conţine tot ce ai vazut vreodata, tot ce ai mirosit, gustat sau chiar gândit vreodata. Ducându-ne viaţa de zi cu zi, uităm atât de mult din ceea ce ne defineşte de fapt!... Se opri şi se uită împrejur.

– Ma întreb, daca ne-ar fi dat să trăim câteva vieţi succesive, am fi în stare sa descoperim adevarul, *vitae veritas*, de ce suntem aici cu toţii? Sau putem face aceasta în urma unei întâlniri întâmplătoare?

– Pari sa ştii atât de multe despre noi, şi totuşi noi ştim atât de puţin despre tine, zise Raphah, strângând cu putere la piept Keruvimul pe care îl ţinea ascuns sub haină.

– Îmi cer iertare, gândul la o conversaţie plăcută şi la faptul de a împărţi micul dejun cu voi m-a făcut să uit de bunele maniere. Eu mă numesc... Bărbatul se opri, încercând să găsească un nume, rotindu-şi ochii prin cameră. ...Abram Rickards, zise în cele din urmă, citind numele scris deasupra uşii. Dar puteţi să îmi spuneţi, simplu, Abram.

– Ei bine, Abram, te rugăm, ia masa cu noi. Avem destui bani pentru un mic dejun şi nu am mai avut de mult timp plăcerea unei companii inteligente, spuse Raphah, simţind că omul nu avea să plece fara sa fi mâncat ceva.

Kate şi Thomas se uitară la el, neştiind ce să spună. Erau conştienţi că omul din faţa lor pătrunsese cumva în intimitatea lor. Nu ştiau dacă este trimis de Riathamus sau e doar un alt adversar care voia să îi dea pe mâna lui Demurral şi a lui Pyratheon.

Abram Rickards părea un gentilom din cap până în picioare, dar Thomas ştia prea bine că acest lucru nu constituia o garanţie a moralităţii lui. În definitiv, Demurral părea a fi preot din cap până în picioare, fără a exista în el vreun dram de bunătate. Abram îşi dădu jos pălăria şi o aşeză pe masă. Femeia veni din bucătărie şi le aşeză mâncarea în faţă, fără să se uite la ei, cu privirea în pământ.

Abram frânse pâinea şi le dădu fiecăruia câte o bucată.

– În Franţa, zise el, ultima modă este să pui pâine în ciocolată şi să o laşi să se înmoaie.

– Cât de multe ştii tu despre noi, Abram? întrebă Thomas.

– Destul de puţin. A fost o simplă întâmplare că v-am întâlnit.

– Prietenul tău, cel cu traista din piele de capră, ştia cine a găsit-o? întrebă din nou băiatul.

– Nu mi-a spus decât că, în cazul în care aş vedea una asemănătoare, ar trebui să îl întreb pe cel care o are încotro se duce şi să îl ajut pe cât îmi stă în putinţă.

– Prietenul tău ţi-a spus unde ai putea să îi găseşti pe cei care au traista? continuă Raphah tirul de întrebări.

– Nu. Mi-a spus să îi caut şi să îi ajut cu ce e nevoie, ori să găsească o corabie, ori să se apere de anumite lucruri, răspunse Abram.

– Prietenul tău are şi un nume? întrebă Kate, vrând să îl prindă.

– Are multe nume, unele cunoscute de lume, altele ştiute doar de el. Numele îi este important, dar mai important este să îl cunoşti.

– Şi cum îl chemi tu pe acest prieten? întrebă din nou fata.

– Îl chem în fiecare zi şi L-am chemat cu mult înainte să vă naşteţi voi. Eu Sunt Cel Ce Sunt, Riathamus ori pur şi simplu dorul din inimă, toate sunt numele Lui. Ne-am jucat destul. Ştiu că nu aveţi încredere în mine şi numai timpul vă va dovedi cine sunt cu adevărat. El m-a trimis să vă găsesc şi iată-mă aici. Am găsit pentru voi un loc pe o corabie care să vă ducă în Franţa. Trebuie să plecaţi cu toţii. Nu veţi fi în siguranţă dacă rămâneţi. Căută ceva în buzunar şi se apleca

înspre ei. Dacă exista un lucru pe care să vi-l pot arăta pentru a vă convinge de identitatea mea, atunci acesta este.

Deschise mâna şi cei trei văzură că ţinea un ou de cristal care arăta la fel ca şi cele două găsite de ei în traistă.

– Ştiu că acum veţi înţelege tot ce v-am spus. Trebuie să plecăm. Am stat în ultimele zile într-o casă din apropiere şi e necesar să mă urmaţi.

Aruncă pe masă cinci monede mici, de aramă, în timp ce se ridică de la masă, împreuna cu cei trei tineri. Kate luă traista şi puse cele două monede de aur înapoi în ea. Nici unul dintre ei nu observase că mirosul de fum din cameră devine din ce în ce mai puternic. Li se încolăcise pe picioare precum ceaţa din timpul iernii şi ajunsese acum să umple camera până la brâu. Când se întoarseră, fumul se ridică precum un nor. Moşneguţii dispăruseră. Pe faţa lui Abram se întipări îngrijorarea.

– Repede, ieşiţi! Aceasta este suflarea dragonului. Glashanii sunt pe aproape. Repede, fugiţi!

Bărbatul apucă un scaun şi izbi cu el prin ceaţă, de unde se auzi un răcnet. O siluetă ca de şarpe se înălţă, tăindu-le calea de scăpare. Alte două capete se iţiră din ceaţă, privindu-i cu ochi ca de pisică.

– Nu pleci nicăieri, Raphael, ei ne aparţin, zise prima creatură.

– Ei îi aparţin lui Riathamus, răspunse Abram.

– Atunci să vină să-i salveze, sau încă te mai trimite pe tine să îi faci treburile? îl întrebă creatura batjocoritor.

Fumul deveni din ce în ce mai gros şi mai înalt, ca un covor întunecat de ceaţă. În scurt timp, Kate nu mai putu să vadă nimic şi îl apucă pe Thomas de braţ.

– Kate, cristalele, strigă Abram. Arunca unul în perete!

Fata căută iute în traistă, apucă piatra netedă şi o azvârli înspre perete cu toată puterea. Se auzi un zgomot asurzitor, urmat de un fulger şi de mugetul unui tunet. Întreaga clădire se cutremură din pricina exploziei. Cei trei fură aruncaţi de cealaltă parte a camerei, izbindu-se de zid. Ceaţa dispăruse complet, la fel ca şi cele trei creaturi. Abram nu părea să fi fost afectat de explozie şi stătea în faţa uşii, zâmbind larg.

– A funcţionat de minune, draga mea. Cristalul de Abaris poate fi folosit în multe feluri şi trebuie să le descoperi de unul singur. Se uită la Raphah. În curând, vei putea să îi vezi pe glashani, chiar şi atunci când

vin deghizaţi. Acum înţelegeţi cât de important este ca voi trei să plecaţi de aici. Pyratheon vă vrea morţi, pentru că atunci puterea lui va creşte.

– Te-a numit Raphael, l-am auzit cu urechile mele, zise Raphah.

– Ce e un nume? Nu trebuie să ştii decât că sunt aici ca să vă ajut. Sunt câteva lucruri pe care trebuie să le fac. Repede, ridicaţi-vă în picioare! S-ar putea să vină şi alţii după voi şi trebuie să vă duc într-un loc unde să fiţi în siguranţă.

– De ce nu poate Riathamus să vină şi să pună capăt întregii poveşti? întrebă Kate, ridicându-se cu greu.

– Căile Sale nu sunt căile voastre şi gândurile Lui nu sunt gândurile voastre. Câteodată nu putem înţelege nici ce face, nici de ce face un lucru. Îl cunosc de atâta vreme, şi totuşi nici măcar eu nu pot spune că îl înţeleg mereu. Nu pot spune decât că El este stăpân, oricât de întunecată şi grea ar putea să devină viaţa. Cuvântul Lui spune că voi priviţi viaţa ca printr-o oglindă murdară, aşa încât nu vedeţi decât o reflexie neclară a ceea ce este cu adevărat. Cunoaşteţi doar această lume şi vă puneţi încrederea doar în ce vedeţi, dar pentru cei care Îl urmează, se pregăteşte o viaţă nouă, cu mult mai măreaţă decât aceasta. Acum, repede, trebuie să plecăm, zise Abram, ajutându-l pe Thomas să se ridice în picioare şi uitându-se de jur împrejur prin cameră.

Din spatele tejghelei îi privea o figură speriată. Hangiţa cea grasa şi tânără se uita îngrozită când la ei, când la camera sa distrusă.

Kate bagă mâna în traistă şi scoase cele două monede din aur, pe care le puse pe tejghea.

– Pentru tot ce s-a întâmplat aici şi pentru tăcerea ta. Să nu spui nimănui ce ai văzut aici. Oricum, nu te-ar crede nimeni, spuse fata.

Hangiţa apucă monedele şi le încercă în dinţi. Zâmbea îngrijorată, sperând ca oaspeţii să îi plece cât mai curând.

Pe stradă, fură copleşiţi de hărmălaia copiilor care alergau, a oamenilor care strigau şi a căruţelor care treceau pe caldarâm. Răcnete se făceau auzite şi dinspre chei, acolo unde catargele se înălţau ca nişte turnuri pe deasupra caselor. Câteva femei purtând coşuri cu peşte trecură grăbite pe lângă ei, blestemându-şi soţii, care se întorseseră acasă beţi după ce risipiseră tot ce câştigaseră în ziua aceea. Copii zdrenţăroşi şi desculţi stăteau la picioarele unui pescar ce îşi repara plasa, jucându-se cu mai multe căpătâie de aţă aruncate. Un preot

îmbrăcat pios în negru trecu pe lângă ei şi zâmbi, privind-o în ochi pe Kate. Fata nu mai ştia în cine să aibă încredere. Viaţa devenise imprevizibilă, ireală, sinistră.

Abram îi conduse de-a lungul străzii, trecând pe lângă vitrinele magazinelor şi prin mijlocul mulţimii de oameni adunaţi pentru a vinde sau cumpăra tot ce se putea.

– Nu e prea departe, lânga treptele ce duc la biserică. E casa unui om care urmează Legea, om bun, în care puteţi avea încredere. Am stat la el de ceva vreme. Veţi fi în siguranţă acolo.

Vocea lui Abram le inspira încredere. Cei trei simţiră cum căldura vocii lui le pătrunde în inimă şi le redă speranţa. Kate îl privi şi văzu că nu are riduri, ca era atât de bătrân, deşi părea atât de tânăr, că era atât de înţelept, deşi avea o voce de copil. Îl urmă pe strada aglomerată fără să îşi dezlipească privirea de la el, ca şi cum ar fi ştiut că nu i se putea întâmpla nimic rău câtă vreme îl privea.

– Ce a făcut cristalul de Abaris? întrebă ea, mergând în spatele lui, împreună cu Thomas şi Raphah.

– E ceva despre care oamenii ştiu puţine. Riathamus a dăruit lumii totul: câte un remediu pentru fiecare boală în plante şi copaci, dulceaţa mierii pentru a înlatura tristeţea iernii, nuci amare pentru a îndepărta tot soiul de tumori şi cristalul de Abaris pentru a-i trimite pe Seruvimii căzuţi înapoi, acolo unde le e locul, raspunse acesta făcându-şi loc prin mulţime.

– Se vor mai întoarce? întrebă Raphah.

– Vor fi chemaţi de vreun nebun. De când a folosit Demurral vechea magie, lucrurile nu au mai fost în regulă în cele două lumi. A fost o vreme când Seruvimii şi oamenii se întâlneau arareori, dar acum lumile se amesteca încetul cu încetul. Abram arată spre norul strălucitor. Norul acela e o poartă între lumea de dincolo şi Pământ. Creaturi ale întunericului şi-au croit cale până aici şi trebuie oprite. Riathamus se pregăteşte de luptă, iar eu trebuie sa vă apăr.

Ajunseră la uşa albastră, aflată la capătul scării unei case din cărămidă, cu trei etaje şi un demisol. Deasupra uşii se vedea o placa pe care scria „Joab Mulberry, Notar public". La demisol se afla atelierul unui cizmar. De partea cealaltă, înspre port, era o berărie, pe lângă

care trecea o alee care plonja la un moment dat în apa sărată a marii. Abram, punând piciorul pe scară, se întoarse către ei şi spuse:

– Puteţi avea încredere în Moş Mulberry, are un suflet bun.

Intrară în casă. Camera din faţă, cu o fereastră mare boltită ce dădea spre stradă, era plină de dosare şi hârtii, împrăştiate în jurul unei mese de lucru uriaşe, ce domina întreg ansamblul.

Joab Mulberry stătea aşezat la masă şi îi privi pe deasupra ochelarilor mici şi rotunzi pe care îi purta pe nas. Când cei patru intrară, se ridică iute în picioare. Purta un costum negru fără pată şi o vestă galbenă, iar Thomas observă cât de înalt şi de slab era. Barba sură îi era bine îngrijită şi nu îi ascundea zâmbetul molipsitor, ba dimpotrivă. Îi salută râzând bucuros.

– Deci voi sunteţi cei pentru care s-a făcut tot tărăboiul acesta! O, Doamne, când te gândeşti că jumătate dintre îngerii din ceruri v-au căutat peste tot şi voi apăreţi chiar în casa mea, alături de amicul meu...

Bătrânul se opri, aşteptând ca Abram să îi dea un nume.

– Abram i-a adus la dumneata, domnule Mulberry, exact aşa cum am promis, zise Abram iute.

– Teferi şi nevătămaţi, Abram, teferi şi nevătămaţi?

– Am avut o mică problemă, dar domniţa avea un cristal de Abaris care a rezolvat-o numaidecât.

– Şi prietenul nostru, care a venit tocmai din Africa... Mereu apare ceva nou din Africa, iar acum îl vedem chiar pe el, aici, în Whitby, zise bătrânul zâmbind şi întâmpinându-l prietenos pe Raphah. Ce vreţi să faceţi? Va trebui să aşteptaţi un pic până la noapte, când pleacă vasul. Puteţi să mergeţi sus şi să vă odihniţi acolo pâna atunci. O încarcătură sfântă, domnule Abram, o încărcătură sfântă. Bănuiesc că vei dori să îi însoţeşti, nu-i aşa? întrebă el politicos.

– Mai e mult până la miezul nopţii, cred că ar trebui să se odihnească. Abram se întoarse către cei trei. Veţi fi în siguranţă aici. Glashanii sau varrigalii ar trebui să fie nebuni să vina aici. Joab s-a mai luptat cu asemenea creaturi şi e un om foarte viteaz.

– Mă flatezi, Abram. Nu sunt decât un om care urmează Legea, la fel ca şi tinerii noştri prieteni. Aş putea să văd ce porţi cu tine, flacău? îl întrebă Mulberry pe Raphah.

Raphah păru surprins. Se uită la Thomas, apoi la Kate şi se întrebă cum de ştia bătrânul de Keruvim. Scoase şovăitor de sub haină statueta de aur şi o ridică. Mulberry se uită cu ochii mari la Keruvim.

– Un lucru minunat, zise bătrânul în cele din urmă. Acum înţeleg de ce vor să ţi-l ia.

– Nu îi vor frumuseţea, ci puterea, spuse Raphah. Ei cred că le va aduce bani, putere şi bogăţie. Nu le va aduce însă decât ce au deja în inima. Dacă omul e viclean, nu va culege decât fructele amare ale vicleniei, iar dacă e bun, va avea parte de bunătate. Mulţi oameni l-au apărat din vremea lui Moise. Credeam că suntem îndeajuns de departe de lume pentru a fi la adăpost, dar lăcomia acesteia are talentul de a descoperi toate lucrurile valoroase. Mulţi au murit pentru această statuetă, au scormonit pământul în lung şi în lat, dar, în cele din urmă, unul dintre ai noştri ne-a trădat.

Uşa casei se deschise şi se auziră paşi pe hol. Raphah acoperi iute Keruvimul cu haina sa. Un bărbat între două vârste, îmbrăcat cu o haină zdrenţăroasă, intră în cameră. Era nebărbierit, murdar şi strângea în degetele scurte şi groase o şapcă mototolită.

– Iertare, dom' Mulberry, am venit pentru furtul ăla. O să mă prindă şi nu prea vreau să am de-a face cu ştreangul, zise omul printre dinţi, în timp ce iscodea cu privirea feţele celor din cameră.

Mulberry se uită la Abram, făcându-i semn să îi ducă pe tineri de acolo. Acesta era un vizitator neaşteptat şi nu unul pe care bătrânul şi-ar fi dorit să îl primească în compania celor patru. Abram îi scoase pe tineri din cameră.

– Haideţi, prieteni, am stat prea mult pe capul domnului Mulberry. Haideţi să ne odihnim şi vom vorbi mai târziu, zise Abram, stând cu spatele la bărbatul care tocmai intrase, încercând să îi apere pe cei trei.

– Te cunosc, exclamă bărbatul atunci când Thomas trecu pe lângă el. Eşti Thomas Barrick, din Baytown, mâncătoru' de păcate. Am văzut-o pe maică-ta la infirmerie, acum un ceas. În ce hal era!... Trăgea să moară şi te striga pe nume. Voia să stai cu ea, plângea ca un copil. Da' tu stai aici, n-ai nici o grijă, stai cu domnii. Ce mai fiu!...

– Nu e treaba ta! Spune-i domnului Mulberry ce problemă ai sau pleacă de aici!

Vocea lui Abram se schimbase. Mânia îi era vizibilă şi îşi întinse mâna să îl împingă pe bărbat afară.

– Lasă-l în seama mea, Abram. Mă ocup eu de cazul lui, spuse Mulberry. Poate că fuge şi de altceva, nu numai de spânzurătoare.

Camera de la etaj avea o fereastră prin care se vedea portul. Vorbele necunoscutului răsunau în mintea lui Thomas. Nu îşi putea lua gândul de la mama lui. Se plimba încoace şi încolo prin camera, muşcându-şi degetele. Era atât de aproape! În zece minute ar fi putut să ajungă lângă ea, să o ţină de mână, să îi audă vocea, să fie lângă ea atunci când avea nevoie de el. Acum se simţea ca un prizonier în acea cameră, fără să înţeleagă motivul pentru care era ţinut captiv. La miezul nopţii avea să plece din ţară, fiind separat de vechea sa viaţă de talazul de neoprit al schimbărilor. Totul se întâmplase atât de repede. Se simţea un participant fără voie la o bătălie bizară care se purta peste tot împrejurul său şi care îi schimba radical viaţa.

În lumina tot mai slabă a după-amiezii, se uită la Raphah şi la Kate, care stăteau aşezaţi pe pat, stând de vorbă în şoaptă şi râzând din când în când. Thomas se simţea separat de ei de vorbele neliniştitoare ale necunoscutului. Nu ştia dacă mama lui mai era în viaţă şi simţea cum iubirea filială îi pune stăpânire pe gânduri, copleşindu-l.

O auzi pe Kate întrebându-l pe Raphah cum e Africa. Parea să accepte schimbările cu atâta uşurinţă! Thomas se înfurie că fata era gata să plece pentru totdeauna şi nici măcar nu se gândise la tatăl ei. Se înfurie şi pe Raphah pentru că, deşi avea darul de a vindeca oamenii, nu se oferise să facă ceva pentru mama lui.

Thomas se uită la Keruvimul care fusese aşezat pe masă, lânga o lumânare. I se părea acum un idol arogant, lăudându-se cu puterea lui. Se uită pe fereastră. Necunoscutul era în stradă, privind în sus. Ochii li se întâlniră. Omul îi făcu semn şi începu sa urce scările, apoi se întoarse şi îi făcu semn lui Thomas să îl urmeze.

Se făcuse întuneric atunci când Abram intră în cameră, ţinând în mâini o tavă pe care erau câteva ceşti aburinde cu ceai şi o lumânare. Le zâmbi călduros lui Kate şi lui Raphah. Cercetă cu atenţie încăperea. Thomas şi Keruvimul dispărură.

Sabia din Mainz[1]

Aerul rece al nopţii îi înţepă faţa lui Raphah atunci când părăsi căldura casei lui Mulberry, ieşind în întunericul ce domnea pe Strada Bisericii. Se uită spre stânga, unde se vedeau cele o sută nouăzeci şi una de trepte de piatră ce duceau la biserica de sus, care se profila pe cer în lumina argintie a lunii. Pe stradă nu era nimeni. Domnea o linişte absolută, punctata doar de lipăitul blând al undelor pe aleea de lângă berărie.

Îşi ridică gulerul şi îşi coborî manşetele pentru a-şi acoperi mâinile, dupa care se întoarse şi le făcu semn lui Abram şi lui Kate să îl urmeze. Alunecară ca nişte umbre pe lângă zidul casei, ajungând lângă peretele înalt ce mărginea treptele ce duceau la biserică. Era un drum pietruit, care în timpul iernii cobora ca un pârâiaş de la abaţia din vârful dealului până în port. Acum însă, pietrele se înălţau din pământul uscat precum craniile morţilor treziţi din somnul de veci. Dealul abrupt îi obliga să meargă încet către infirmeria ce fusese zidită în apropierea abaţiei. Păşeau la adăpostul umbrelor, neştiind dacă sunt urmăriţi şi fără să ştie ce îi aştepta. Thomas dispăruse, luând Keruvimul cu el. Kate spusese că nu putea fi decât la infirmerie, iar ei îi urmau intuiţia, sperând să îl găsească teafăr.

---

[1] Obiect mitologic, sabia lui Doolin din Mainz (Mayence, în romanele cavalereşti scrise în limba franceză) era atât de ascuţită, încât străpungea o bucată de lemn chiar şi atunci când era pur si simplu aşezată pestea aceasta. Din această cauză, mai era cunoscută şi sub numele de *Merveilleuse*, „Minunata". (n. tr.)

Abram mergea în frunte, cu o cutie în formă de cruce legată de spate. Kate încerca să se ţină după el, lungindu-şi paşii cât putea de mult pentru a nu ramâne în urmă, dar acesta părea să zboare, şi nu să meargă. Paşii lui nu păreau să atingă pământul şi nu lăsau urme în noroiul adunat între pietrele drumului.

La jumătatea drumului, văzură un bărbat stând în picioare, sprijinindu-se de perete şi fumând o pipă, în lumina căreia văzură că avea o pălărie trasă pe ochi.

– Un glashan, şopti Abram. O santinelă. Mergeţi în continuare şi o să vedem dacă ne urmăreşte.

Abram îşi plecă fruntea, salutându-l pe necunoscut atunci când trecură pe lângă el, iar acesta răspunse la salut, fără să îşi scoată pipa din gură şi fără să îşi ridice ochii din pământ.

Kate şi Raphah făcură ultimii paşi cu inima cât un purice. Când ajunseră pe culmea dealului, se întoarseră şi priviră oraşul. Era liniştit, frumos, şi totuşi întunericul ascundea o putreziciune şi o răutate care colcăia pe fiecare stradă şi care îi urmărea acum îndeaproape.

În dreapta era o alee scurtă ce ducea la infirmerie. Lângă uşa acesteia se afla un vas cu jăratic, ce lumina aleea. În spatele lor, glashanul se lipi de zid şi îi urmări cum se apropie de intrare. Uşa se deschise cu uşurinţă şi cei trei intrară pe hol. O lumânare îi întâmpină cu lumina-i palidă. Dintr-o cameră alăturată, auziră paşi care se apropiau.

Din întuneric apăru o femeie înaltă şi solidă, cu dinţi stricaţi şi un zâmbet subţire, care se uită la ei o clipă fără să spună nimic.

– E prea târziu pentru vizite, se răsti ea la ei după o vreme. Avem bolnavi care nu trebuie deranjaţi. Unii sunt pe moarte şi nu o să vrea să îi ţineţi pe lumea asta.

– Am venit în cautarea unui prieten, spuse Raphah. Poate că îl cunoaşteţi. Mama lui a fost adusă aici cu ceva vreme în urmă, de la Baytown.

– Sunt în camera din fund, lângă foc, se răsti femeia din nou. Nu mai are mult, poate o mai prindeţi în viaţă, dacă vă grăbiţi. Dar să nu staţi toata noaptea – vreau ca toţi vizitatorii să plece şi să mi-i învelesc pe toţi până la miezul nopţii.

Trecură cu grijă pe lângă paturile bolnavilor şi muribunzilor ca un cortegiu, cu Raphah în frunte, urmat de Kate şi de Abram. Raphah se uita la fiecare pat, alături de care se afla câte o lumânare pe o măsuţă

şi în care bolnavii erau bine înveliţi cu pături ale căror colţuri fuseseră băgate sub salteaua de paie. Unii dintre ei îşi întinseră mâinile spre cei trei, dorind să fie atinşi, tuşind şi gemând.

– Nu-i luaţi în seamă, îşi ridică femeia glasul deasupra zgomotelor bolnavilor. Zici că-s copii. Măcar de-ar muri cu toţii!

Din camera alăturată se auzi vocea lui Thomas, vestindu-i că ajunseseră unde trebuia. Şedea pe marginea unui pat, suspinând, cu mâinile încleştate ca în rugăciune, iar Keruvimul era aşezat la capul patului, privind înainte cu ochi goi. Băiatul nu se întoarse către ei să îi salute şi nu îşi ridică ochii.

– Nu a mers, Raphah. L-am adus aici ca să o vindece şi nu a mers. Nu e decât o minciună. Nu are nici o putere, nu are nici urmă de bunătate. Am strigat către Riathamus şi e surd ca o statuie. Sau nu îi pasă dacă moare. Băiatul se întoarse şi îi privi cu ochii înecaţi în lacrimi. Mama e tot ce am şi acum până şi ea are să îmi fie răpită.

Raphah observă ulcica plină cu sare aşezată pe o masă lângă pat. Alături, era o bucată de pâine umedă şi un mănunchi de ierburi amare. Thomas îi urmări privirea.

– E pentru când moare. O să înting pâinea în sare şi o mănânc împreună cu ierburile. O să îi iau păcatele asupra mea şi ea are să plece din lumea asta curată şi nu are să fie torturată în lumea de dincolo pentru păcatele şi greşelile ei, zise el printre suspine. Am făcut-o de o sută de ori până acum, am mâncat cu morţii. Încă o mie de păcate nu o să fie mare lucru. Când mor, o să stau oricum în locul întunecat pentru veşnicie.

– Nu o face. Stă scris că sufletele credincioşilor se duc direct la Riathamus. Ce ştii tu e doar o tradiţie născocită de oameni. Nu te amăgi cu această magie stupidă. Tot ce ai văzut până acum ar fi trebuit să te convingă, zise Raphah.

– De ce nu te rogi pentru ea, Raphah? Te rogi pentru toţi ceilalţi, de ce nu şi pentru ea?

În cameră se aşternu o linişte apăsătoare, întreruptă doar de respiraţia grea a mamei lui Thomas. Aceasta îşi întinse mâna pentru a-l mângâia pe faţă, fără să deschidă ochii. Semăna cu cineva care se îneacă şi îşi înalţă o mână pentru a fi salvat.

– Fă ceva, Raphah... Abram, ajută-l! Ajută-mă! E mama mea, are nevoie de tine... Unde ţi-e credinţa acum? îi imploră Thomas.

Abram nu răspunse. Luă cutia neagră pe care o purta în spate şi o sprijini în picioare de zid.

– Mă voi ruga pentru ea, Thomas, dar boala aceasta s-ar putea să îi aducă moartea. S-ar putea să nu fie aceasta voia Lui, spuse blând Raphah.

– Deci e bine să vindeci un surd şi un criminal, dar mama mea e diferită, nu? Nu merită? Sau nu sunt aici destui martori la vrăjitoriile tale? spuse băiatul cu amărăciune.

Raphah nu răspunse. Se aplecă peste pat şi îşi puse mâna pe fruntea femeii. Era surprinzător de rece pentru o persoană ce părea să sufere din cauza febrei. Atingându-i pielea, avu o senzaţie ciudată, ca şi cum ar fi atins ceva scârbos şi îşi ridică de îndată mâna de pe fruntea ei lipicioasă.

Mama lui Thomas începu să răsufle cu greutate şi tusea o înecă, împiedicând-o să inspire. Era pe moarte. Se agăţă de mâna lui Thomas, strângându-i-o cu disperare, frământându-i carnea cu degetele ei. Îşi înălţă capul de pe pernă şi îşi ridică pleoapele, dezvăluind albul ochilor ce se holbau la el de sub arcadele pronunţate.

– Moare, plânse băiatul. Nu poţi să o ajuţi de dragul meu? Credeam că îmi eşti prieten.

Raphah nu răspunse. Se uită la Abram, care îşi scutură capul, privind către uşă, nemulţumit de ceva care nu era în regulă.

Femeia îl trase pe Thomas mai aproape, ca şi cum ar fi încercat să îi dea o ultimă sărutare, o ultimă răsplată a fidelităţii lui. El se întinse către ea, încercând să îi sprijine capul în mâini, să o legene pe cea care în trecut îi arătase atâta dragoste. Ea îşi deschise gura ca pentru a spune o ultimă vorbă, iar ridurile aduse de greutăţile vieţii începură să se topească în faţa morţii. Zâmbi pentru ultima oară, tandru şi iubitor.

Într-o clipă însă, îşi înfipse în carnea fragedă a gâtului băiatului dinţii de aur cu ferocitatea unui leu, încercând să îi înşface jugulara în timp ce îi zgâria faţa cu ghearele ascuţite. Ochii ei orbi căpătaseră dintr-odată strălucirea verzuie o ochilor de pisică şi îl aruncă pe băiat la pământ cu o forţă nebănuită.

– Glashan! răcni Abram, apucând sabia cea mare din cutie şi izbind-o pe mama lui Thomas peste spate.

Lama şuieră prin aer, lăsând în spatele ei o coadă de abur incandescent. Îl lovi pe glashan, sfâşiindu-i spatele şi stingându-i focul din privire.

Uşa infirmeriei fu spartă şi alte trei creaturi năvăliră înăuntru, alergând spre ei. Thomas se ridică, sângerând abundent.

– Nu e ea! Hoţul m-a păcălit şi eu l-am crezut! strigă băiatul lovind cu piciorul în cadavrul înjumătăţit al glashanului.

– Suntem prinşi în capcană, urlă Kate, în timp ce Abram stătea de pază în faţa uşii.

– E timpul să luptăm pe viaţă şi pe moarte, strigă Abram, privindu-i pe glashanii care se apropiau ameninţător. Kate, ai cristalul de Abaris?

– E în casa domnului Mulberry... L-am uitat...

– Atunci trebuie să luptăm cu ce avem şi să ne croim drum până la biserică. Bărbatul îşi sprijini vârful sabiei de podeaua de piatră, care se topi precum untul. Ei bine, cu sabia din Mainz, fierul varrigalilor, Keruvimul şi credinţa din inimi, fie ca bătălia să înceapă! exclamă el, ridicând sabia şi rotind-o deasupra capului. Staţi sub spadă, ne vom lupta corp la corp. Orice aţi face, staţi lângă mine. Orice aţi simţi, păstraţi-vă privirea aţintită către Riathamus. Haideţi, acum, către uşă!

Abram scoase un strigăt prelung şi ascuţit, într-o limbă de neînţeles. Se auzi mai presus de gemetele muribunzilor ca ţipătul unei păsări gigantice zburând pe deasupra ori precum chemarea leviatanului ridicându-se din adâncuri. Se năpustiră asupra zidului format de glashani şi care le bloca drumul spre libertate. Abram răsuci spada, lovindu-i nemilos pe atacatori. Glashanii răspunseră lovind cu bastoane negre şi ascuţite. Unul dintre ei se aruncă în faţa lamei, fără să îi pese că aceasta îl spintecă fără efort de câteva ori. Un altul lovi cu un cuţit lung care, deşi nu îl nimeri pe Thomas, îl lăsă pe băiat fără aer în plămâni.

Unul câte unul, glashanii erau doborâţi de Abram, iar cei patru îşi croiră drum prin infirmerie. Câteodată, lupta era atât de încrâncenată, încât Kate se temea că avea să fie tăiată în bucăţele. Şuieratul sabiei din Mainz care se rotea deasupra capului ei şi zbieretele celor spintecaţi o îngrozeau.

Abram ajunse la uşă, în timp ce tinerii îşi căutau adăpost dedesubtul spadei sale.

– Fugiţi în biserică! Alergaţi către sanctuarul oferit de altar, nu vi se poate întâmpla nimic acolo. Vin şi eu, apucă protectorul lor să spună, înainte ca un alt grup de glashani să se ridice pe neaşteptate din trupurile muribunzilor şi să vină înspre ei.

– De unde vin? răcni Raphah în timp ce se retrăgea către uşă.

– Se folosesc de momentul morţii ca de o trambulină pentru a ajunge pe această lume. Fugiţi, trebuie să ajungeţi la altar.

Tinerii alergară cât putură de iute. Thomas îşi ţinea mâna la gât, încercând să oprească sângerarea, iar Raphah suferea vizibil din pricina arsurii de pe spate. Kate îi împingea pe amândoi, silindu-i să alerge mai repede. În spatele lor, tumultul bătăliei crescu din ce în ce mai mult, iar strigătele glashanilor sfâşiau din ce în ce mai des văzduhul.

În faţa lor, biserica era deschisă, iar prin ferestrele decorate cu vitralii se vedeau lumânările aprinse. Alergară printre morminte de sfinţi şi de păcătoşi, de pescari şi de negustori până când ajunseră la uşa înaltă din lemn de stejar. Raphah se uită în sus. Deasupra capului său se vedea pictat un cerb alb străpuns de o săgeată. Cerbul avea o coroană pe cap şi o ghirlandă în jurul gâtului, iar de jur împrejur se întindeau către el nenumărate mâini.

Kate îi împinse înăuntru. Se întoarseră spre dreapta şi trecură de alte două uşi din lemn. În faţa lor apăru culoarul dintre cele două rânduri de bănci, luminat de lumânări înalte. În faţa lor se vedea un amvon acoperit cu un baldachin din lemn şi luminat de o singură lumânare roşie, aşezată lângă o carte neagră de rugăciuni.

Thomas se cutremură: aceasta era camera pe care o văzuse în vis, aceasta era camera groazei. Văzu că nu se mai poate mişca. Se părea că e ţinut în loc de o forţă nevăzută. Încercă să vorbească, însă limba i se lipi de cerul gurii. Kate îl împinse şi el se îndreptă cu paşi şovăielnici înspre treptele ce duceau la altar, acoperite cu un covor gros, roşu.

– Aproape că am ajuns, haide, Thomas, vom fi în siguranţă, nu ne pot ajunge în sanctuar.

– Ei nu pot, dar eu da, se auzi o voce dinspre amvon. Glashanii şi varrigalii sunt ţinuţi la distanţă de sanctitatea locului, dar eu nu.

Era vocea lui Demurral, venind de sus.

Visul lui Thomas se adeverea. Băiatul încremeni.

– Daţi-mi Keruvimul de bunăvoie şi vă voi lăsa să plecaţi. Dacă mă obligaţi să vi-l iau cu forţa, vă promit că nu veţi scăpa cu viaţă, spuse Demurral, coborând din amvon fără grabă.

– Veniţi în sanctuar, strigă Raphah. Prefer să mor acolo unde vreau eu decât unde vrea câinele acesta!

– Dă-i-l, Raphah, şi ne va lăsa să plecăm, îl imploră Kate, târându-l pe Thomas către altar.

De fiecare parte a treptelor se aflau două coloane de piatră ce sprijineau o lojă. Pe fiecare dintre ele era înscris un nume cu litere de aur: pe cea din dreapta – Boaz, iar pe cea din stânga – Jachin.

– Spune-i, Raphah, spune-i că îi dai statueta, îl rugă fata trăgând din răsputeri de Thomas.

Raphah stătea în capul scărilor, căutând o cale de scăpare. În stânga sa era o uşă îngustă, cât pentru un om. În spatele lui era altarul de lemn, cufundat în întuneric. Se afla în sanctuar. Kate reuşise să îl tragă pe Thomas până la prima treaptă. Dintr-odată, băiatul păru eliberat din lanţuri: sfinţenia locului alungase puterea pe care o avea Demurral asupra lui. Păreau să fi trecut graniţa către o nouă lume, către un tărâm al păcii şi libertăţii.

Thomas îşi reveni şi, regăsindu-şi curajul, scoase de sub haină sabia varrigalului.

– Va veni după noi, dar nu voi mai cădea în puterea lui, declară el.

Se opri pe ultima treaptă, înfruntându-l pe Demurral.

– Aşa, deci, crezi că săbiuţa ta mă va opri, spuse preotul, venind agale până la treptele altarului.

– Să nu cumva să treci de linia aceea, zise Thomas cu asprime, îndreptându-şi sabia către preot. Acesta e un loc sfânt şi nu e pentru cei de teapa ta.

– Cât curaj! Acum eşti paralizat de frică, acum te iei la trântă cu lumea. Ia spune-mi, ce ai de gând să faci împotriva lor?

Demurral îşi roti mâna deasupra capului. Toate lumânările din biserică pâlpâiră, ca şi cum lumina le-ar fi fost absorbită de un abis întunecat. Strana se umplu deodată de o armată de varrigali, îmbrăcaţi în negrul morţii şi privindu-i pe cei trei cu ochi roşii, incandescenţi.

– Încuiaţi uşile, strigă Demurral. Nu o să iasă vii de aici, chiar de ar fi să aştept până la Crăciun. Îşi întinse mâna spre tineri. Mai gândiţi-vă. Ce-ar fi să îmi daţi Keruvimul?

Unul dintre varrigali îşi îndreptă arbaleta către capul lui Thomas. Băiatul îşi ridică privirea şi văzu cum creatura începe să apese pârghia ce elibera săgeata.

– Dacă dau comanda, ai să cazi secerat. Ai putea să îmi fii de folos. Beadle a cam îmbătrânit, a ajuns să aibă momente de compasiune. Tu ai fi mai potrivit să îi faci treaba. Vino cu mine, urmează-mă!

– Nu îl urmez decât pe Riathamus, strigă Thomas, simţindu-şi ochii umplându-se de lacrimi. Dacă mor aici, mor cum se cuvine. Fă ce vrei, nu mă tem nici de tine, nici de moarte.

Demurral îi făcu varrigalului un semn imperceptibil. Săgeata ţâşni, sfâşiind aerul. Timpul se opri. Thomas privea cum săgeata îşi croieşte drum către el. Zâmbi. Nu auzea nimic, în afară de şuieratul ti-jei aducătoare de moarte.

Săgeata explodă în mii de aşchii atunci când atinse aerul din preajma altarului, împroşcându-l pe Demurral cu bucăţi de cristal, care apoi căzură zgomotos pe dalele de piatră.

– Vezi? strigă Raphah. Acesta e un loc al păcii. Nimic din ceea ce vine de la Pyratheon nu ne poate face rău aici.

– Vorbeşti de lup şi lupul e la uşă... se auzi o voce venind din spate, dinspre întunericul ce învăluia altarul de lemn.

Raphah se întoarse. În faţa lui îl văzu pe Pyratheon.

– Cum? întrebă tânărul.

– Uiţi că am fost un înger, la un moment dat. Am stat în prezenţa lui Dumnezeu. Nu îmi place aici, dar fac faţă, spuse Pyratheon, păşind spre tânăr. Aşadar, tu eşti Raphah, vindecătorul, gardianul Keruvimului. O slujbă deosebit de grea pentru cineva atât de tânăr, de drăguţ şi de naiv. Acum, dă-mi-l şi hai să terminăm cu joaca.

Pyratheon îşi întinse mâna, dar Raphah rămase neclintit.

– Nu te juca cu mine, băiete, dacă mă faci să îl iau cu forţa, ai să mori.

– Atunci am să mor, răspunse calm Raphah.

Cuprins de furie, Pyratheon îl lovi cu pumnul, izbindu-l direct în faţă şi azvârlindu-l în aer ca pe o păpuşă. Tânărul se izbi de uşa de lemn. Keruvimul căzu la pământ, rostogolindu-se până la picioarele lui Pyratheon, în timp ce Raphah rămase întins pe podea, lipsit de viaţă. Fu o moarte lipsită de orice element spectaculos. Văzură deasupra trupului său o strălucire aurie – sufletul lui care se agăţa de ultimele clipe de viaţă.

– În sfârşit, după cinci mii de ani, e al meu.

Pyratheon se aplecă şi ridică statueta. Thomas alergă şi se aruncă în aer. În cădere, împlântă cât putu de adânc sabia în stăpânul hoardelor iadului. Se prăbuşiră împreună la pământ. Demurral alergă pe scări şi o prinse pe Kate. Pyratheon se ridică în picioare, cu sabia varrigalului înfiptă adânc în piept. Thomas se agăţă de picioarele lui. Îngerul căzut se aplecă, îl ridică într-o mână, după care îl azvârli către Demurral.

– Ia-l, s-ar putea să ne fie de folos. Pe ea dă-o glashanilor, porunci Pyratheon.

Prin vitralii intră în biserică lumina tremurătoare a unor torţe aprinse, urmată de ecoul unor paşi. Uşa se zgudui, lovită cu putere.

– La o parte, se auzi un strigăt, urmat de fâşâitul sinistru al fitilului unui tun.

Explozia distruse uşa, trimiţând aşchii în toate direcţiile, iar ghiuleaua trasă de la mică distanţă îşi continuă drumul prin biserică, distrugând rândurile de bănci.

Varrigalii coborâră din stranã cu sãbiile în mânã, în vreme ce primii oameni dădeau navală, hăcuindu-i fara milă pe cei ce le stăteau împotrivă. Jacob Crane intră în biserică, cu pistolul şi sabia pregatite. Oamenii lui se luptau pentru fiecare bucată de pământ sfinţit cu un duşman pe care nu îl mai întâlniseră niciodată.

Unul câte unul, varrigalii dădură înapoi, împinşi de un zid de săbii. Jacob Crane se îndreptă spre Demurral, îşi ridică pistolul şi îl îndreptă spre capul acestuia.

– Lasă-i să plece, îi porunci, armând pistolul.

Pyratheon izbucni în râs, nevenindu-i să creadă.

– Cine e omul acesta?

– Un contrabandist, un pirat, un buboi enervant, raspunse Demurral printre dinţi.

Se auzi zăngănitul unui mecanism: ceasul bisericii se pregătea să bată miezul nopţii.

– Mai ai până la ultima bătaie a ceasului, dupa care îţi zbor creierii, spuse Crane, ochind calm.

– Nu e chiar atât de simplu, spuse Pyratheon. Poţi să îl ucizi dacă vrei. E un pion. Pe lume sunt atâţia nebuni lacomi, încât unul în plus ori în minus nu înseamnă nimic. Peste un minut, lumea se va fi transformat mai presus de orice închipuire.

Prima bătaie răsuna prelung. Pyratheon ridică deasupra capului Keruvimul şi închise ochii. Kate se luptă să scape din strânsoarea lui Demurral.

A doua bătaie, apoi a treia făcură aerul să vibreze. Oamenii lui Crane îi ţineau la distanţă pe varrigali, care amuţiră, aşteptând nerăbdători producerea unui eveniment colosal.

Bătaia a patra, a cincea şi a şasea răsunară în biserică şi peste acoperişurile caselor din oraş. Pyratheon începu sa şoptească, mişcându-şi buzele încetişor. Crane îşi coborî pistolul, urmărind ce se întâmpla. Kate se eliberă şi fugi lângă Raphah.

Biserica începu să se cutremure, iar Keruvimul eliberă o lumină orbitoare. Cerul nopţii se lumină ca în timpul zilei. Soarele răsări, apoi apuse. Fluxul şi refluxul alternară cu fiecare apariţie şi dispariţie a lunii. Se părea că Pământul se învârtea prin spaţiu din ce în ce mai repede. Fiecare bătaie a ceasornicului anunţa o nouă zi, un alt apus, o altă noapte. A şaptea, a opta, a noua, a zecea, a unsprezecea bătaie.

După ultima bătaie, biserica amuţi. Nu se mai auzeau decât ţipetele de groază venind dinspre oraş. Toata lumina dispăruse din lume. Soarele, luna şi stelele pieriseră de pe cer, iar peste ape nu plutea decât o răceală mormântală.

– Săvârşitu-sa, spuse triumfător Pyratheon. Eu sunt. EU SUNT, zbieră el, hohotind. Riathamus a murit.

Zicând acestea, aruncă pe jos Keruvimul, care se rostogoli până la picioarele lui Raphah.

– Atunci nu mai contează dacă îţi omor sluga, răcni Crane, apăsând pe trăgaci.

Cocoşul percută. Un bubuit înfundat trimise bila de plumb înspre ţintă, însă glonţul refuză să înainteze şi căzu inert pe podea.

– Totul s-a schimbat. Legea Eternă este acum la dispoziţia mea. Rezultatul Bătăliei Craniului a fost răsturnat. Victoria asupra copacului e definitivă.

În univers se aşternu liniştea. Pyratheon se uită în jur, neştiind ce să facă. Aşteptase acest moment atâta vreme şi acum era copleşit de tristeţe ca se terminase totul. Simţi o neaşteptată şi îngrozitoare jale că Riathamus murise.

Momentul fu întrerupt de suspinele lui Kate, care stătea lângă trupul neînsufleţit al prietenului ei.

– Nu s-a terminat. Ascultă-mă! Nu s-a terminat! repeta ea, strângându-i mâna la piept.

– Lacrimile unui copil. Ce emoţionant! Primul lucru pe care îl aud în noua mea lume e un suspin de copil, zise Pyratheon ascultând cu încântare cum răsuna în biserică plânsul fetei.

Lacrimile ei căzură pe Keruvim. Îl ridică şi îl puse în braţele lui Raphah.

– L-ai apărat toata viaţa, păstrează-l şi în moarte.

Pe neaşteptate, uşa micuţă a altarului ce dădea înspre cimitir fu despicata în două fără efort de sabia din Mainz. Abram îşi croi drum printre bucaţile de lemn şi păşi în sanctuar.

– Raphael! exclamă surprins Pyratheon. Eşti...

– Încă în viaţă. Glashanii m-au reţinut mai mult decât mă aşteptam. Nebunia ta a mers prea departe de data aceasta, Seirizzim! Lui Riathamus nu-i va plăcea.

– Riathamus a murit. A dispărut. Steaua strălucitoare a dimineţii a scânteiat pentru ultima oară. Aşadar, închină-mi-te! pretinse Pyratheon.

– Te amăgeşti. Nu a fost nici locul, nici momentul ultimei distrugeri. Te-ai jucat cu timpul. Vino pe faleză şi ai să vezi ce se întâmplă cu lumea, zise Abram cu ochii aţintiţi asupra lui Raphah, după care i se adresă acestuia de parcă ar fi vorbit cu cineva încă în viaţă. Am un dar pentru tine, din partea Stăpânului. A ştiut că va veni şi acest moment. Abram îngenunche şi suflă asupra lui Raphah. Primeşte ceea ce pluteşte peste ape, zise el, aşezându-şi degetul mare pe fruntea tânărului.

Kate plânse şi mai tare văzând cum viaţa şi căldura animară din nou trupul acestuia. Raphah privi în sus.

– M-ai adus înapoi chiar când stăteam în faţa Regelui. Credeam că mi-am îndeplinit menirea.

– Regele a murit. Chiar nu mă ascultă nimeni? E *mort!* S-a terminat cu el! strigă Pyratheon.

Abram ridică sabia din Mainz şi o îndreptă spre gâtul lui Pyratheon.

– Du-te pe faleză şi uită-te la lumea ta.

Unul câte unul, părăsiră biserica. Raphah strângea în braţe Keruvimul, trecând printre morminte, ajutat de Kate. Thomas mergea în spatele lor, alături de Demurral, Crane şi Pyratheon. Bezna era atât de adâncă, încât semăna cu o apă neagră în care se scufundau cu toţii.

Merseră orbeşte printre lespezile funerare, împiedicându-se de ele, în direcţia de unde se auzea vocea lui Abram chemându-i. Demurral se târa ca un câine bătrân care aude vocea stăpânului.

Nu se vedea nici o stea licărind. Norul strălucitor se risipise, iar luna nu se mai vedea. Pe întuneric, auzeau strigătele îngrozite ale oamenilor din oraş. Bezna domnea peste pământ.

Abram stătea pe marginea falezei. Era învăluit într-o aură, fiind singura sursă de lumină. Hainele îi străluceau precum aurul, aproape orbindu-te când le priveai.

– Vezi? spuse Pyratheon. E întocmai aşa cum ţi-am spus. Lumina lumii a dispărut pentru totdeauna. Să nu mai creadă nimeni că El e în viaţă.

– Te amăgeşti singur şi adevărul nu sălăşluieşte în tine, Seirizzim. Uite, urmăreşte lumina mâinii mele.

În depărtare, apăru un punct luminos. La început nu fu mai mare decât un vârf de ac, o fărâmă de lumină pură, albă. Încet, începu să crească, iar orizontul sărbători răsăritul soarelui.

– Vezi, Seirizzim, nu ai făcut decât să te joci cu timpul. Keruvimul nu ţi-a aparţinut nici o clipă. Câtă vreme Raphah a fost mort, nu a avut nici o putere. Aveai nevoie de amândoi, dar propria mânie te-a amăgit, iar pofta ta de a semăna moarte te-a copleşit. Lumina luminează în întuneric, iar întunericul nu a cuprins-o. El vine, lumina strălucitoare a luceafărului scaldă pământul, iar zilele tale sunt numărate.

Abram îşi înălţă sabia pentru a-l lovi pe Pyratheon, dar acesta dispăruse, împreună cu varrigalii şi Demurral. În vreme ce toţi admiraseră răsăritul soarelui, ei se făcuseră nevăzuţi, căutând adăpostul întunericului.

– Nu mai e nevoie de cuvinte. Totul s-a înnoit, spuse arhanghelul. Scoate-i din ţara aceasta. Du-te repede, căci Pyratheon va încerca din nou să pună mâna pe Keruvim, iar acesta trebuie dus unde îi este locul. Plecaţi chiar acum.

Spunând acestea, Abram se transformă în faţa ochilor lor. Hainele îi străluceau ca lumina Raiului, părul îi era din aur. O rază de soare îi atinse fruntea şi în clipa aceea se făcu nevăzut.

Magenta ridică ancora şi alunecă peste valuri. Briza era proaspătă, iar cerul senin. De pe puntea vasului cei trei priveau către oraşul pe care îl lăsau în urmă, cu faleza, cu abaţia în ruine şi cu biserica sa înaltă. Crane se opri în spatele lor şi zâmbi. Nu ştia ce îl aşteaptă, dar în adâncul sufletului, era un om schimbat.

În depărtare, marea începu să fiarbă încetişor, iar dinspre orizont se ridică o ceaţă brună. În spatele strigătelor albatroşilor se putea desluşi cântarea selothelor...

© Samuel Atkins

G.P. Taylor și-a petrecut întreaga viață cercetând secretele Universului. De-a lungul timpului a avut mai multe profesii, cele mai interesante fiind cea de polițist și cea de preot. *Stăpânul Umbrelor* se bazează pe câteva întâmplări reale și pe unele experiențe din cariera sa de preot și de polițist. În prezent, G.P. Taylor ține conferințe pe tema paranormalului și a antropologiei și locuiește împreună cu soția și cu cei trei copii în parohia din Whitby.

Designul copertei © 2004, Ghost Design
Fotografia copertei © 2003, Deborah Vess

O carte care vă poartă într-o lume în care domnesc superstițiile, magia și unde vrăjitoriile sunt cu totul altceva decât v-ați putea imagina vreodată, iar cel mai mare sacrificiu făcut pentru a cunoaște această lume este chiar viața însăși.

Obadiah Demurral e un vrăjitor care râvnește să pună stăpânire pe întregul Univers, are puterea de a chema morții, de a porunci vânturilor și mărilor și de a face creaturile din pădure să îi dea ascultare. Cu un cuvânt poate opri timpul.
Îi lipsește însă unul din cei doi Keruvimi, instrumentul în care se concentrează o putere uitată, ce ia forme nemaivăzute de mii de ani. Keruvimul nu a mai fost folosit din vremea lui Moise. Nimeni nu i se poate împotrivi, poate doar Raphah, Kate și Thomas. Și așa își încep eroii noștri aventura...

rao
international
publishing
company

ISBN 978-973-103-187-3

9 789731 031873

www.rao.ro
www.raobooks.com